Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/01 ● 4 Ocak 2007 ● 50 YKr

Sermaye devleti kazanılmış haklara göz dikti... İşçi ve emekçilere kölece çalışma, işsizlik ve güvencesiz yaşam dayatılıyor!..

İşbirlikçi burjuvazi yeni yıla içe ve dışa dönük saldırılarla başladı!..

Saldırıları püskürtmek için emekçilerin ve ezilenlerin birleşik eylemi!

Kürt halkı kudurgan bir şovenizmin kıskacında bir yılı daha geride bıraktı...

Yeni yılda Kürt halkıyla devrimci dayanışmayı büyütelim!

Sermaye devleti kazanılmış haklara göz dikti... İşçi ve emekçilere kölece çalışma, işsizlik ve güvencesiz yaşam dayatılıyor...

2008 mücadele yılı olacak!

Nereye gidiyoruz?

Yüksel Akkaya

Kurultay sonrasında mücadelenin ve örgütlenmenin yeni bir dönemine doğru...

Hedef tersaneleri sınıf hareketinin örgütlü militan bir mevzisi haline getirmektir!

2008 mücadele yılı olacak!

İÇİNDEKİLER

İşbirlikçi burjuvazi yeni yıla içe ve dışa dönük saldırılarla başladı!.. 3
Kürt halkı kudurgan bir şovenizmin kıskacında bir yılı daha geride bıraktı.... 4
2007 sermayenin yoğun saldırıları ile geçti!. 5
2007'de düzen cephesi. 6
"Başarısız" psikolojik saldırılara yenileri ekleniyor... 7
2008 mücadele yılı olacak! 8
"Herkese sağlık güvenli gelecek" için genel grev–genel direnişi tabanda örelim! 9
Sınıf hareketinde birleşik mücadelenin artan önemi ve büyüyen olanaklar 10
SSGSS saldırısına karşı eylemler... . . . 11
Cevizli Tekel işçilerinden özelleştirme saldırısına tok yanıt! 12
Asgari ücret belirlendi.... 13
Nereye gidiyoruz?
Yüksel Akkaya 14
Saldırı yasaları kadın işçileri vuruyor!. 15
Kurultay sonrasında mücadelenin ve örgütlenmenin yeni bir dönemine doğru...
Hedef tersaneleri sınıf hareketinin örgütlü militan bir mevzisi haline getirmektir!. 16-17
İşçi ve emekçi hareketinden.... 18-19
Emekçi Kadın Komisyonları 10 Şubat'a hazırlanıyor... 20
Gençlik hareketinden... 21
Toplumcu Mühendislik–Mimarlık Öğrencileri çalışması üzerine. 22
Benazir Butto'ya suikast!. 23
Doğanın yıkımının nedeni kapitalizmin kâr hırsıdır!... 24
4 Ocak '96 / Ümraniye: Devrimci tutsaklar saldırıyı tok bir direniş şiarı ile karşıladılar... 25
Bir rahibin bedeninde şan–şöhret aramak... - A. Eylül 26
Yeni bir yıla girerken...
M. Can Yüce 27-28
Yeni yıla emeğin hakkıyla 29
Eylem ve etkinlikler... 30
Mücadele postası 31

Sosyalizm İçin
Kızıl Bayrak
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/01 ● 4 Ocak 2007
Fiyatı: 50 Ykr
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: ● (212) 621 74 52
Fax: ● (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

2007, dünyada ve Türkiye'de sermayenin işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırılar yönelttiği bir yıl oldu. Ancak işçi ve emekçiler bu saldırıları yanıtsız bırakmadı.

2007 yılının son haftaları sınıf hareketinde belli eylemlere ve direnişlere tanık oldu. İşçi ve emekçiler sermayenin saldırılarına karşı çeşitli eylemlerle tepki ve hoşnutsuzluğunu dışavurdular.

2008'de de bu mücadele eğiliminin giderek güçlenmesinin nesnel zemini büyüyor. Zira sermayenin sosyal yıkım ve özelleştirme saldırıları her geçen gün mücadele dinamiklerini güçlendiriyor. Sınıf ve emekçi kitlelerinin harekete geçtiği bir döneme doğru ilerliyoruz. Sınıf hareketinde birleşik mücadelenin artan önemi ve büyüyen olanaklar sürece daha etkin ve örgütlü bir müdahaleyi zorunlu kılıyor.

Sınıf devrimcileri açısından 2008 yılını daha da önemli ve anlamlı kılan farklı nedenler de bulunmaktadır. Komünist hareketin ideolojik çizgisinin sınıf zeminiyle daha sağlam temellerde birleştiği bir dönem olmalıdır bu.

Komünist hareket için 2007 yıl bu açıdan anlamlı bazı adımların atıldığı bir yıl oldu. Bunun hiçbir biçimde yeterli olmadığı açıktır. Ancak 2007 yılında katedilen mesafe 2008 yılının başarısının da zeminine işaret ediyor. Sınıf devrimcileri için 2008 yılı sınıf hareketinde somut mevziler kazandıkları, sınıf kitleleri içinde kök saldıkları ve sınıfın öncü güçlerini kendi ekseninde birleştirdikleri bir yıl olmalıdır.

Böyle bir süreci başarıyla geride bırakabilmek için atılması gereken bazı temel adımlar olduğu da bilinmektedir.

Komünist hareketin ideolojik çizgisinin marksist klasikler temelinde daha derinlikli bir biçimde bilince çıkartılması ve aynı zamanda bu çizginin kendi sınıf zeminde maddi bir kuvvete dönüştürülmesi çabasının somut sonuçlarla birleştirilmesidir.

Komünist hareket için 2008 yılı, kendi zemininde bu kuvvetin açığa çıkarıldığı bir yıl olmalıdır.

Komünist hareket artık sınıf partisi olma iddiasını ete-kemiğe büründürdüğü bir mücadele yılına girmiş bulunuyor.

* * *

Geçen haftaki sayımızda dağıtım sorunu ile ilgili bir duyuru yapmıştık. Önümüzdeki sayı ile birlikte Yaysat kanalıyla gazetemizin dağıtımının artık mümkün olmadığını açıklamıştık. Bu durum kesinleşmiş bulunuyor. Yaysat, gazetemiz de içinde olmak üzere onlarca devrimci yayının dağıtımını talep ettiği fahiş dağıtım bedelinden dolayı imkansızlaştırmıştır.

Bu sonuç çalışanlarımıza ve okurlarımıza yeni görev ve sorumluluklar yüklemektedir. Gazetemizin elden dağıtımını daha da yaygınlaştırmak, yeni satış noktaları bulmak ve dağıtım ve satış hedeflerini büyütmektir. Gazetemizin kitlelere ulaşmasının önüne çıkan bu engeli aşabilmeli, bu durumu gazetemizi daha güçlü sahiplenmenin bir vesilesine çevirebilmeliyiz. İşte bunu başardığımız zaman karşımıza çıkan bu türden engellerin hiçbir değerinin olmadığı kanıtlamış olacağız.

İşbirlikçi burjuvazi yeni yıla içe ve dışa dönük saldırılarla başladı!..

Saldırıları püskürtmek için emekçilerin ve ezilenlerin birleşik eylemi!

İşbirlikçi burjuvazi ile iktidarının cisimleştiği Türk sermaye devleti, 2008'e savaş tamtamları çalarak giriş yaptı. Torna tezgahından çıkmışçasına birbirinin tekrarı manşetleriyle tek elden idare edildiğini bir kez daha gösteren "medya ordusu" mücahitlerinin iddialarına bakılırsa, 50 uçaklık filo ile Kürt halkının üzerine bombalar yağdıran NATO'nun ikinci büyük ordusu halen zaferden zafere koşmaktadır.

"Muzaffer ordu"nun şefleri, güç gösterisinde bulunmaktan pek memnun görünüyorlar. Bomba yağdırma gösterisinin ABD emperyalizminin sağladığı "vize" ile başlamış olması, İsrail'in fiili desteğini alması, AB emperyalistlerinin ise bu zorbalığa onay vermesi, başlarına çuval geçirilmesini sineye çeken generallerin havasını değiştirmiş görünüyor..

Ortada bunu gerektiren bir durum olmadığı halde, "ordumuz savaş seferberliği içindedir" havası estiren generallerin sadece PKK'ye ya da Kürt halkına değil, bölge ülkelerine de "güç gösterisi"nde bulunma amacı güttüğü gözlenmektedir. Nitekim bu "güç gösterisi", "etkin bölge gücü" olma hayalleri kuran Türk burjuvazisinin dış politikasına uygun düşmektedir. Bu hevese kısmen de olsa ulaşmanın görünürdeki tek yolu ise emperyalist/siyonist güçlerin güdümünde taşeronluk yapmaktır.

Irak işgali sırasında tanklara "iliştirilerek" iş yapan ABD medyasına özenen Türk medyası döne döne savaş görüntüleri yayınlamakta, son teknoloji ürünü uçaklardan saptanan hedeflerin imha edilmesini göstermekte, tahrip edildiği öne sürülen sığınaklardan söz etmekte, öldürüldüğü söylenen "terörist" sayısını "büyük savaş"ın başarı hanesine kaydetmektedir. Bu histerik savaş propagandasına, ABD-İsrail ikilisi ile Türkiye arasındaki ilişkilerin "en iyi" noktada olduğu söylemi eşlik etmektedir.

5 Kasım 2007'de gerçekleşen Bush-Tayyip Erdoğan görüşmesinden sonra "Kürt halkına saldırı tezkeresi"ni imzalayıp generallere sunan AKP hükümeti, seçim döneminde ara verdiği İMF-TÜSİAD programını kaldığı yerden, ama daha pervasız bir şekilde yeniden uygulamaya başladı. Asgari ücrete yapılan gülünç zam, özelleştirmenin son hamlesini yapmak için yapılan hazırlıklar, zam furyasının başlatılması, SSGSS saldırısı…

Irkçı-şoven histerinin toplumun önemli bir kesiminin bilincini bulandırdığı, bu sayede Kürt halkına karşı sürdürülen savaşın destek bulduğu, Tayyip Erdoğan ve müritleri yönetimindeki AKP'nin, -arkasına tarikatların desteğini alarak-, "din afyonu"nu işçi ve emekçilerin mücadele dinamiklerini zayıflatmak için yaygınca kullanabildiği bir iklim, sermaye saldırıları için biçilmiş kaftandır.

Bu iklim, "bölgesel güç" mertebesine adım atmak için "aktif taşeronluk" rolüne hazırlanmaya da uygun görünüyor. NATO'nun ikinci büyük ordusunun ABD'nin onayı/İsrail'in desteği ile giriştiği "güç gösterisi" de, ülkenin bu verili durumu sayesinde belli bir etki yaratabiliyor.

Sınıf ve kitle hareketinin verili durumda zayıf olması, egemenler arası iktidar savaşının ise, Kürt halkının özgürlük özlemlerini boğmak için "geçici mola" vermiş görünmesi, bölgesel bir maceraya girişmek için uygun sayılabilir. Ancak sözkonusu bölge Ortadoğu olunca, bu işin kolay olmayacağını anlamak zor değil. Zira dünyanın en büyük savaş makinesine komuta eden ABD emperyalizmi bile, bölgede saplandığı bataklıktan yıllardır çıkamıyor.

Türk egemenlerinin "etkin güç" olmak istedikleri bölge, Afganistan'dan Suriye'ye kadar yıllardır kaynama halindedir. Filistin, Afganistan, Irak savaş hali içinde bulunurken, Lübnan ve Pakistan patlamaya hazır bomba görüntüsü vermektedir. Aralarındaki ittifakı halen sürdüren Suriye-İran ikilisine gelince, bu ülkeler de emperyalist/siyonist güçlerin küstah tehditleri altındadır.

Bölgeye kısaca göz atarsak…

Türk ordusunun da NATO komutasındaki işgalci güçler arasında yeraldığı Afganistan'da 2007, son yılların en kanlı sahnelerine tanık oldu. Hem Washington'daki savaş çetesi hem Brüksel'deki NATO şefleri, işgale destek veren ülkelerden takviye güç istediler. Zira vahşi işgal 7. yılına girmesine rağmen, NATO güçleri başkent Kabil'i bile kontrol edemiyor. İki yıl öncesine göre intihar saldırılarının 20 kat arttığı Afganistan'da, yeni başlayan yılda NATO güçlerinin aczinin daha da derinleşmesi bekleniyor. İşgale karşı direnen güçlerin Taliban gibi gerici konum ve kimlikte olmasının ise, kaos ortamını daha da derinleştirmesi kaçınılmaz görünüyor.

Emperyalist orduların işgalinden sonra Irak'ın hali fazlasıyla vahimdir. Zira katledilen Iraklı sayısının 1 milyon 200 bini aştığı bu ülkede üretici güçler tahrip edilmiş, işsizlik had safhaya ulaşmış, milyonlarca insan mülteci durumuna düşürülmüştür. Gelinen yerde ise, Irak kentlerinde sıradan altyapı hizmetlerinin karşılanması dahi mümkün olmamaktadır.

Emperyalist işgale karşı halkların birleşik direnişi henüz örülememiş olsa da, 2007'de ağır kayıplar veren ABD ordusunun bataklıktan çıkacağına dair emareler görünmemektedir. Direnişçi güçler ise, yeni geliştirdikleri silahların da katkısıyla, ABD ordusunun saplandığı bataklığı daha da derinleştirme hazırlıklarının tamamlandığını ilan etmiş bulunuyorlar.

Benazir Butto'nun öldürülmesiyle egemenler arası çatışmanın yeni bir ivme kazandığı Pakistan'da ise, kaos giderek derinleşiyor. Nükleer silah depolarından biri olan bu ülkede egemenler arasındaki gerici çatışmalar, Pakistan üzerindeki hegemonyasını sağlamlaştırmaya çalışan ABD emperyalizminin de işini zorlaştırıyor. Generallerle "ılımlı İslam"cıları kontrol eden ABD, giderek güçlenen kökten dincileri kontrol etme şansını yitirmiş görünüyor. Bu ise, Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının bölgedeki açmazlarını daha da derinleştiriyor.

ABD'nin İsrail destekli tehditlerine maruz kalan, Haydutbaşı Bush tarafından "şer ekseni"ne dahil edilen İran ve Suriye de halen topun ağzındadır. İşgalci orduların Irak bataklığına saplanması bu ülkelere saldırıyı şimdiye kadar geciktirmiş, İran'a saldırı ise henüz göze alınamamış olsa da, bu, komşu olan her iki ülkenin saldırı tehdidi altında bulunduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Emperyalist/siyonist güçlerin hedefinde bulunan, ancak ABD'den çok İsrail savaş makinesinin menzilinde bulunan Filistin ve Lübnan'da da durum, diğer ülkelerden daha iç açıcı değildir.

İsrail savaş makinesinin 2006 yazında hezimete uğratılarak kovulmasından sonra Lübnan'da oluşan "hassas denge" devam etse de, ülke hem iç çatışma hem İsrail'in saldırı tehdidi altındadır. Bu "denge" durumu Lübnan'daki Amerikancılar'ı etkisizleştirmeye yetmese de, ABD-İsrail ikilisinin bu ülkeye dair planlarının gerçekleşmesine de izin vermiyor. Türk ordusunun da katılımıyla bu ülkeye yerleştirilen NATO güçleri ise halen "pasif" bekleyişlerini sürdürüyor.

İsrail işgali altındaki Filistin'de halkın durumu giderek vahimleşiyor. Ölümün kol gezdiği bu coğrafyada işsizlik, açlık gibi belalar nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan Filistinli yoksulları kemirirken, gerici kışkırtmalara prim veren El Fetih ve Hamas, birbiriyle çatışarak bu tabloya tuz biber ekmektedir. Bununla birlikte ne siyonist devlet terörü, ne açlıkla teslim alma, ne Mahmut Abbas başkanlığındaki uzlaşmacıların gerici çabaları, ne de emperyalist güçlerle gerici Arap rejimlerinin ablukaları… Hiçbir saldırı bu halkın onurlu direnişini kırmaya yetmemektedir.

Bu haliyle de Filistin direnişi, emperyalist/siyonist projenin önündeki temel engellerden biridir.

Emperyalist/siyonist güçlerin bölgedeki açmazları bu kadar derinken, işbirlikçi Türk burjuvazisi ve onun devletinin bu bataklığa dalması pek akıl kârı görünmemektedir. Ancak belirtmek gerekir ki, "etkin bölge gücü" olmanın başkaca bir yolu da yoktur.

Sınıf ve kitle hareketinin verili durumdaki zayıflığı, işbirlikçi burjuvazinin bu tablodaki tek avantajı olarak görünmektedir. Ancak dışa dönük saldırganlığın, içe dönük saldırganlık anlamına geldiği, dahası bu saldırı furyasının şimdiden başladığı gözönüne alındığında, bu avantajın geçici olacağı aşikâr.

Boğucu şovenist histeriye rağmen 2007'de işçi sınıfının bazı bölüklerinde görülen mücadele kararlılığı, sınıf saflarında biriken tepkinin akacak kanal arayışının dışavurumuydu. AKP hükümeti eliyle devam eden saldırı furyasının giderek ivmelenmesinin, sınıf çatışmalarını daha da keskinleştirmesi kaçınılmazdır. Bu ise işçi sınıfı saflarındaki mücadele kararlılığını daha da arttıracaktır.

Neoliberal saldırı furyasını olduğu kadar, dinci/gerici kuşatmayı yarmanın da, ırkçı-şoven histeriyi geriletmenin de en etkili yolu, işçi sınıfı saflarında biriken tepkinin örgütlenip eyleme dökülmesi olacaktır. Bu alanda sağlanacak başarı, Kürt halkının özgürlük özlemleriyle sınıf hareketinin ortak zeminde buluşması için olduğu kadar, egemenlerin emperyalist/siyonist güçlerle suç ortaklığına girmesini önleyebilmek açısından da özel bir önem taşıyacaktır.

Sınıf devrimcileri olarak önümüzdeki bahar dönemi çalışmasını bu perspektifle planlamalı, gücümüzü, olanaklarımızı, araçlarımızı etkin bir şekilde bu uğurda seferber etmeliyiz.

Kürt halkı kudurgan bir şovenizmin kıskacında bir yılı daha geride bıraktı...

Yeni yılda Kürt halkıyla devrimci dayanışmayı büyütelim!

2008'de Kürt sorunuyla ilgili gelişmelerin nasıl bir seyir izleyeceğine yanıt verebilmek için 2007'de yaşanan gelişmelere kabaca da olsa bakmak gerekmektedir.

2007, Kürt halkı üstündeki devlet terörünün doruk noktasına çıktığı bir yıl oldu. Şovenizm alabildiğine körüklendi. Öyle ki, olayların bir Kürt-Türk çatışmasına varmasına ramak kaldı. 2005 Newroz'undaki "Bayrak Provokasyonu" ile başlatılan şovenizmin kışkırtılması, 2007'de asker cenazeleri de kullanılarak onbinlerce kişinin elde bayrak sokaklara salınmasıyla zirveye çıktı. 2007'de yapılan genel seçim, DTP'nin Meclis'e girmesinin yolunu açmıştı. Ancak önce muhalefet, sonra da AKP, devletin öteki kurumları ve medya, DTP grubunu açıkça "PKK'nin Meclis'teki temsilcisi" söylemleriyle hedef gösterdiler. Erdoğan, *"terör örgütüyle aranıza mesafe koyun, sonra gelin Meclis'te konuşun"* diyerek DTP'ye karşı bir linç kampanyasının önünü açtı. Ardından hergün DTP'li vekillerle ilgili yeni iddialar gündeme getirilerek DTP tam bir kıskaca alınmaya çalışıldı. DTP milletvekillerine karşı saldırganlık, Genelkurmay Başkanı'nın "Meclis'te PKK var" açıklaması ile tırmandırılarak, DTP'ye karşı kapatma davası açılmasına ve partinin Genel Başkanı Nurettin Demirtaş'ın tutuklanmasına kadar vardırıldı. Seçilmiş belediye başkanları ve milletvekilleri hakkında sayısız dava açıldı, kimi belediye yöneticileri görevlerinden alındı.

Tüm bu şoven kışkırtmalara kontra güçlerin cinayet serileri eşlik etmiştir. 2007 yılının ilk günlerinde Hrant Dink'in katledilmesiyle açılış yapılmış, Malatya katliamı ile devam edilmiştir. Bu olaylar içinde Kontrgerilla, Emniyet, Jandarma örgütlerinin adları geçmesine karşın deliller karartılmış, olayların failleri kahraman ilan edilmiş, yılın sonunda Şemdinli sanıkları, skandal bir yargılama sonunda salıverilmişlerdir. Böylece bu cinayet ve katliam aygıtının sermaye devletince korunduğu 2007'de bir kez daha açığa çıkmıştır.

Kürt sorununda geleneksel inkâr, imha ve asimilasyon politikalarına devam eden sömürgeci sermaye devletinin, ABD emperyalizminin Kürt sorununa ilişkin politikalarıyla belli bir farklılık içinde olduğu biliniyor. Ancak yönetici güç odaklarınca Kürt politikasının revizyonunun ertelenemez bir ihtiyaç olduğu da gitgide daha açık biçimde ortaya çıkmaktadır. Yıl içinde önce Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, sonra da emekli bazı generaller bu resmi Kürt politikasını bazı yönleriyle eleştirdiler. Bu generaller, Türkiye'nin Kürt politikasının yanlışlığını eski iktidarların basiretsizliğine bağlayan değerlendirmeler yaptılar. Ayrıca 2007'nin başında, MİT'in 80. kuruluş yıldönümü vesilesiyle yayımlanan raporda, "Türkiye'nin aktif dış politikaya yönelmesi" ile Kürt sorunu ilişkilendirilmiş ve Güney Kürtleriyle anlaşmayı da içeren bir yaklaşım ortaya konulmuştu.

2007 yılının sonunda ABD ile varılan anlaşmayla, Türkiye'nin Kürt politikası gelinen yerde artık büyük ölçüde ABD'ninkine yaklaşmıştır. Güney Kürdistan'daki "Kürt oluşumu"nu tanıma, Barzani ve Talabani ile uzlaşma, içeride PKK ve DTP'nin etkisizleştirilmesi gibi kimi unsurlar, sermaye devletinin "yeni Kürt politik açılımı"nın temel parametreleri arasında görünüyor. "Ezerek çözmek" anlamına gelen ve Kürtler'in varlığını inkâra dayanan Türkiye'nin eski Kürt politikasından "yeni Kürt politik açılımı"nın farkı, "içeri"deki Kürtler'i ezmek ve ardından olanaklıysa bazı kırıntılarla sorunu yatıştırmak, öte yandan "dışarı"daki Kürtlerle uzlaşmak ve böylece ABD'nin Kürt politikasıyla uyuşmak anlamına gelmektedir. Kürt politikasındaki "yeni"liğin özü esası bundan ibarettir!

Sermaye devletinin bu "yeni Kürt politik açılımı"na damgasını vuran ABD'nin bölge politikalarıdır ki, bu konuda inisiyatif de büyük ölçüde onun eline geçmiş bulunmaktadır. 2007 yılının sonunda ABD ile varılan anlaşmaya uygun olarak sermaye devleti, halen sınır ötesinde ve berisinde yoğun operasyonlar yapmaktadır. Burjuvazi adına ülkeyi yönetenler, sınır ötesi operasyonla artık Türkiye'nin "bölgesel güç" düzeyine yükseldiğini propaganda etmektedirler. Kuşkusuz ki bu sadece bir propaganda değildir. "Bölgesel güç" olma iddiası, MİT raporunda ifade edilen "aktif dış politikaya geçme" çağrısıyla örtüşmektedir.

Geride bıraktığımız yıl içinde çeşitli sorunlar üzerinden birbirlerine karşı egemenlik mücadelesi veren, bir tarafını ordunun başında olduğu güçlerin ve öbür tarafını da AKP cephesinin oluşturduğu düzenin iki kampı, yeni yıla Kürt hareketini etkisiz bir konuma çekme konusunda anlaşmış olarak giriyor. Kürt sorunu, 22 Temmuz seçimlerinden önce egemenlerin iki kampı arasındaki mücadele ve çatışmanın önemli unsurlarından birini oluşturuyordu. Fakat Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı seçildikten sonra ordunun hassasiyetlerini gözeten bir yaklaşım sergilemesi, ilk yurtiçi gezisinde Kürdistan'daki askeri birlikleri ziyaret etmesi, YAŞ (Yüksek Askeri Şura) kararlarını imzalaması, uzlaşmaya zemin hazırlayan adımlardır. AKP'nin, seçimlerin ardından DTP'yi "terör destekçisi" ilan edip muhatap almaması ve Genelkurmay'ın isteği doğrultusunda "sınırötesi operasyon" tezkeresini Meclis'ten geçirmesi üzerinden düzenin iki kampı arasındaki Kürt sorunundaki uzlaşma daha somut bir biçim kazandı.

5 Kasım'da Washington'da gerçekleştirilen Bush-Erdoğan görüşmesinde, düzen güçleri arasındaki bu gerici uzlaşmanın ABD tarafından desteklenmesi, daha doğrusu ABD'nin bölgesel çıkarlarına hizmet edecek bir biçimde sürdürülmesi yönünde adımlar atıldı. Bush, bu görüşmede PKK'yi "ABD'nin düşmanı" ilan etti. Yine bu görüşmede, Türk ve Amerikalı generaller arasında PKK'ye karşı "operasyonel işbirliği" yapılması kararı alındı. Alınan kararlar doğrultusunda ABD, Türk ordusunun Güney'deki PKK kamplarına hava harekatı düzenlemesine izin vermesinin ötesinde istihbarat desteği de sağladı.

İlki 16 Aralık'ta yapılan Güney'deki PKK kamplarına yönelik hava saldırıları, hem düzen güçlerinin kendi aralarındaki uzlaşmasını, hem de bu güçlerin bölgede ABD stratejisine daha ileriden bağlanmasını ifade etmektedir. ABD emperyalizmi, Türkiye'ye PKK'ye karşı operasyon konusunda "yeşil ışık" yakarken, Güney Kürtleri'ne desteğini de sürdürmüştür. ABD, PKK'nin etkisizleştirilmesi üzerinden Türkiye egemen güçlerini ve Güney Kürtleri'ni GOP ekseninde birleştirmeye çalışmaktadır.

Daha önce ABD'yi, PKK'ye karşı kendilerine destek vermemekle defalarca eleştiren Genelkurmay Başkanı Org. Büyükanıt, 16 Aralık hava saldırısının hemen ardından yaptığı açıklamada, ABD desteğine vurgu yapmıştır: *"Amerika istihbarat verdi. Ama istihbarat kadar önemli bir nokta var. Asıl önemlisi, Amerika dün gece, Kuzey Irak hava sahasını bize açtı. Amerika dün gece Irak hava sahasını açarak, bu harekâta onay vermiştir."*

ABD emperyalizmi, sadece bu operasyona destek vererek değil, Güney Kürtleri'nin büyük önem verdikleri "Kerkük referandumu" konusunda da Türkiye'nin istekleriyle örtüşen bir tutum takınarak, Türkiye ve Güney Kürtleri'yle ilişkilerinde bu güçleri kendi bölge stratejisine bağlamaya yönelik bir "denge" durumu yaratmıştır. Bu denge durumunun diğer yönünü, Türkiye'nin, Güney'deki Kürt federasyonunu tanıması, bu güçlerin ABD stratejisine bağlı olarak işbirliğine sevkedilmesi oluşturmaktadır. Türkiye egemenlerinin bu yönde bir politika değişiminin ilk işaretlerini, Erdoğan-Bush görüşmesinin ardından 9 Kasım'da yaptığı basın toplantısında Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, ilk kez "Irak'ta modern bir federasyon tercih edilebileceği" yönünde bir açıklama yaparak ortaya koymuştur. Dolayısıyla, 5 Kasım'da Erdoğan-Bush görüşmesinde kararları alınan ve 16 Aralık'taki hava operasyonuyla pratik adımları atılan kirli işbirliği, askeri sonuçlarından çok siyasal olarak bir değişime işaret etmesi bakımından önem taşımaktadır.

Kürt hareketinin etkisizleştirilmesi planına bağlı olarak 2008'de devreye sokulması amaçlanan taktiklerden biri de, pişmanlık yasasıdır. Türk ordusunun sınırötesi operasyonundan sonra *The Ekonomist* dergisinde de, ABD'nin operasyona verdiği desteğin karşılığında Bush ve Erdoğan arasında *"Kürtler'in bölgesel hükümetinin tanınması ve PKK savaşçıları için öncekilerden daha liberal bir affın çıkarılması"* yönünde anlaştıklarına dair bir haber yayımlandı.

İşbirlikçi sermaye devleti 2008'e inkâr, imha ve asimilasyon politikalarını devretmiştir. Dışarıda, ABD'nin açık desteğinde sürdürülen bu operasyonlar, içeride de kesintisiz sürdüğü gibi Kürt halkına, ilerici ve devrimci güçlere karşı da bir linç kampanyası 2008'e devredilmiştir. DTP'nin kapatılması için açılan davanın yanısıra DTP'li vekiller ve belediye yöneticilerine açılan davaların da 2008'de sonuçlandırılacağı anlaşılmaktadır. Bu durum siyasal gerilimin artacağının açık bir işaretidir. 2008'de demokratik özgürlüklerin kullanılmasında daha çok engelle karşılaşmak, baskı ve şiddetin giderek yaygınlaştırılması, linç kampanyasının ilerletilmesi elbette kehanet sayılamaz. Zira, Güney Kürdistan'a yönelik operasyonlara daima iç politikada demokratik hakların budananması eşlik etmiştir.

Fakat tüm baskı ve engellemelere rağmen sermaye devleti, kirli amacına ulaşamayacaktır. Çünkü Kürt halkı enerjik-özgüveni yüksek ve ulusal değerlere güçlü bir bağlılık göstermesinin yanısıra yoksulluk ve sefaletin beslediği yoğun bir öfkeye de sahiptir. Ulusal ezilmişliğin yanısıra güçlü bir toplumsal temeli de bulunan Kürt sorunu, Kürt halkının özverili, militan ve kararlı mücadelesiyle her defasında daha da büyüyerek gündeme gelmiştir. Teslimiyetçi çizgiye rağmen bugün çözümünü gitgide daha belirgin bir biçimde dayatmaktadır.

Sermaye devletinin zorbalığı da, İmralı sürecinin tüm tahrip edici ve geriletici etkisine rağmen Kürt halkının mücadelesi de sürüyor. Tek yanlı olarak atılan onca geri adıma, siyasal kimlik üzerinden verilen onca tavize rağmen devletin yanıtı, 80 yıllık inkâr ve imha çizgisinde ısrar olmuştur. Dahası tüm bu tek yanlı geri adımlar, devleti inkâr ve imha çizgisiyle sonuç alabileceği konusunda umutlandırmış, pervasızlığını boyutlandırmıştır. Sekiz yıllık teslimiyet sürecinin hiçbir kazanım bırakmadığı, sermaye devletinin ise, Kürt halkına en küçük bir hakkı bile vermeye yanaşmadığının görüldüğü bir dönemden geçiyoruz.

Geride bıraktığımız yıl, Ortadoğu'nun direniş geleneğini sürdürmekte kararlı olduğunu her vesile ile kanıtlayan Kürt halkının yakıcı ihtiyacının, devrimci enerjisini devrimci bir özgürlük ve eşitlik programı ekseninde harekete geçirebilecek bir siyasal önderlik olduğunu da göstermiştir. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesinin gerçek ihtiyacı, devletle ve kurulu düzenle değil, fakat Türkiye'nin işçi ve emekçileriyle birleşmek ve bütünleşmektir. Ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini boğmakta kararlı olduğunu her vesile ile kanıtlayan sermaye devletine karşı birlikte, omuz omuza savaşmaktır. Bunun dışında bir çıkış yolu yoktur. Bugün Kürt halkına yönelik her türlü saldırının karşısına dikilmek, onun haklı ve meşru özgürlük ve eşitlik istemlerini savunmak, buna yönelik mücadelesini desteklemek ile hareketi içten içe çürüten, zayıf düşüren ve çıkmaza sokan İmralı çizgisine açık bir tutum almak, Kürt sorununda devrimci çözüm çizgisinin birbirinden koparılamaz gerekleridir.

Komünistler dün olduğu gibi bugün de, Kürt sorununun ancak işçi sınıfı önderliğinde halkların birleşik devrimci mücadelesi ile çözüleceğini ısrarla anlatmaya devam ediyorlar, edecekler. Bugün de burjuva gericiliğinin imha ve inkâr politikasının karşısına daha kararlı bir biçimde dikilmek, Kürt ulusunun başta kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere haklı ve meşru ulusal istemlerini daha büyük bir kararlılıkla savunmak ve bunları emekçiler arasında etkili bir faaliyetin konusu haline getirmek görevleriyle yüz yüzeyiz.

2007 sermayenin yoğun saldırıları ile geçti!

Mücadele ve kazanım dolu bir yıl dileğiyle...

2007, Türkiye'de ve dünyada sermayenin saldırılarıyla ağırlaşmış bir havada geçti. Ancak bu havada da "direnenler var"dı. Zaten, havadaki bu kurşun ağırlığını dağıtmanın başka bir yolu da bulunmuyordu.

Gerek 2007'nin ortaya çıkardığı iktisadi veriler ve gerekse de 2008'e ilişkin tahminler, sermayenin sıkıntılı bir sürece doğru yol aldığını gösteriyor. Her sıkıntısını işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, ezilen halkara yükleyerek atlatma yolunu seçtikleri, bunu adeta bir programa bağladıkları göz önüne alındığında, yeni yılda işçi sınıfı ve emekçi kitleleri yeni ve daha kapsamlı saldırıların beklediğini tahmin etmek hiç de zor değildir. Gerçi Türkiye söz konusu olduğunda tahmine bile gerek yok. Hükümetin saldırı programı dünden hazır. Pek çoğunun yasal düzenlemesi bitmiş, uygulama aşamasına gelmiş durumda. Başta sağlık ve sigorta sistemine ilişkin saldırı olmak üzere, yeni yılın ilk günlerinde uygulamaya sokulmayı bekleyen pek çok saldırı kapıda.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri, sermayenin saldırılarına karşı mücadeleden geri bıraktıran etmenlerin başında ise Kürt sorunu geliyor. 2007'nin son ayı ve son günleri Kürt halkına karşı kapsamlı saldırılarla kapandı. İçerdeki saldırıların dozu sınırsızca artırılırken, sınır dışına da operasyonlar başlatıldı. Bu operasyon için aylar süren hazırlık (ABD'den izin koparma) süreci boyunca işçi ve emekçi kitleler azgın bir şovenizm kampanyasıyla sersemletilmeye çalışıldı. Ama daha önemli ve etkili olmak üzere, işçi sendikalarının başını tutan hain bürokratlar aynı şoven kampanyaya dahil edilmiş, dolayısıyla, işçi kitlelerinin etnik temelde bölünüp düşmanlaştırılmasında gönüllü maşalık yapmışlardır.

İşçi sınıfının mücadele okulu ve aracı olması gereken sendikalar sermaye tarafından bu şekilde satın alınıp kullanıldığında, gündelik sınıf mücadelesinin yürütülmesi hayli zorlaşıyor. Ancak bütün bu olumsuz koşullara rağmen 2007 yılı pek çok işçi direnişine tanık oldu. Sendikaların bu en etkisiz ve işlevsiz döneminde bile, sendikal örgütlenme eğilimin giderek arttığını, örgütlenme nedeniyle işten atılan işçilerin direnişleri göstermiş oldu.

Fakat mücadele örgütlenme ve bu nedenle gelişen direnişlerle sınırlı değildi kuşkusuz. 2007'nin TİS süreçleri de oldukça çekişmeli geçti. THY'de tüm tehdit ve saldırılara, karalamalara rağmen alınan grev kararı, Telekom'da nerdeyse aynı saldırılara maruz kalan grev süreci (ki, Türk-İş'e rağmen alınmış ve uygulanmış bir grev oldu) sınıf mücadelesinin sendikal cephesinde de (tüm olumsuzluklara rağmen) engellenemeyeceğini gösterdi.

Yeni yıla, sendikal cephedeki olumsuzluklar aynen devrolmuş bulunuyor. Sermaye cephesinden ise saldırılar daha da artmış biçimde yansıyacak. Geçtiğimiz yıl her türlü olumsuzluğa rağmen süregiden mücadelenin engelleyemediği saldırıların, yeni yılda daha da boyutlanacağı göz önüne alındığında, sınıf mücadelesinin bu haliyle engellemenin imkanı bulunmadığı açıktır. Etkili bir mücadele yürütmeden saldırıların püskürtülemeyeceği konusunda, sınıf cephesinde nerdeyse hemfikir olmayan yok gibidir. Mesele, bu mücadelenin şekli, örgütlenmesi, niteliği konularındadır.

Öncelikle birleşik bir mücadeleninin örgütlenebilmesi gerekmektedir. Birleşik bir sınıf hareketinin önündeki engellerin kaldırılması, kitlesel ve etkili bir mücadele için zorunludur. Bunun bir yanı, geçtiğimiz yıl da ayrı kanallardan akmayı sürdüren işçi ve emekçi hareketinin birleştirilmesidir ki, bu daha kolay olanıdır. Diğer yanı, şovenist dalganın sınıf ve emekçi kitleler üzerindeki sersemletici etkilerinin ortadan kaldırılmasıdır. Ve ciddi bir çaba ve zaman gerektiren de budur. Bu ise, sınıf hareketinde etkili bir çıkış için ihtiyaç duyulan politikleşmenin önemine işaret etmektedir.

Yeni yılda, sınıf ve emekçi kitlelerinin, Kürt halkının ihtiyaç duyduğu gelişme, devrimci bir sınıf hareketiyle sağlanabilecektir.

Yeni yıl, sınıf devrimcileri için daha zorlu, demek ki daha onurlu bir mücadele yılı olacaktır.

2007'de düzen cephesi...

Kendi içinde çatışmalı, emekçilere karşı saldırganlıkta ortak!

Düzen cephesinden 2007'nin "zor bir yıl" olacağı genel kabul görmekteydi. Çünkü 2007 Cumhurbaşkanının seçileceği bir yıldı ve bu seçim düzen güçleri arasında varolan gerilimlere ileri boyutlar kazandıracak nitelikteydi. Mesele bir rejim sorunu boyutlarında tartışılmakta, devlet yönetimine rengini veren ve ipleri elinde tutan ordu merkezli sivil-asker bürokrasi açısından gerici AKP'nin Cumhurbaşkanlığı makamını eline geçirmesi hayati bir sorun olarak görülmekteydi. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana özenle korunan değerlere ve geleneklere karşı bir saldırı olarak değerlendirilmekteydi. Daha özelde ise, dini bayrak edinmiş olan "çevre"deki güçlerin emperyalist güçlerden de destek alarak, yanısıra önemli bir siyasi güçle "merkez"de konumlanma niyeti karşısında, merkezde bulunan ve kendilerini devletin kurucusu ve koruyucusu ilan eden geleneksel güçler arasındaki bir çatışmaydı sözkonusu olan. Ordunun merkezinde olduğu güçler açısından AKP halk üzerinde sahip olduğu siyasi güç nedeniyle düzenin ihtiyaçları doğrultusunda sonuna kadar kullanılmalı, fakat onun devlete rengini verecek düzeyde güç ve mevzi kazanması engellenmeliydi. 3 Kasım seçimleri AKP'nin seçim zaferiyle sonuçlanırken düzen cephesinden hesaplar bu temelde yapılmaktaydı. Ortada 28 Şubat müdahalesiyle önü alınan RP deneyimi vardı. AKP bu müdahalenin ürünü bir parti olarak çok daha kolay dizginlenebilir ve düzenin geleneksel değerlerine uyum sağlayabilir bir parti olarak görünmekle birlikte, üzerinde ciddi bir kontrol mekanizması kurulmuştu. Fakat işte o AKP, artık düzen için gördüğü hizmetlerin de karşılığı olarak ve yanısıra tabanından gelen büyük basıncın da etkisiyle, Cumhurbaşkanlığı konusunda ordu merkezli düzen cephesiyle çatışmak durumunda kalacaktı. Düzen cephesi, 2007'ye hazırlanırken bu kaçınılmaz çatışmaya hazırlanmaktaydı. Bundan dolayı 2007 "zor bir yıl" olarak tanımlanmakta ve düzen cephesinden herkes hesabını bu çatışmaya göre yapmaktaydı.

Yılın başında AKP, ordu merkezli cephenin uyarılarına karşılık meydan okumayla yanıt vermekteydi. Tayyip Erdoğan, "uzlaşma arama" çağrıları karşısında kendilerinin Cumhurbaşkanını seçebilecek durumda olduklarını, bu haklarını da sonuna kadar kullanmaktan çekinmeyeceklerini ilan ediyordu. Belirtmek gerekir ki, bu dönemde yürümekte olan tartışmalar daha çok Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı çerçevesindeydi. Siyasal zeminde ordunun sözcülüğünü yapan CHP de karşı duruşunu bu temelde gerekçelendirmekteydi.

Başlangıçta inisiyatif AKP'nin elinde görünmekteydi. Fakat günler geçtikçe ordunun inisiyatifi eline alma girişimlerine tanık olundu. Kürt sorununda savaş hali ordunun inisiyatifini güçlendiren bir olguydu. Bununla birlikte bir dizi kanlı operasyona tanık olundu, Genelkurmay Başkanı'nın Şemdinli'de arka çıktığı kontrgerilla çeteleri işbaşı yaptılar. Bu çeteler tarafından gerçekleştirilen ilk icraat, Hrant Dink'in öldürülmesiydi. İstanbul'un göbeğinde alçakça katledilen Hrant Dink'i yüzbinler "Hepimiz

Hrant'ız, Hepimiz Ermeniyiz!" sloganıyla sahiplendi. Halkın bu sahiplenmesi devlete verilmiş tok bir yanıt oldu. Bununla birlikte Hrant Dink'in katillerinin devletin kolluk kuvvetleriyle olan bağlantıları ortaya çıkmakta gecikmedi. Emniyet ve jandarmada tetikçiyle çekilen hatıra fotografları bu birlikteliğin sembolik ama çarpıcı bir tablosunu sundu. Açıktı ki, Hrant Dink'i katledenler devletin kontrgerilla çeteleriydi, devletin ilgili merkezleri tarafından örgütlenmekte ve görevlendirilmekteydiler.

Kanlı operasyonlar bununla da kalmadı. Başını emekli subayların çektiği çeteler boy göstermeye başladılar. Çeşitli ilerici kişi ve kurumlara ve aydınlara yönelik saldırılarda bu çeteler başı çekmekteydiler. "Laik cumhuriyeti korumak" adına hareket eden ve antiAmerikancı geçinen bu çetelerin bir kısmı, zaman içerisinde ordunun siyasal inisiyatifini güçlendirmek misyonuyla hareket ettikleri ölçüde AKP'nin karşı operasyonlarına maruz kaldılar. Bu operasyonlarda büyük cephanelikler ele geçirilirken çok sayıda emekli asker de tutuklandı. Fakat buna karşın kanlı saldırılar ve provokasyonlar sürüp gitti. Malatya'da boy gösteren katil takımı, bir kitabevini basarak içeride bulunanları "misyonerlik" yaptıkları gerekçesiyle vahşice katlettiler. Katiller bir kez daha devlet koruması altına alınırken, özellikle gerici kesim tarafından belli bir sahiplenmeyle karşılandılar. Fakat daha sonra, yıl sonuna doğru ortaya çıkan belgeler, katillerin orduyla ve kontrgerilla örgütlenmesiyle olan bağlarını ortaya serdi.

Diğer taraftan bu dönemde gerçekleştirilen kanlı provokasyonlardan bir diğeri de Ankara'da patlayan bomba oldu. Ulus'ta patlayan bomba gerek zamanlaması, gerek gerçekleşme biçimi ve gerekse de hemen ardından ordunun gösterdiği inisiyatif açısından tipik bir kontr-gerilla eylemi görünümündeydi. Özellikle bombanın patlamasının hemen ardından olay yerinde biten Yaşar Büyükanıt'ın büyükşehirleri hedef alan yeni bombalama eylemlerinin haberini vermesi dikkate değerdi. Ortaya çıkan bu tablo esasında ordu-AKP merkezli çatışmada ordunun inisiyatifi almak uğruna nasıl bir gayretkeşlikle davrandığını göstermekteydi.

Kanlı provokasyon ve cinayetlerin bu biçimde sürüp gittiği bu dönemde, Cumhurbaşkanlığı seçimleri için finale yaklaşılmaktaydı. Nisan ayına gelindiğinde AKP büyük ölçüde karşı tarafın saldırılarına karşın direncini korumaktaydı. Karşı taraf ise yeni bir kozunu daha sahaya sürmekteydi. Nisan ayı boyunca ordunun sivil uzantıları tarafından birçok kentte düzenlenen "Cumhuriyet mitingleri" sahne aldı. Büyük çoğunluğunu alevi kitlelerin ve kentli orta sınıfa mensup kadınların oluşturduğu yüz binlerce insanın katıldığı bu mitingler ordu cephesine, katliam ve provokasyonların başaramadığı gücü sağladı. Siyasi inisiyatif büyük ölçüde ordunun elindeydi artık. Bununla birlikte AKP de ayağına kadar gelmiş olan fırsatı kaçırmak istemiyordu. Bundan dolayı Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı adaylığı geri çekilerek yeni bir hamle olarak Abdullah Gül aday olarak öne sürüldü. Fakat bu hamle de çatışmanın özünü değiştirmediği ölçüde karşı tarafın tepkisiyle karşılandı.

Bu aşamada ordunun sürece doğrudan müdahalesi geldi. 12 Nisan'da konuşan Yaşar Büyükanıt "Cumhuriyetin değerlerine sözde değil özde bağlı cumhurbaşkanı istiyoruz" diyerek sahne gerisinden çıkmış oldu. Daha sonra ise Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk gününde gece yarısı "e-muhtıra" olarak adlandırılan müdahale geldi. Oldukça sert bir üslupla kaleme alınan muhtırada ordu, Cumhurbaşkanlığı seçiminde taraf olduklarını ve gerekirse müdahalede bulunmaktan çekinmeyeceklerini ilan etmekteydi. Ordunun bu sert müdahalesine karşılık olarak AKP yetkilileri öncelikle tonu sert olan yanıtlar verdiler. Fakat bununla birlikte ordu "e-muhtıra" ile sonuç almakta gecikmedi. Öncelikle seçimlere katılarak 367 tehdidi karşısında AKP'yi rahatlatacak olan DYP ve ANAP son anda çarkedip seçimlere katılmadılar. Arkasından ise CHP Anayasa Mahkemesi'ne başvurarak 367 sayısının bulunmadığı gerekçesiyle seçimin geçersiz sayılmasını istedi. Anayasa Mahkemesi ise hukuk onu gerektirdiği için değil, tam anlamıyla siyasi bir kararla CHP'nin başvurusunu kabul ederek cumhurbaşkanlığı seçimlerini iptal etti.

Ordu merkezli cephe tarafından bu biçimde önü kesilmesi üzerine AKP'nin önünde seçimlere gitmek dışında başka bir seçenek kalmadı. 22 Temmuz'da yapılmak üzere alınan erken genel seçim kararıyla birlikte düzen içi çatışma seçim sandığına taşınmaktaydı. Bu arada 4 Mayıs günü çatışan güçlerin şefleri konumundaki Erdoğan ile Büyükkanıt Dolmabahçe sarayında sürpriz bir görüşme yaptılar. İçeriği sır gibi saklanan bu görüşmeyle birlikte siyasi atmosferdeki çatışma havası bir ölçüde yatışmaya başladı. Anlaşılan o ki, düzenin selameti uğruna ordu ve hükümet 22 Temmuz'da ortaya çıkacak sonucu kabullenmek üzere anlaşmışlardı.

Düzen açısından son derece önemli olan 22 Temmuz seçimlerine bu koşullarda girildi. Toplumun büyük ölçüde ordu-hükümet eksenli çatışma üzerinden bölünerek kutuplaştırıldığı bu ortamda gerçekleşen seçimler AKP'nin seçim zaferiyle sonuçlandı. Bu sonuç, ordu merkezli cephe açısından büyük bir yenilgi anlamına geldiği ölçüde, AKP'nin Abdullah Gül'ü Cumhurbaşkanı seçmesi suskunlukla karşılandı. Böylelikle 2007'ye damgasını vurmuş olan çatışma büyük ölçüde bir sonuca bağlanmış olmaktaydı. Ordu cephesi Cumhurbaşkanlığı makamında eşi türbanlı olan bir AKP'liyi sineye çekmek zorunda kalmıştı. AKP ise bugüne kadar yaptığı büyük hizmetleri sürdürmek için büyük bir siyasi destek kazanmış, hükümet olma konumunu sağlama almıştı. Sonuçta büyük çatışmalarla birlikte tekelci burjuvazi ve emperyalizm düzen içi bu çatışmayı düzenin bekasına zarar vermeyecek bir biçimde geçici de olsa bir sonuca bağlamış, dahası AKP'nin siyasi gücünü koruması ölçüsünde "siyasi istikrar" adına önemli bir kazanım da elde etmiştir.

Seçimler sonrasında düzen cephesi, yaşadığı iç çatışmayı geçici bir işbirliğiyle sonuçlandırırken bu işbirliğinin en önemli sonucu Kürt halkına yönelik faşist-şoven bir kampanyanın başlatılması oldu. Seçimlerin ardından hız kazanan bu kampanya ile daha önce ordu merkezli olarak adım adım hazırlanan Kürt halkına yönelik saldırganlığın dozu arttırıldı. Yaşar Büyükkanıt'ın startı verdiği bir konuşmasıyla başlayan bu kampanyada öncelikle ardarda bombalar patlatıldı, hemen akabinde ise dağlardaki askeri operasyonlara hız verildi. Bu operasyonların kaçınılmaz sonucu olan asker ölümleri ise toplum düzeyinde dalga dalga büyütülen şoven histeriye dayanak olarak kullanıldı. Düzen cephesi böylelikle Kürt halkının mücadele bilinci ve azmini kırmak ve Güney Kürdistan'daki devletleşen yapının önünü almak amacındaydı. Bu amaçla yürüyen kampanya, 5 Kasım'da Bush'un huzuruna çıkan Erdoğan'ın efendisiyle yaptığı gizli görüşmenin ardından yeni bir aşamaya vardı. Kapsamı bilinmese de kapsamlı bir paket üzerinde anlaşıldığı açıklanan Bush-Erdoğan görüşmesinin ardından Güney Kürdistan topraklarına yönelik olarak askeri operasyonlar başlatıldı. PKK'nin askeri gücüne yönelik olarak olduğu açıklansa da esasında Kürt halkının ulusal kazanımlarına yönelik olduğu açık olan bu sınır ötesi askeri saldırılar hala da devam etmekte. Belirtmek gerekir ki, Kürt halkına yönelik bu saldırılarda ABD ve İsrail Türk devletinin ortağı durumundadır. Bu da Türk devletinin ABD-İsrail şer mihverine çok daha sıkı bir biçimde bağlandığını göstermektedir. Dolayısıyla 2007, düzen cephesinden emperyalizm ile kölelik ilişkilerinin derinleştiği ve yeni maceralara yelken açıldığı bir yıl olarak da tanımlanabilir.

* * *

Ortaya koyduğumuz bu tabloda 2007'nin düzen cephesinden iç çatışma ve dalaşmaların damgasını vurduğu bir yıl olduğu sonucu çıkmaktadır. 2007 beklendiği gibi düzen cephesi açısından oldukça zor ve çatışmalı bir yıl olmuştur. Bununla birlikte düzenin ve devletin ipliğini pazara çıkaran bu çatışma geçici de olsa bir uzlaşmayla tamamlanabilmiştir. Bu uzlaşmanın sonucu ise emperyalist köleliğin derinleşmesi ve Kürt halkına yönelik dizginsiz bir saldırganlık kampanyası olmuştur. Bu tabloda eksik olan ve eksikliği en çok duyulan ise devrimci bir sınıf ve kitle hareketidir.

Düzenin ipliğinin pazara çıkmasına karşın krizlerini belli bir başarıyla yürütmesinin gerisinde bu olgu yatmaktadır. 2007'de yokluğu fazlasıyla hissedilen ve bir ihtiyaç olarak kendisini dayatan devrimci bir sınıf ve kitle hareketinin 2008'de yaratılması acil bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır. Düzen içi çatışmaların peşinden giden, kardeş Kürt halkına yönelik haksız bir kıyım savaşına ortak edilen toplumun ezilen yığınlarının devrimci bir çizgide düzene ve devlete karşı saflaştırılması bu çerçevede yapılacakların genel eksenini tanımlamaktadır. Bu doğrultuda elde edilecek mesafe ölçüsünde 2007'de kendi iç çatışmalarıyla zorlanan düzen cephesi, 2008'de devrimci müdahalelerin gücüyle sarsılabilecektir.

"Başarısız" psikolojik saldırılara yenileri ekleniyor...

Kürt gerillası "devlet koruması" ile kandırılmaya çalışılıyor!

Son haftalarda boyutlandırılarak artırılan Kürt halkına yönelik saldırıların bir yönünü de, her dönem olduğu gibi, psikolojik savaş oluşturuyor. Genelkurmay her ne kadar pek başarılı olamadıkları açıklamasında bulunduysa da, kirli savaşın en kirli araçlarından biri olan psikolojik savaş son hızıyla sürdürülüyor

Psikolojik harekatta kullanılan pek çok araç var. Ama bu kez konumuz bunlardan sadece biridir. Sınırötesi operasyonla paralel yürütülen bu savaşta, PKK militanları teslim olmaya çağrılıyor. "Pişmanlık Yasası" adıyla daha önce uygulanıp sonuç alınamamış olandan tutun da, "Eve Dönüş Yasası" adı verilen ve henüz ne idüğü tam ortaya konmamış olana kadar bir dizi 'sanal' avantaj gerillanın önüne sunuluyor. Bu kapsamda, henüz bir yasası, kararnamesi, uygulaması bulunmayan, sanık koruma programının reklamı da medya aracılığıyla gerilla ve ailesine iletilmeye çalışılıyor. Buna göre, teslim olan gerillaya estetik ameliyattan sahte kimliğe ve Avrupa'da işe yerleştirmeye kadar çok yönlü, çok avantajlı devlet koruması sağlanacaktır.

Bu kandırma mantığı, devletlilerin, kendi yaptırdıkları sözde araştırma sonuçlarına kendilerini inandırdıklarını gösteriyor. Bu araştırmalara göre, PKK, eğitimsiz ve de işsiz gençleri kandırmaktadır. PKK kandırabildiğine göre devlet niye kandıramasın?!. Üstelik daha büyük avantajlar sunmaktayken!..

Devlet aklı bu ya, işte bu kadar çalışıyor. Kandırılarak dağa çıkarılmış o cahil(!) gençlerin aynı zamanda kör ve sağır olmadığını hesap edemiyor. Bu aynı süreçte, legal Kürt mevzilerine, örneğin DTP'ye ve DTP'li vekillere yönelik saldırıları görmeyecek, duymayacak, değerlendiremeyecek sanıyor. Yasalara bu derece dikkat eden DTP'lilere bunları yapanlar, yasadışı -üstelik silahlı- mücadele içindekine neler yapmaz sorusunun sorulabileceğini hesaba katamıyor.

Teslim alma hesaplı bu reklamların sırf reklamdan, sırf psikolojik harekattan ibaret olduğunu ise düşünmemek gerekiyor. 'Harıl harıl teslim oluyorlar', 'panik içerisinde kaçıyorlar' reklamları elbette psikolojik saldırı dışında bir anlam ifade etmiyor. Ancak işin

'itirafçılık' boyutunda, 'Kürt sorununun çözümü için Amerikan projesi'nin de önemli bir yer tuttuğunu kabul etmek gerekiyor.

Dış basında, 'operasyon için pazarlık' kapsamında, ABD'nin, sorunun çözümü için kendi projesini dayattığı yer almış bulunuyor. ABD'nin, salt kendi projesinin uygulanması sözü karşılığında operasyon izni vereceğini düşünmek doğru olmamakla birlikte, başka neler verildiği henüz açığa çıkmadığına göre, ilk elden yine bir Amerikan projesi uygulamasıyla karşı karşıya olduğumuzu kabul etmek gerekiyor.

Güney'in ve Kuzey'in Kürtler'i, ABD'nin Irak'tan aldıklarına karşı ne verdiğine iyi bakması, bu projede kendilerine düşen payı anlamaları açısından zorunluluk arzediyor. Özelde Amerikan, genel olarak da emperyalist projelerde vermek diye bir olgu bulunmuyor. Emperyalizmin halklarla ilişkisi hep almak üzerine kuruludur. Afganistan ve Irak saldırılarıyla uygulamaya sokulan BOP'un temelinde ise bölge halklarının tümüyle teslim alınması yatıyor. Emperyalist haydutlar, karşılarında tek direnç noktası bırakmak istemiyorlar. Bu, Filistin'de olduğu gibi güncel planda İsrail saldırılarına karşı, Kürt direnişinde olduğu gibi Türk devletinin saldırılarına karşı görünse de, fark etmiyor. Çünkü yerel veya bölgesel bir direniş yürüten bir halkın yönünü emperyalizme çevirmeyeceğinin hiçbir garantisi bulunmuyor. Kaldı ki, anılan her iki direnişin de geçmişinde devrimci etkileşimler sözkonusudur. Kendi içlerinden yeniden devrimci bir önderlik çıkarmayacaklarının hiçbir güvencesi yoktur.

İster emperyalizmin desteğiyle olsun ister desteksiz, Türk sermaye devletinin Kürt sorununu bu yöntemlerle çözme şansı bulunmuyor. Kirli savaşın askeri yönü olduğu kadar psikolojik yönü de Kürt halkının direnişini büyütmekten başka bir işlev taşımıyor.

Sermaye devleti kazanılmış haklara göz dikti... İşçi ve emekçilere kölece çalışma, işsizlik ve güvencesiz yaşam dayatılıyor...

2008 mücadele yılı olacak!

Sermaye devleti işçi ve emekçilerin tırpanlaya tırpanlaya kuşa çevirdiği iş güvencesi, sosyal güvenlik, kıdem tazminatı vb. bir takım haklarını tümden ortadan kaldırmaya hazırlanıyor. Sermaye iktidarı bugüne kadar parça parça uygulayarak, kölelik yasaları ile de güvenceye alarak budadığı hakları yeni yılla birlikte tümden gaspetmek niyetinde.

Sermaye iktidarı, ne zaman emekçileri derinden etkileyecek, daha beter yoksullaştıracak, köleliğini katmerlendirecek saldırılara hazırlansa bu uygulamaların adına "reform", "çalışma koşullarının iyileştirilmesi", "işsizliğin azaltılması" vb. diyor. Bugün de değişen bir şey bulunmuyor.

AKP'nin hükümet programında da yeralan saldırılar bu yılın ilk aylarında meclis gündeminde görüşülecek. Bir bölümü burjuva medyaya da yansıyan saldırı hazırlıklarının temel argümanını ise bir kez daha "işsizlik" ve "istihdamın üzerindeki yüklerin azaltılması" yalanı ve demagojisi oluşturuyor.

22 Temmuz seçimlerinden hemen sonra Sanayi ve Ticaret Bakanı olarak atanan Zafer Çağlayan, TİSK'in çıkardığı *İşveren* dergisinin Eylül sayısında yeralan röportajında, "reform" adı altında emekçi kesimlere yutturmaya çalıştıkları ikiyüzlü yalanlarını ifşa etti. Röportaj sırasında Çağlayan'ın söyledikleri sermayenin asıl niyetini gözler önüne sermektedir.

Sermayenin ve sözcülerinin ağzında dolanıp duran "kayıtdışı", "yüksek vergi ve sosyal güvenlik primleri", "işgücü maliyetinin yüksekliği" söylemleri dönüp dolaşıp "işsizliğin azaltılması" sorununa bağlanmaktadır. Oysa işsizlik üreten kapitalist sistemin efendilerinin işsizlik gibi bir sorunu bulunmamaktadır. Zira işsizlik silahını kullanarak milyonları düşük ücrete, sendikasız, sigortasız çalıştırmak, esnek üretimi yaygınlaştırmak onların işine gelmektedir. Bu nedenle işsizlik, kapitalistler için çözülmesi gereken bir sorun değil aksine tüm sonuçlarından sonuna kadar yararlanılması gereken bir nimettir.

Çağlayan ne diyor, yeni saldırı paketi ne götürüyor?

Çağlayan, *"İstihdam üzerindeki yüksek vergi ve sosyal güvenlik prim yükleri bir yandan istihdam artışını frenleyerek işsizlik sorununu beslemekte, diğer yandan da kayıtdışılığı teşvik ederek önemli gelir kayıplarına yol açmaktadır... Bu nedenle Hükümet Programı'nda da belirtildiği gibi, vergi ve SSK primi oranlarının iktisadi olarak kabul edilebilir oranlara düşürülmesi bir zorunluluktur ve biz de hükümet olarak bunu hedefliyoruz"* diyor.

İşsizliği azaltmak, istihdamı artırmak ikiyüzlü yalanının arkasına gizlenen bu söylemin yeni saldırı paketindeki formülasyonu *"Genç istihdamını artırmak için 18-29 yaş arasında ilk kez işe girenlerin SSK işveren primleri Hazine tarafından karşılanacak. Söz konusu uygulama en fazla 5 yıl sürecek. 2009'dan itibaren işveren üzerindeki SSK prim yükünde 5 puanlık indirime gidilecek"* şeklinde ifade edilmektedir. Bunun anlamı ise açıktır: 30 yaşın üstündeki işçi ve emekçiler işsizliğe mahkum edilirken, işsizlik oranı daha da artacak. SSGSS saldırısı ile de desteklenen bu paketle devlet de sosyal güvenlikten elini çekecek. Milyonların sağlık hakkı ve gelecek güvencesi gaspedilirken, "paran kadar sağlık"

anlayışı dönemi yasal olarak da güvencelenmiş olacak. Emeklilik imkansız hale getirilecek. Patronlar ise sigorta primlerinden tümüyle muaf tutulacak vb.

Röportajında patronlar üzerindeki "yüksek vergi ve sosyal güvenlik primleri"ni döne döne dile getiren Çağlayan, "herşeyden önce sanayinin küresel rekabet gücünü" olumsuz etkileyen "işgücü maliyetinin" düşürülmesi konusuna vurgu yapmaktadır. Bu söylemin yeni saldırı paketine yansıması ise kıdem tazminatının gaspı olmaktadır. Çünkü patronların küresel rekabet gücünün artırılması için işgücü maliyetinin düşürülmesi gerekmektedir.

Yeni saldırı paketinde kıdem tazminatı için fon kurulması, bu fon için işverenden yüzde 3 pay alınması, SSK primlerinden 2 puanın fona yönlendirilmesi, İşsizlik Sigortası Fonu için işverenin verdiği katkı payından 1 puanın da fona kaydırılması öngörülüyor. Pakette yeralan diğer bir alternatife göre ise kıdem tazminatı ücretlere eklenecek. Yani kıdem tazminatı hakkı fon adı altında ortadan kaldırılacak, sonra da diğer fonların akıbetinde olduğu gibi sermayeye peşkeş çekilecek.

Kadınlar üretimin dışına itiliyor, işsizler ordusu büyüyor!

"İşsizliği azaltmak, istihdamı artırmak" yalanıyla sınıfın kazanılmış haklarına saldıran sermaye uşağı hükümet yeni saldırı paketinde kadın işçileri de unutmamış. Fiilen hayat bulmasa da, bu konuda patronlara herhangi bir yaptırım uygulanmasa da mevcut yasalarda, 100-150 arasında kadın işçi çalıştırılan işyerlerinde bir yaşından küçük çocukların emzirilmesi için emzirme odası kurulması, 150'den fazla kadın işçinin çalıştığı işyerlerinde 0-6 yaş çocukların bakılmaları için kreş kurulması zorunlu iken yeni saldırı paketinde bu zorunluluk ortadan kaldırılıyor.

Halihazırda Türkiye'de dört kadından biri çalışır durumda iken çocuk bakımı, ev işi gibi toplumsal işlerin tümü üzerine yıkılmış kadınların üretime katılmasını iyice zorlaştıran sermaye hükümeti kadını üretimden dışlamaktadır. İhtiyacı olduğunda yeniden çağırmak üzere kadını bir kez daha ev köleliğine mahkum etmektedir.

İşyerlerinin kreş açması gibi işyeri doktoru bulundurma zorunluluğunu da kaldırmayı öngören saldırı paketi, patronların ve devletin karşılaması gereken bu hizmetleri yine emekçilere satması için sermayeye yeni olanaklar sunmaktadır. Zira saldırı paketi söz konusu yükümlülükler için patronların bu hizmetleri dışarıdan satın alabilmelerinin veya bu hizmetler için ortak birimler açabilmelerinin önünü açmaktadır.

Yeni saldırı paketi 50 veya üzerinde işçi çalıştıran işyerlerinin zorunlu olarak belirli sayıda eski hükümlü ve özürlü istihdam etme zorunluluğu ile çalışan sayısı 500 ya da üzerinde olan işyerlerinde spor tesisi kurulması zorunluluğunu da kaldırmayı hedefliyor.

Sosyal uzlaşma değil sınıf savaşı!

Sözkonusu saldırı paketini SSGSS, kamu personel "reformu", yeniden belirlenen azami sefalet ücreti vb. saldırılarla birlikte düşünmek ve ele almak gerekiyor. Sermaye hükümeti sözkonusu saldırıları hayata geçirmek için bir kez daha hain sendika bürokratlarına güveniyor. Zira hem Çağlayan, hem de diğer sermaye uşakları sözkonusu saldırıları "sosyal uzlaşma" ile hayata geçirmeyi planladıklarını ifade etmektedirler. Onların sosyal uzlaşmadan kastı, sendikal ihanet şebekesini de arkalarına alarak işçilerin son kalan kırıntı haklarını da patronlar adına gaspetmek.

Saldırı paketi gündeme geldiğinde Türk-İş ve DİSK bürokratlarından yansıyanlar onların çok da haksız olmadıklarını gösteriyor. Türk-İş'in yeni haini Mustafa Kumlu tasarıya "şartlı destek" sunduklarını ifade ederken "kıdem tazminatına dokundurtmayacaklarını" söyledi. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ise paketi eleştirdiklerini dile getirdi.

İşçi ve emekçilerin sendikal bürokrasinin yaşamda karşılığı bulunmayan boş sözlerini yakından tanıyor. Bir kez daha işçi ve emekçileri sermayenin azgın saldırıları karşısında çaresiz, çözümsüz, güvensiz ve suskun bırakmaya hazırlanıyorlar. Ancak sermaye iktidarının bir bütün olarak hayata geçirmeye çalıştığı son saldırıların tabanda öfke yaratacağı, yeni tepkileri mayalayacağı unutulmamadır.

Sert sınıf savaşımını hazırlanmak, devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek, ortaya çıkan tepkiyi eylemli bir hatta yöneltmek bir kez daha emekten yana tüm güçlerin, öncü işçi ve emekçilerin ve sınıf devrimcilerinin çabasına bağlı olacaktır.

"Herkese sağlık güvenli gelecek" için genel grev–genel direnişi tabanda örelim!

İstanbul'da, içinde birçok konfederasyon, sendika şubesi, meslek örgütü, devrimci güç, ilerici unsurun bulunduğu "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu" 25 Aralık günü kendisini deklare etti. 27 Aralık günü ise kitlesel ve coşkulu geçen bir yürüyüşle alana çıktı. Platformu biraraya getiren temel gündem, SSGSS saldırısına karşı ortak bir duruş sergilemek, yasayı püskürtmek hedefiyle süreci örgütlemek.

Platform kurulmadan önce kendini gösteren temel bir takım eksiklikler halihazırda varlığını korumakla birlikte atılan bu adım herşeye rağmen anlamlıdır. Ancak saldırıyı püskürtmek noktasında oldukça yetersizdir. Zira saldırıya karşı ortak mücadeleyi yaygınlaştırmak, tabanı harekete geçirmek, fabrikaları, işyerlerini, sanayi havzalarını eylem alanına çevirmek, mücadeleyi bir yandan yerelliklere doğru yayarken diğer yandan da ortak bir takım taleplerle "Genel grev-genel direniş!" şiarı etrafında merkezileştirmek, sendikal bürokrasinin gelişebilecek ve büyüyebilecek hareketi denetim altına alma, sindirme tutumuna karşı kararlılıkla durabilecek bir dirayet ve irade göstermek vb. temel konularda sendikalar yeterince kararlı ve diri duramamaktadır.

Mevcut haliyle platformun işlevi SSGSS ile ilgili kamuoyu oluşturmanın ötesine geçememektedir. Zira platform bileşenlerinin konumları, çelişkileri, özellikle bu işin altına elini koyan sendikaların tabanını harekete geçirmek noktasında güvensiz ve iradesiz davranmaları, konfederasyon yönetimlerinin mücadelenin önünü tıkayan bürokratizmine karşı net tutum alamamaları platformun işlevini ve misyonunu sınırlamaktadır. Tüm bu tabloya rağmen platformun varlığı uzun bir dönemdir dibe vuran sendikal hareketin tabanında bir canlanma yaratmış bulunmaktadır. Özellikle kongre süreci devam eden KESK ve DİSK gibi unsurlar için bir can simidi konumundadır. Ancak bu can simidine ne oranda sarılabildikleri tartışmalıdır. Zira KESK bileşenlerinin ilk eylemin haberini bir gün önce gece saatlerde şubelere faks çekerek iletmesi, DİSK'in sürece ve toplantılara karşı süren ilgisizliği, tüm gündemini kongre süreciyle sınırlaması bunun somut göstergesidir.

Platformun misyonunu hakkıyla yerine getirebilmesi için eksiklikleri doğru tespit etmek ve bunlara doğru müdahalelerde bulunmak gerekmektedir. Halihazırda platform tüm yetersizliklerine rağmen saldırı yasasına karşı genel grev şiarıyla süreci örgütlemeyi hedeflemektedir. Bu doğrultuda bir takım kararlar da almış bulunmaktadır. Bu oldukça anlamlıdır, ancak yetersizdir. Çünkü mücadele tabana dayalı olarak geniş emekçi kitleler içerisinde örülmediği, hedefe ulaşmak için en etkin ve etkili araç, yol ve yöntemler somutlanmadığı, pratikte hayat bulması yönünde adım atılmadığı koşullarda, genel bir kamuoyu yaratmanın ötesine geçemeyecektir. Bu haliyle süreç bir kez daha kimi eylem ve etkinlikler çerçevesinde sorunun gündeme getirildiği, birbirini tekrar eden, yarattığı etkiyi toparlayamayan, emekçi kitleleri sonuç almak için hedefe kilitleyememiş, daralmış, sınırlarını aşamayan ve nihayetinde bir süre sonra da sönümlenmek zorunda kalan bir zemine sıkışma riski taşımaktadır.

Platformun gündeminde öncelikli olarak yasanın mecliste görüşüleceği tarihte Ankara'da olmak fikri bulunmaktadır. Hemen ardından İstanbul'da bir miting yapılması planlanmaktadır. Ancak sözkonusu bu eylemlerin kararının kesin olarak alınması, harekete geçmediği için her fırsatta eleştirilen sendika bürokratlarının iki dudağının arasından çıkması beklenen "olur" sözüne bırakılmaktadır. Ankara eylemi öncesinde ise (15-20 Ocak tarihleri arasında) İstanbul'un 3 ayrı bölgesinde (Kadıköy, Bakırköy, Mecidiyeköy) platform bileşenlerinin yerel temsilcilerinin katılımıyla toplantılar yapılması düşünülmektedir. Ankara eylemine hazırlık sürecinin bu toplantılarda yapılan tartışmalar ve planlamalar çerçevesinde yürütülmesi öngörülmektedir.

Saldırı yasasının Haziran ayında yürürlüğe gireceği gözönünde bulundurularak mücadelenin daha uzun soluklu planlanması, yasanın 15 Ocak'ta mecliste görüşülmesi sürecinin ise mücadelenin bir evresi olarak ele alınması gerekmektedir. Zira bugüne kadar yaşanan deneyimler, sonrası kurgulanmayan Ankara merkezli bir eylemin hava boşaltmaktan öteye geçemediğini göstermektedir.

Kuşkusuz yapılan planlamaların bir anlamı bulunmaktadır. Ancak mücadeleyi güçlendirmek, yaygınlaştırmak, kitleselleştirmek, kazanmaya kilitlenmiş bir hat yaratmak için yeterli değildir. Herşeyden önce, tüm sınırlılıklarına rağmen, İstanbul'un başını çektiği böylesine bir oluşumun Ankara, İzmir, Adana, Bursa vb. illere yayılması, mücadeleyi güçlendirecek tarzda ortak bir hatta yürümesi öncelikli bir görev olarak tüm emekten yana güçlerin önünde durmaktadır.

Saldırı yasasının Haziran ayında yürürlüğe gireceği gözönünde bulundurularak mücadelenin daha uzun soluklu planlanması, yasanın 15 Ocak'ta mecliste görüşülmesi sürecinin ise mücadelenin bir evresi olarak ele alınması gerekmektedir. Zira bugüne kadar yaşanan deneyimler, sonrası kurgulanmayan Ankara merkezli bir eylemin hava boşaltmaktan öteye geçemediğini göstermektedir. Bu olumsuz deneyimden pratik dersler çıkarmak platform bileşenlerinin önünde durmaktadır.

Mücadele Haziran ayını kucaklayacak tarzda genel grev hedefinin somutlanacağı şekilde ele alınmalı, yasanın görüşüleceği tahmin edilen 15 Ocak günü düşünülen Ankara eylemi ve öncesi ise bu amaca hizmet edecek tarzda planlanmalıdır. Böylesi bir yönelimin karşılık bulması yerel çalışmaların önemine işaret etmektedir. Halihazırda platformun İstanbul'un 3 ayrı bölgesinde yapmayı planladığı toplantıların daha geniş bir emekçi tabana seslenmesi amacıyla genişletilmesi gerekmektedir. Örneğin Anadolu Yakası'nda Kadıköy merkezli tek bir toplantı yerine Ümraniye, Kartal, Tuzla vb. gibi işçi havzalarını da kapsayacak tarzda geniş işçi toplantıları yapılmasını hedeflemek, mücadelenin tabana yayılması için olmazsa olmaz bir zorunluluktur. Yerellerde oluşacak platformların, mücadelenin merkezi ayağını güçlendirecek şekilde bir program oluşturması hem geniş emekçi kitleleri kucaklayacak ve harekete geçirecek, hem de ortak mücadeleyi güçlendirecektir.

Ankara merkezli eyleme kadar (sonrasında da devam edecek şekilde) işçi ve emekçi toplantıları düzenlemek, işçi havzalarına seslenen materyalleri yaygın ve etkili bir tarzda kullanmak, havzalarda kitlesel eylemler gerçekleştirmek, tüm araçları, materyalleri, eylem ve etkinlikleri özetle mücadelenin ana eksenini genel grev-genel direnişe bağlamak, mücadelenin ete kemiğe bürünmesi, sonuç alması için önemli bir yerde durmaktadır.

Tüm bunların hayat bulması için de öncelikli olarak platform içinde yeralan ilerici sendikaların kendi tabanlarını kuşatması, ortak mücadeleyi güçlendirecek tarzda süreci ele alması gerekmektedir. Zira kendi tabanından kopuk bir sendikal hareketin daha geniş emekçi kesimleri harekete geçirme, genel grevi genel bir şiar olmaktan çıkartarak gerçekleştirebilme şansı yoktur.

Bugüne kadar atılan adımları büyütmek, platformu işlevli hale getirmek, misyonunu oynamasını sağlamak, sınıf hareketinin üzerindeki ölü toprağını silkip atmak bir kez daha bu iddiayı taşıyan devrimci ve ilerici güçlere düşmektedir.

Sınıf hareketinde birleşik mücadelenin artan önemi ve büyüyen olanaklar

Geride bıraktığımız 2007 yılının son haftalarında sınıf hareketinde belli bir hareketlenme yaşandı. Sermayenin 2008 yılının ilk aylarında hayata geçirmeye hazırlandığı sosyal yıkım ve özelleştirme saldırılarına karşı harekete geçen işçi ve emekçiler öfke ve tepkilerini çeşitli eylemlerle ortaya koydular.

İstanbul'da yakın zaman önce geniş bir bileşen tarafından kurulan "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu"nun 27 Aralık'ta gerçekleştirdiği kitlesel ve coşkulu yürüyüş ile aynı gün Cevizli Tekel işçilerinin işyerlerinden Kartal Meydanı'na yaptıkları yürüyüş, gene değişik illerdeki Tekel işçilerinin Kurban Bayramı'ndan itibaren gerçekleştirdikleri bir dizi protesto eylemi, Tokat'ta 1 Ocak günü yapılan ve 10 bin kişinin katıldığı bildirilen miting bu süreçte hayata geçirilen eylemlerin ilk akla gelenleri oldular.

"Herkese Sağlık Güvenli Gelecek" eylemleri

AKP hükümeti şu an mecliste bekleyen sosyal yıkım "SSGSS" tasarısını aslında 2006 yılında yasalaştırmıştı. Fakat sözkonusu yasa önce Cumhurbaşkanı tarafından veto edildi. İkinci kez meclisten geçip geldiğinde ise yasa Cumhurbaşkanı tarafından Anayasa Mahkemesi'ne gönderildi. Düzen klikleri arasındaki gerici çatışmanın alabildiğine yoğunlaştığı Aralık 2006'da Anayasa Mahkemesi yasanın birçok hükmünü iptal etti.

O dönemde sosyal yıkım saldırısına karşı sınıf hareketi cephesinden kayda değer bir mücadele örgütlenemedi. Ortaya konulan tepkiler nispeten dar bir kitlesel tabana oturmaktaydı ve üstelik o haliyle bile parçalı bir karaktere sahipti. Sınıf hareketinin o dönem sergilediği cılız ve parçalılık tablosunun başlıca mimarlarından biri de hiç şüphe yok ki sendikaların tepesine çöreklenmiş ihanet çeteleriydi. Sendikal ihanet barikatı ancak tabandan yaratılacak bir örgütlenme ve mücadelenin basıncı ile parçalanabilirdi. Sağlık çalışanları üzerinden bu yönde bazı girişim örnekleri de oldu. Fakat sendikal ihanet çetelerinin ve reformist çevrelerin yasanın iptali konusunda Cumhurbaşkanı'nı ve Anayasa Mahkemesi'ni başlıca umut olarak sunmaları, işçi ve emekçilere de bu bakışı pompalamaları, tabandan gelişebilecek müdahale ve mücadele çabalarını da zayıflatıp söndürdü.

Bugün aynı saldırı bir kez daha gündemde. AKP hükümeti 22 Temmuz seçimlerinde aldığı oy desteğine güvenerek ve yalanlara dayalı bir kampanya yürüterek öncekinden daha ağır bir yasa tasarısını meclise getirmiş bulunuyor. İMF ile varılan anlaşma gereği bu yasa tasarısının Ocak ayında meclisten geçirilmesi, Temmuz 2008'den itibaren de uygulamaya sokulması planlanıyor.

Fakat sınıf hareketi cephesindeki güçlerin de bir önceki süreçten hiç değilse bazı dersler çıkardıkları görülüyor. Önceki dönemde tanığı olduğumuz "Emek Platformu'ndan bekleme" ya da umutları Cumhurbaşkanı'na, Anayasa Mahkemesi'ne bağlama türünden eğilimlerin bu kez (en azından şu an için) çok daha zayıf kaldığını, buna karşılık mücadeleyi tabandan örme, birleşik ve kitlesel bir karşı koyuş örgütleme eğiliminin (İstanbul özelinde daha belirgin biçimde) öne çıktığını görmekteyiz.

Bazı sorunları da içinde barındırmasına rağmen devrimci yapıların da aralarında bulunduğu geniş bir bileşen tarafından "Herkese Sağlık, Güvenli Gelecek Platformu"nun kurulması, platformun emekçileri aydınlatmak ve mücadeleyi geliştirmek amacıyla bir dizi etkinlik ve eylemi gündemine alması bu eğilimin ilk somut ifadesi olmuştur. 27 Aralık'ta gerçekleştirilen kitlesel yürüyüşten yansıyan coşku ve kararlılık ise hem kurulan platformun belli bir ihtiyaca karşılık geldiğini, hem de şayet boşa çıkartılmazsa bu platformun önümüzdeki süreçte bir mücadele odağı olarak önemli roller oynama potansiyeli taşıdığını göstermiştir.

Dolayısıyla bütün belirtiler sosyal yıkım saldırısına karşı mücadelenin 2008 yılında sınıf hareketinin temel gündemlerinden biri olacağını ortaya koymaktadır.

Tekel işçileri bir kez daha mücadele sahnesinde

Tekel işletmeleri uzun zamandır özelleştirme saldırısının hedef tahtası durumunda. Bu nedenle TEKEL işçileri şimdiye kadar özelleştirme saldırısına karşı pek çok eylem ve etkinlik gerçekleştirdiler. Özelleştirme saldırısına karşı mücadele içerisinde önemli deneyimler kazandılar.

Onlar için, özelleştirmenin gerçek yüzünü tanımalarını sağlayan en önemli deneyim, TEKEL'in parçalanarak alkollü içkiler bölümünün satılması sonrasında bu bölümde çalışan işçilerin yaşadığı sıkıntı ve kayıpları görmeleri oldu. Bugün satılması gündemde olan Tekel sigara fabrikalarının hemen hepsinde eskiden özelleştirilen daha doğrusu kapatılan fabrikalardan pek çok haklarını yitirmiş olarak gelen işçiler bulunuyor. Bu da geçmiş acı deneyimlerin anılarının son derece taze olarak bilinçlerde tutulmasını sağlıyor.

Özelleştirmenin lanetli yüzüyle tanışanlar sadece alkollü içkiler bölümünden gelen işçiler değil elbette. Son 2 yıllık süreçte sigara fabrikalarındaki ya da yaprak tütün işletmelerindeki işçiler de özelleştirmenin ne demek olduğunu somut biçimde yaşayarak öğrendiler. Öğrendikleri sadece özelleştirmenin ne kadar kötü bir şey olduğu değildi. Onlar aynı zamanda özelleştirmeye karşı mücadelenin ne demek olduğunu da gördüler ve yaşadılar. SEKA direnişinin ateşini kendi işyerlerine en fazla taşıyanlar, "SEKA kıvılcımdı, Tekel ateş olacak!" diyenler onlardı. Kapatılmak istenen fabrikalarını sermayenin ablukasına sendikanın çelmelemelerine rağmen haftalarca aylarca direnerek, mücadele ederek korudular. AKP'nin yalana dayalı propagandaları belli bir sonuç yaratsa da, buna rağmen küçümsenmeyecek bir mücadele birikimi elde ettiler.

TEKEL'in yağma sofrasına yeniden konulmasıyla birlikte işçiler cephesinden ortaya konulan tepki ve eylemler esasta bu birikimin bir ifadesidir. TEKEL işçileri özelleştirmenin ne demek olduğunu, kendilerine yıkımdan ve sefaletten başka bir şey getirmeyeceğini bildikleri için sigara fabrikalarının bulunduğu her kentte daha şimdiden pek çok protesto eylemi gerçekleştirmişler ve fabrikalarına sahip çıkacaklarını ilan etmişlerdir.

Birleşik mücadeleni artan önemi ve büyüyen olanaklar

SSGSS karşıtı mücadele ve TEKEL işçilerinin özelleştirmeye karşı mücadelesi şu an için sınıf hareketinin başlıca kanalları durumundadır. Ve geçmiş deneyimlerin açıklıkla gösterdiği gibi bu iki mücadele ortak bir kanala akıtılmadan, işçi ve emekçilerin birleşik militan mücadelesi örgütlenmeden sermayenin topyekûn saldırısını püskürtmek imkansızdır.

Aslında hem SSGSS karşıtı mücadeleyi omuzlamaya aday güçler, hem de TEKEL işçileri kendi deneyimleriyle bu gerçeğin farkındalar. Bugün için sorun, birleşik mücadelenin örgütlenmesinde yol açıcı adımları atacak iradenin ortaya koyulması noktasında, sendikal bürokrasiye karşı açık bir tutum ve gerçek bir mücadele programının, işlevsel örgütsel araçların yaratılması konusunda düğümlenmektedir. Eldeki birikim ve güçler, zor olmakla birlikte bunun hiç de imkansız olmadığını göstermektedir. Her şey inanç ve kararlılıkla sorunların üzerine yürümekten geçmektedir. Unutulmamalıdır ki, SSGSS ve TEKEL özelleştirmesine karşı mücadelenin ortaklaşması, aynı kanaldan akmaya başlaması gibi bir gelişme kendi sınırlarının çok ötesinde bir anlama sahiptir.

Sınıf hareketinde oluşacak bu türden bir birleşik mücadele nüvesi, yakın bir zaman sonra kıdem tazminatının gaspı ve enerji özelleştirmeleri gibi saldırıların gündeme geleceği koşullarda sınıfın çok daha geniş kesimlerinin birleşik mücadeleye çekilmesini önemli ölçüde kolaylaştıracak, dolayısıyla birleşik mücadelenin hızla sınıfın en geniş kesimlerini kapsamasının önü açılacaktır.

O halde sınıf devrimcileri ve tüm devrimci, ilerici güçler, öncü işçi ve emekçiler, önümüzdeki günlerde düzeyi yükseleceği görülen SSGSS karşıtı mücadele ile TEKEL'deki özeleştirme karşıtı mücadeleyi aynı bütünün birer parçası olarak görmeli, tüm çaba ve enerjilerini mücadeleyi yükseltmek ve ona birleşik bir karakter kazandırmak için harcamalıdır.

SSGSS saldırısına karşı eylemler...

"Herkese sağlık güvenli gelecek için birleşik mücadeleye!"

İstanbul'da kitlesel yürüyüş!

Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'na karşı oluşturulan 'Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu" 27 Aralık günü İstanbul'da kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Aralarında DİSK, KESK, TTB, TMMOB'nin de bulunduğu sendikalar, meslek odaları, kitle örgütleri, siyasi partiler ve devrimci kurumlar Aksaray Pertevniyal Lisesi önünden başlayarak Unkapanı'ndaki Çalışma Bakanlığı'na bağlı İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne kadar kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yaklaşık 1500 kişilik yürüyüş kitlesinin, en önde "Herkese sağlık güvenli gelecek için birleşik mücadeleye!" pankartını açarak gerçekleştirdiği yürüyüşte saldırı yasasına karşı öfke hakimdi.

Katılımın gövdesini DİSK ve Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu'nun oluşturduğu yürüyüşte "Dikkat! Emekliliğimiz ve sağlımız tehlikede!" dövizleriye katılan DİSK üyeleri dikkat çektiler. Türk-İş'e bağlı sendikaların da gerek kendi talepleri gerekse yasa tasarısı karşıtı taleplerinin yazılı olduğu dövizleri dikkat çekiciydi. Tüm Bel-Sen İstanbul Şubeleri yürüyüşe kendi pankartıyla katılan sendikalar arasındaydı.

İstanbul Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde bir konuşma yapan TTB Merkez Konseyi Başkanı Gencay Gürsoy, tasarının meclis gündemine gelmesi halinde eylemlere Ankara'da meclis önünde devam edeceklerinin ve tasarının yasalaşması durumunda ise yasayı işlemez hale getirmek için çabalayacaklarının altını çizdi.

Gürsoy'un konuşmasının ardından basın açıklamasını platform adına Hava-İş Sendikası 2. Başkanı Eylem Ateş okudu. Ateş, tasarının yasalaşması durumunda çalışan ve işsizlerin çalışma, emeklilik ve sağlık hakkının kısıtlanacağını ifade ederek, tasarının püskürtülmesi mücadelesine çağrı yaptı.

"Parasız eğitim parasız sağlık!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Sağlık haktır, satılamaz!", Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarının sıkça atıldığı eylemde, "Emeklilik fonlara emanet!", "Mezarda emekli olmayacağız!", "Herkese sağlık güvenli gelecek!" dövizleri taşındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sağlık sisteminde çürüme!

Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'nın yasalaşması sadece sağlık hizmetlerinden yararlanan milyonlarca işçi ve emekçiyi etkilemeyecek. Sağlık hizmetlerindeki çarpıklık, beraberinde hizmet üreten sağlık çalışanlarını da etkiliyor.

Son olarak Doç. Dr. Necati Yenice'nin 27 Aralık 2007 tarihinde Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde görevi başındayken bir hasta yakını tarafından vurulması sağlıkta çürümenin geldiği boyutu bir kez daha gözler önüne serdi. Dr. Necati Yenice, 27 Aralık sabahı Poliklinik binası girişinde silahlı saldırıya uğradı.

Yaşanan silahlı saldırının ardından İstanbul Tabip Odası ve Sağlık Emekçileri Sendikası'nın tepkisi gecikmedi. Tabip Odası üyesi hekimler ve SES üyeleri hastaneye olayla ilgili açıklama yapmak için gelen İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah ve İstanbul Valisi Muammer Güler'i protesto ettiler.

Tabip Odası ve SES üyesi yüzlerce sağlık çalışanı 27 Aralık'ta gerçekleştirdikleri refleks protestonun ardından 28 Aralık günü hastane içinde kitlesel bir yürüyüş düzenlediler. *"Hekimler ve sağlık çalışanlarına karşı sevgisiz, hürmetsiz, değerbilmez, tutumlara son!"* pankartının açıldığı yürüyüş, sağlık emekçilerinin saat 12.30'da hastane önünde toplanmasıyla başladı. Sağlık çalışanları Yenice'nin vurulduğu yere pankart ve sloganlarla yürüdüler. Gerçekleştirdikleri yürüyüşle "Herkese sağlık güvenli gelecek!" talebini tekrar yükselttiler.

Sağlıktaki olumsuzlukların sorumlusunun hekimler olmadığını söylediler. Poliklinikler önünde basına kısa bir konuşma yapan Tabip Odası yöneticisi Özdemir Aktan, son dönemde doktorlara dönük saldırıların (11 Kasım 2005 İstanbul Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Göksel Kalaycı öldürüldü) münferit olmadığını vurguladı. Hekimlerin sağlık yöneticileri tarafından aşağılanmaya maruz kaldığını belirten Aktan, sağlık hizmetlerinin meta haline getirilmek istendiğini ifade etti.

Ardından hazırlanan ortak basın açıklaması okundu. *"Mesleğimizi uygularken karşılaştığımız şiddete ve genel olarak toplumda yükselen şiddete, şiddet, linç ve ötekileştirme ortamına karşı sesimizi duyurma, toplumsal duyarlılık yaratmak istiyoruz"* denilen açıklamada, 3 Ocak günü saat 12.30-12.45 arası tüm hastahanelerde "siyah kurdele"li önlükler giyerek "düşünme etkinliği" gerçekleştirileceği duyuruldu. Sağlık emekçilerinin eylemine Türk-İş de destek verdi. Açıklama, gür bir şekilde atılan sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana'da SSGSS karşıtı eylem

AKP hükümetinin "sağlıkta dönüşüm" adı altında yürüttüğü sağlıkta tasfiyeye dönük saldırılarına karşı 27 Aralık günü Adana SSK Hastanesi önünde bir eylem gerçekleştirildi.

Adana Tabip Odası, SES Adana Şubesi ve Dev Sağlık-İş tarafından düzenlenen eylem, kitlenin hastaneler kavşağında toplanmasıyla başladı. Buradan sloganlarla SSK hastanesi önüne kadar yüründü.

Hastane önünde toplanan kitle adına açıklamayı SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen okudu. 2007 yılında sağlık sektöründe yaşanan yıkımın ve saldırıların anlatıldığı açıklama taleplerin sıralanması ile son buldu.

DİSK Genel-İş ve KESK Adana Şubeler Platformu'nun da destek verdiği eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Edirne'de GSS karşıtı eylem!

DİSK Edirne Şubesi, 30 Aralık günü SSGSS Yasa Tasarısı karşıtı bir eylem gerçekleştirdi. DİSK Edirne Şubesi önünden yürüyüşle başlayan eylem, Antik Park'ta okunan basın açıklamasıyla devam etti.

Basın açıklamasında, GSS ile sağlık sektörünün sermayeye açıldığı, hastanelerin özelleştirileceği, işçi-emekçilerin ve ezilenlerin sağlık hizmetlerinden yararlanamayacağı ve hastane kapıları önünde ölmeye mahkum edileceği vurgulandı. Aynı zamanda mezarda emekliliğin dayatıldığının altı çizildi.

Eylemde sık sık "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sağlık hakkımız engellenemez!", "Sağlık haktır, satılamaz!", "İMF'ye değil sağlığa bütçe!" sloganları gür bir şekilde atıldı.

Öğrenciler ve diğer sendikalar da eyleme destek verdi. Eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Edirne

Ankara'da SSGSS açıklaması

SSGSS saldırısına karşı İstanbul'da gerçekleştirilen kitlesel yürüyüşle eş zamanlı olarak çeşitli illerde de basın açıklamaları gerçekleştirildi. Ankara'da da 27 Aralık günü eylem yapıldı. Sendikalar, meslek örgütleri ve kitle örgütleri Sağlık Bakanlığı önünde biraraya geldi. Eylemde okunan basın metninde sağlıkta yıkım anlamına gelen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'nın geri çekilmesi talep edildi.

Cevizli Tekel işçilerinden özelleştirme saldırısına tok yanıt!

"Şalter inecek bu iş bitecek!"

Birçok ilde özelleştirme saldırısına militan eylemlerle yanıt veren Tekel işçileri, 27 Aralık günü Kartal Cevizli'de kurulu sigara fabrikalarına sahip çıktıklarını bir kez daha gösterdiler.

Saat 10.30'ta Cevizli Sigara Fabrikası'nın önünden başlayan yürüyüş, daha başlangıç aşamasında kolluk güçlerinin engellemeleri ve keyfi tutumuyla karşı karşıya kaldı. Fabrikadan çıkan işçilere sahilden yürütme dayatmasında bulanan polis, işçilerin "minibüs yolundan yürüyeceğiz" diyen kararlılığı karşısında geri adım attı.

Yürüyüş Tek Gıda-İş'in pankartın açılması ve "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla başladı. Yürüyüş boyunca işçilerle polis arasında gerilim ve arbede yaşandı. İşçiler yolu kapatmak isteyince kısa süreli gerilimler yaşandı. Ancak işçiler tüm yürüyüş boyunca kararlılıklarını sloganlarıyla ve coşkularıyla gösterdiler. Yürüyüş süresince Kartal halkına ve esnafına destek çağrıları yaptılar. Eylemde sık sık "Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Tekel özelleştirilemez!", "Tekel işçisi yalnız değildir!", "Satılmış medya istemiyoruz!", "Kahrolsun ABD, işbirlikçi AKP!", "Tekel'e uzanan eller kırılsın!", "Tekel vatandır, vatan satılmaz!" sloganları atıldı.

Komünistler yürüyüşe Tekel işçilerinin mücadelelerini sahiplenen dövizleriyle katıldılar. Tersane işçileri de TİB-DER imzalı dövizleriyle eylemde yer aldılar. BDSP'lilerin ve tersane işçilerinin coşkulu sloganları Tekel işçileri tarafından tüm eylem boyunca sahiplenildi.

Ayrıca İLGP'li bir liselinin Kartal Meslek Lisesi önünde biriken liselileri yaptığı ajitasyon konuşmasıyla eyleme çağırması işçiler tarafından coşkuyla karşılandı. Yürüyüş boyunca polis işçilerin taleplerine ve mücadelesine tahammülsüzlüğünü tehdit ve taciz ederek sürdürdü. BDSP ve TİB-DER'li 2 kişi polisle yaşanan arbede sırasında hafif yaralandı. TİB-DER ve BDSP'liler Kartal Meydanı'na kadar polisin tacizi ve gözaltı tehditine maruz kaldılar. Ancak komünistler polisi "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganıyla yanıtladılar ve sloganlar işçiler tarafından büyük bir coşkuyla sahiplenildi.

Polis, yürüyüş sırasında bir kişiyi gözaltına almak istedi ancak kitle sahiplenince bırakmak zorunda kaldı. Polis Kartal girişinde yürüyüşü sahile çevirmeye çalıştı ancak işçilerin kararlılığı bir kez daha kazandı. İşçiler minibüs yoluna geçtiler. Bir işçi Kartal girişinde polisin barikat kurmasına direnince polisler tarafından dövüldü. Bu saldırı da işçiler tarafından protesto edildi.

Kitle Kartal Meydanı'na geldiği zaman sendika adına açıklamayı Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mecit Amaç yaptı. Amaç, Tekel işçisinin 15 yıldır direndiğini, ülke kaynaklarının hükümet ve yandaşları tarafından yağmaladığını, işçi ve emekçilerin IMF'ye ve yabancı sermayeye muhtaç edildiğini ifade etti. Ülke genelinde oluşturulan eylem komitelerinin 3 Ocak günü toplanacağını, eylem takvimlerinin netleşeceğini ve 1 Ocak günü Tokat Tekel işçilerinin bir miting gerçekleştireceğini duyurdu. Genel sekreterin konuşması sık sık işçilerin "Şalter inecek, bu iş bitecek!", "Gemileri yaktık geri dönüş yok!", "Genel grev-genel direniş!" sloganlarıyla kesildi. Ardından 2 No'lu Şube Sekreteri Yunus Durdu konuşma yaptı ve gerekirse Ankara'da eylem yapacaklarını söyledi.

Yaklaşık bin kişinin katıldığı eyleme, DİSK Emekli-Sen, Genel-İş 1 No'lu Şube, DİSK Lastik-İş, Tarım-İş, Petrol-İş Kartal Şube, Tümtis, Kamu-Sen, TİB-DER, BDSP, Mücadele Birliği, ESP, TKP ve EMEP destek verdi. Ballıca Sigara Fabrikası işçileri, Tek Gıda-İş'te örgütlü Knorr ve Kent Gıda işçileri de eylemde sınıf kardeşlerinin yanında yeraldılar.

Kızıl Bayrak/Kartal

"Tekel bizimdir, bizim kalacak!"

Tekel'in özelleştirilmesine ve son günlerde bazı Tekel fabrikalarının satışının da ön plana çıkmasına karşı Tek Gıda-İş tarafından ülkede bir dizi miting gerçekleştirildi. Tek Gıda-İş'in bölgesel mitinglerinden biri de 1 Ocak günü Tokat'ta yapıldı. Saat 12.30'da gerçekleşen yürüyüşe 10 bine yakın emekçi katıldı.

Yürüyüşe Ballıca ve Samsun tekel fabrikasından işçilerin yoğun katılımı dikkat çekti. Eylemde siyasi parti ve emek örgütlerinin kendi pankartlarını açmalarına izin verilmezken, Tek Gıda-iş'in hazırladığı pankartlar arkasında yürüyüş gerçekleşti. Miting alanına gelindiğinde katılımın düşmesi dikkat çekti.

Yürüyüş boyunca "Tekel satılamaz!", "İş-ekmek yoksa barış da yok!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Tekel bizimdir, bizim kalacak!", "Tekel vatandır, vatan satılamaz!" sloganları sık sık atıldı.

"Tekel-Tersane omuz omuza!"

Özelleştirmeye karşı fabrikalarında direniş ateşi yakan Tekel işçileriyle dayanışmayı yükseltmek için 27 Aralık günü Kartal'daydık. Saat 10:00'da Cevizli Tekel Fabrikası'nda biraraya gelen Tekel işçileri ilk önce fabrika içerisinde kortejler oluşturup, sloganlar atmaya başladılar. Ardından Tersane İşçileri Birliği olarak fabrika önüne giderek, "Direne direne kazanacağız!/TİB", "Tekel'den tersaneye, her yer direniş, her yer kavga!/TİB", "Direne direne kazanacağız!/TİB" yazılı dövizlerimizi açtık ve slogan atmaya başladık. "Tekel-Tersane omuz omuza!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Tekel işçisi yalnız değildir!" sloganları Tekel işçileri tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı.

Ardından diğer devrimci gruplarda yanımızda dövizlerini açarak slogan atmaya başladılar. Kısa bir süre sonra fabrikanın kapısı açıldı ve kitle alkış ve sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca BDSP ile yanyana yürüdük. Bulunduğumuz alanda gür ve coşkulu sloganlar atıyorduk. Yol boyunca polisin provokatif tavırları o coşkunun bulunduğu alana yöneliyordu. Tersane İşçileri Birliği Derneği üyeleri olarak birçok kez polisin saldırısına maruz kaldık. Polisin kudurgan tavrına maruz kalan sadece biz değildik. Aynı zamanda Tekel işçileri ve BDSP'liler de saldırıya uğrayanlar arasındaydı.

Değişik noktalarda işçilere ve devrimcilere yönelen her saldırı işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Birçok işçinin bizleri koruma dürtüsüyle hareket etmesi de bunu gösteriyordu. Cevizli'den Kartal Meydanı'na kadar sayısız kez polisin saldırılarılarına maruz kaldık.

Günlerdir militan bir direniş sergileyen Tekel işçileri bu saldırgan tutumlar karşısında safları daha da sıklaştırıyorlar. Dostu düşmandan ayırma bilinçleri gelişerek güçleniyor. Sendikanın geri tutumlarına rağmen işçilerin direngen tutumu ön plana çıktı. Eylem boyunca militan çizgi ile icazetçi çizgi çoğu yerde çatıştı. İşçilerin yolu kapatarak yürüme isteği sendikal bürokrasi tarafından engellenince, işçilerle sendikacılar arasında gerilimli anlar yaşandı. Eylemde göze çarpan bir başka nokta ise, Tekel'in kadın işçilerinin mücadele içerisinde çelikleşip militanlaşmasıydı.

Tekel işçisinin yıllardır süren özelleştirme karşıtı bu mücadelesi giderek daha da militanlaşacağa benziyor. İşçi sınıfına düşen görev en kısa zamanda tekel işçilerinin yaktığı ateşi her yana yaymaktır. Bizler Tuzla tersaneler cehenneminde çalışan işçiler olarak tekel işçileriyle eylemli sınıf dayanışmasını yükselteceğimizi, tekel direnişini bulunduğumuz alana yayacağımızı ilan ediyoruz.

Tersane İşçileri Birliği

Asgari ücret belirlendi...

Sermaye sınıfı asgari ücrette gene bildiğini okudu!

27 Aralık günü son toplantısını gerçekleştiren Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 2008 yılında geçerli olacak asgari ücreti belirledi.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun gerçekleştirdiği son toplantının ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, asgari ücret artış oranını açıkladı.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu ilk altı ayda yüzde 4, ikinci 6 ayda yüzde 5 zam yapılmasını kararlaştırdı. Böylece brüt rakam ilk altı ayda 608 YTL, ikinci altı ayda 638 YTL olacak. Asgari ücretli çalışanın eline net olarak ilk altı ayda 435 YTL, ikinci altı ayda ise 457 YTL geçecek.

Belirlenen zam oranı, hükümetin 2008 bütçesi için belirlediği oranın dahi altında kaldı.

Açıklanan bu artış oranları üzerine söylenebilecek fazla bir şey yok. Sermaye sınıfı, komisyondan ve hükümetten beklentiler içinde olanların (gerçekleşmesi zaten imkansız olan) hayallerini yıkıp geçmiştir. Asgari ücretle geçinen milyonları bir kez daha açlık ve sefalete mahkum etmiştir. Belirlenen asgari ücret bir aynaysa eğer, bu ayna sadece ve sadece sermaye sınıfının iğrenç yüzünü, kapitalist sistemin işçi ve emekçi yığınlara karşı acımasızlığını göstermektedir.

Açıklanan karar asgari ücret tespit mekanizmasının gerçek işlevini bir kez daha bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. Güya komisyonda hükümet, patronlar ve işçiler temsil edilmektedir. Fakat her zaman olduğu gibi alınan karar komisyonda işçi sınıfının hiçbir biçimde temsil edilmediğini, komisyonun bütünüyle sermayenin denetimi altında olduğunu ve onun çıkarları doğrultusunda kararlar aldığını göstermiştir. Komisyonda "işçi sınıfını temsil" eden Türk-İş'in ihanetçi kimliği de bu sayede bir kere daha tescil edilmiştir. Türk-İş bu yıl göstermelikte olsa muhalefet şerhi koymamıştır.

Elbette bu konuda sermayeye cesaret veren asıl şey işçi ve emekçi yığınlarının içinde bulunduğu durumdur. İşçi ve emekçilerin örgütsüzlüğü, bilinçsizliği ve kendine güvensizliği sermayenin bu kadar rahat hareket edebilmesinin en büyük nedenidir. Tersinden ise sermayeyi bu saldırı politikalarından alıkoyacak tek güç işçi ve emekçilerin örgütlenmesi, bilinçlenmesi ve kendi talepleri için mücadele bayrağını yükseltmesidir. İşçi ve emekçiler ayağa kalkmadıkça, sermaye benzer oyunları gözümüzün önünde tezgahlamayı, bizlerle alay etmeyi sürdürecektir.

Asgari ücrete karşı faaliyetlerden...

OSİMDER'den asgari ücrete tepki!

27 Aralık günü son toplantısını gerçekleştiren Asgari Ücret Tespit Komisyonu 2008 yılı geçerli olacak asgari ücreti belirledi. Asgari ücretli çalışanın eline net olarak ilk altı ayda 435 YTL, ikinci altı ayda ise 457 YTL geçecek.

OSİM-DER, işçi ve emekçilerin yaşamını elinden alan açlık sınırının altındaki ücrete ve bu yüz kızartıcı zamma karşı tepkisini 28 Aralık cuma sabahı İMES A Kapısı'nda gerçekleştirdiği bildiri dağıtımı ile ortaya koydu. Aralık ayı genel üye toplantısında aldığı karar doğrultusunda, asgari ücretin belirlendiği Perşembe günü bir bildiri hazırlayan OSİM-DER üyesi işçiler, İMES ve Ümraniye OSB işçilerini gerçekleştirilen zamma karşı tepki göstermeye, mücadele etmeye çağırdı.

OSİM-DER önlüklerini giyerek bildiri dağıtımlarını gerçekleştiren 10 işçi, dağıtım sırasında ajitasyon konuşmalarıyla İMES ve OSB işçilerine seslendi. OSİM-DER'liler oldukça canlı geçen ve işçilerin de yoğun ilgisi ile karşılanan bildiri dağıtımında birçok işçi ile sohbet etme, tartışma fırsatı yakaladılar.

Gerçekleşen sefalet zammına karşı ilk tepkisini böylece ortaya koyan OSİM-DER'liler "İnsanca yaşanacak bir asgari ücret!" için mücadelelerine devam edecekler.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Sefalet ücretlerini kabul etmiyoruz!

Sermayenin ve Türk-İş bürokrasisinin göstermelik görüşmelerinin ardından belirlenen sefalet ücretine karşı, sınıf devrimcileri olarak Sincan'da yerel bir çalışma başlattık. **İşçiden İşçiye** imzalı *"Sefalet ücretini kabul etmiyoruz. İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret"* şiarıyla başlattığımız çalışmanın ilk ayağı olarak bir anket hazırladık. Bu çerçevede 30 Aralık günü Sincan'da anketlerimizi yapmaya başladık.

Anket çalışmamız sırasında Sincan'da yaşayan işçi ve emekçilerden olumlu tepkiler aldık. Anket sırasında emekçiler evlerine davet ettiler. Burada sefalet ücretleri ve güncel sorunlar üzerinden sohbetler gerçekleştirdik. Faaliyetimizi anlamlı bulan emekçiler çalışmalarımıza destek olacaklarını ifade ettiler. Aynı şekilde sermayenin belirlediği asgari ücrete tepki gösteren emekçiler sadaka değil, insanca bir yaşama yetecek ücret istediklerini söylediler.

Sincan'dan sınıf devrimcileri olarak belirlenen sefalet ücreti karşısında çalışmalarımızı kesintisiz bir şekilde sürdüreceğiz. Bu çerçevede anket çalışmasının yanı sıra bir dizi aracı da kullanacağız. Çalışmanın sonucunda emekçilerin yanyana geleceği ve sorunlarının tartışılacağı bir etkinlik hedefliyoruz. Bir işçi bölgesi olan Sincan'da, sınıfı sermayeye karşı harekete geçirmek için faaliyetlerimizi kesintisiz bir şekilde sürdüreceğiz.

Sincan'dan sınıf devrimcileri

Yeni dönemde yeni görevlere!

Sermaye sınıfının işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını planlı ve kapsamlı bir şekilde hayata geçirdiği bir süreçten geçiyoruz. Mezarda emeklilik, özelleştirmeler, sağlık hakkımızın gaspı, kölece çalışma koşulları, işsizlik, sigortasız çalıştırma, sendikasızlaştırma ve taşeronlaştırma bu saldırıların sadece bir kaçıdır. Bu saldırılara karşı işçi-emekçi cephesinde ciddi bir karşı duruşun olmaması, sermaye sınıfının daha da pervasızlaşmasına ve ardından yeni saldırıları hayata geçirmesine imkan sunmuştur.

İşçi sınıfının dağınıklığı ve örgütsüzlüğünden güç alan sermaye sınıfının son saldırısı ise IMF-TÜSİAD'ın istekleri doğrultusunda, resmi rakamlara göre 3.5 milyon asgari ücretliye yaptığı 16 YTL'lik sadaka zammı olmuştur. 4 kişilik bir aile için açlık sınırının 860 YTL, yoksulluk sınırının ise 2.290 YTL olarak açıklandığı günümüzde, üstelik AKP hükümetinin su ve ekmek fiyatlarına yaptığı zamların ardından bir de pişkince "yönetime geldiğimiz günden bu yana elektrik ve doğalgaza zam yapmadık ama şimdi yapmak zorundayız" dediği bir dönemin ardından belirlenen yeni asgari ücretin komik bir rakamla sınırlanması işçi-emekçilerle dalga geçilmesi, alay edilmesinden başka bir şey değildir. Üstelik asgari ücrete yapılan 16 YTL'lik sadaka zammı henüz işçi ve emekçinin cebine girmeden, yeni girdiğimiz 2008'in ilk gününde elektrik ve doğalgaza yapılan büyük zamlarla fazlasıyla geri alındı.

Gerçekte bir sosyal politika aracı olan ve çalışanlara aileleri ile birlikte yeterli bir geçim sağlayacak ve insan onuruna yaraşır bir yaşam sürdürmeleri için ödenmesi gereken asgari ücret günümüzde ülke şartları, enflasyonla mücadele vb. argümanlarla gündeme getirilerek ekonomi politikaların bir aracı olarak değerlendiriliyor. Asgari ücret belirlenirken gözetildiği ileri sürülen sağlık, gıda, giyim, konut, ulaşım ve kültür giderleri ile ilgili hesaplar milyonlarca işçinin yaşadığı sefaletle bağdaşmamaktadır. Çalışan işçinin gereksinimleri gözetilerek tek kişi için belirlenen asgari ücret, bir kişinin geçimine yeterli olmadığı gibi, geçindirmekle yükümlü olduğu eş ve çocuklarını tümüyle görmezden gelmektedir.

Asgari ücretin belirlenmesinde kararlar genellikle işveren ve devlet temsilcilerinin ortak tutumu ile alınmaktadır. Komisyonda işçilerin temsil oranının (devlet-hükümet işbirlikçisi Türk-İş'le) sınırlandırılması ise komisyonun antidemokratik bir yapıya sahip olduğunu zaten göstermektedir.

Sermaye içinde bulunduğu krizin yükünü işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkmak istiyor. Ve bu doğrultudaki planlarını adım adım uyguluyor. Amaç bellidir. İşçi-emekçileri maddi ve moralmen çökerterek yoluna sorunsuzca devam etmektir.

Tüm bu saldırılara karşı tek çözüm ise işçi ve emekçilerin sınıf bilinciyle hareket etmesi, mevcut dağınıklıktan kurtularak, güçlerini birleştirmesidir. Aksi taktirde birçok saldırı yasalarının açlığın, sefaletin ve sömürünün katmerleştirmesi kaçınılmazdır. Bu görev ise ilerici ve devrimci güçlerin, sendikaların ve kitle örgütlerinin omuzlarındadır. Bu güçler topyekûn saldırıya karşı birleşik bir mücadele hedefiyle hareket etmeli, işçi ve emekçileri dişe diş bir mücadeleye sevk etmenin imkanlarını yaratmalıdırlar.

Sermayenin saldırı planlarıyla girilen yıla başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlerin yapacağı hazırlık fazlasıyla önem kazanıyor. Şimdi yeni döneme yeni görevlerle hazırlanmanın tam zamanıdır.

Bir Kızıl Bayrak okuru/İstanbul

İstanbul'da ortak eylem...

"Yaşasın halkların birlikte mücadelesi!"

Sınırötesi operasyon devam ederken, Türkiye'deki devrimci ve demokratik kurumlar saldırganlığa karşı seslerini yükselttiler, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerine sahip çıktılar.

HÖC, Kaldıraç, Devrimci Hareket, BDSP, TÖP, ESP, PDD, ODAK, Mücadele Birliği, EHP, SDP, HKM, Partizan ve DİP Girişimi'nin 29 Aralık günü Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirdiği ortak eylemle sınırötesi operasyonların durdurulması talep edildi. *"Operasyonlar durdurulsun! Kahrolsun ABD ve işbirlikçi iktidar!"* pankartının açıldığı eylemde bileşenler adına ortak basın açıklaması okundu.

Açıklamada şu sözlere yer verildi: *"Sınır ötesi operasyonda 'ölü ele geçirilenleri', dökülen kanı 'başarı' olarak görenler, yapılan katliamı büyük bir sevinçle izliyorlar. Bir halkın katledilmesini her türlü ahlaksızlığa başvurarak haklı göstermeye çalışmak aynı zamanda işbirlikçi iktidarın ve onun medyasının da ahlakını ortaya koymaktadır. Ve politika halkın kanı üzerinde sürüyor, sürdürülüyor..."*

"Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Bıji bıratiya gelan!", "Operasyonlar durdurulsun!", "Katil ABD, işbirlikçi MGK!" sloganlarının atıldığı eylemde, şimdiye kadar yapılan tüm operasyonların Kürt halkının mücadelesini yok edemediği ve edemeyeceği vurgulandı.

Sınırötesi operasyonla beraber saldırı yasalarının geçirilmek istendiğinin belirtildiği açıklamada, ABD emperyalizminin bölgeye müdahalesinin nedenlerine de değinilerek halkların kanı üzerinden egemenlik sağlama amacı taşıdığı dile getirildi.

"16 Aralık'taki saldırının kararı, 17 Ekim 2007'de toplanan TBMM'de, tüm düzen partilerinin onayıyla alındı. Mecliste üyesi bulunan AKP, MHP-CHP, BBP, DSP'nin dökülen her damla kanda sorumluluğu vardır. Fakat bilmekteyiz ki; TBMM'den istedikleri kadar karar çıkarsınlar, ABD emperyalizminin izni olmadan küçük bir adım bile atamazlardı." cümleleriyle devam eden açıklamada, meclisin aldığı tüm saldırı kararlarının ABD denetiminde ve yönlendirmesinde olduğu ifade edildi.

Açıklama şu sözlerle son buldu: *"Atılan her bomba, sıkılan her kurşun halkların kardeşliğini hedef almaktadır. Buna izin vermeyeceğiz. Operasyonlar derhal durdurulmalıdır. Sorunu katliamlarla, bir halkı yok etmeye çalışarak çözemezsiniz. Sorunun kaynağı sizsiniz. Sorunun kaynağı ABD emperyalizmidir, işbirlikçi-uşak iktidardır. Bu kanlı ittifakın saldırılarına karşı halkların kardeşliğini savunmak, halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birlikte mücadelesini savunmaktır. Halkların kardeşliği, halkların kurtuluşu, halkların özgürlüğü birlikte mücadele ile gelecektir."*

100'ü aşkın kişinin katıldığı açıklamada, "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların birlikte mücadelesi!", "Katil ABD, işbirlikçi MGK!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Bıji bıratiya gelan!", "Katil ABD, işbirlikçi AKP!" dövizleri taşındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Nereye gidiyoruz?

Yüksel Akkaya

Nereye gidiyoruz? Soru basit. Aslında yanıtı da bir o kadar basit! Ancak, basit olan "anlaşılmaz" olduğundan karmaşıklaştırmak gerekir! İsevi takvimlere endeksli bir yılı geride bırakıp, bir yenisine başladığımız şu zaman diliminde bir "muhasebe" ve bir "projeksiyon" yapılıyor. Kapitalist dünyanın ideologları tüm olanaklardan yararlanarak daha iyi bir dönemin bizi beklediğini anlatıyorlar. Bu ideologlardan gözü kara olmayıp, üç-beş kuruşa tamah etmeyenler bir iç söyleşide pek çok şeyin iyi gitmediğini, dertleşerek dile getiriyorlar. Aslında bu dönem, bir marksist iktisatçıdan çok, iyi, ama bir o kadar içten burjuva iktisatçı ile dertleşmek gerekiyor. Umar ve dileriz ki bir gün bu türden bir insanoğlu çıkar ve itiraf eder. Aslında, meseleye az çok "teşne" olanlar için itiraflar pek de saklı gizli değil. Zira, bir dil, aynı zamanda şifreleri, gizli olanı çözme ve anlama sanatıdır. Her bilim dalı, disiplin, kendi dilinin inceliklerindeki bu gizli "işleri" anlar; sorun, anlaşılanı daha geniş kesimler ile paylaşmaktır.

Burjuva iktisatçıları yıllardır gizli gizli tartıştıkları bazı "mühim" meseleleri, şimdi "şifreli" bir dil ile bizim paylaşma ihtiyacı duyuyorlar. Paylaşmanın arkasındaki temel gerçek ise yine kapitalist düzenin sürdürülebilirliği ile ilgili. "İtirafçılar" bu düzenin böyle süremeyeceğini, bu nedenle daha "akıl" önlemler alınması gerektiğini öneriyorlar. Örneğin, temel gelir, vatandaşlık geliri türden bazı öneriler bunun bir parçasıdır. Zira, tüm veriler, tarihsel bir birikim üzerinden değerlendirildiğinde bir bunalımın, ama her zamankinden daha ağır ve tehlikeli bir bunalımın gelmekte olduğuna işaret ediyor. "Akıl" olanlar bunu aşmak için eski Keynezyen politikalardan daha aşkın ve radikal önerilerde bulunmakta. Zamanında Keynes'e deli gözü ile bakan anlayışta olanlar bu kez bu önerilere de öyle bakmakta. Ancak, bir başka temel sorun, o zamanlar Keynezyen politikalara sosyal demokrasi adına sahip çıkıp, kapitalizmi tahkim etmek isteyenler de bugün benzeri bir davranışta bulunmakta. Sanki, tarih tekerrür etmekte. Ancak, tarih her seferinde tekerrür eder gibi görünse de ortam, zaman vs. çok farklıdır; benzer olan sadece özdür. Bir kez daha kapitalizmin en bunalımlı dönemine gireken kapitalizmin has çocukları ve sosyal demokratlardan ağır hastalıktan kurtulma önerileri ile karşı karşıyayız. Hastalığı ortadan kaldırmayan, ancak morfine bağımlı kılan bu tedavi önerisi her seferinde palyatif, geçici bir çözüm olmakla birlikte toplumun geniş kesimlerince kabul görmektedir. Zira, yakın tedavi önerisi daha insancıl, daha ahlaki görünmektedir. Ve, her seferinde bu riyakar tedavi önerisi kabul görmektedir.

Kapitalizm, yıllardır iktisat dışı araçlarla da kendisini tahkim etmeye çalışarak varlığını kalıcılaştırmaya çalışıyor. Ancak, açık Afganistan, Irak işgali de göstermektedir ki, artık ikna yolları çok kolay değil ve zora başvurmak gerekiyor. Ve, 11 Eylül eylemleri bahane gösterilerek güvenlik adı altında büyük bir direnişin önü kesilmeye çalışılıyor.

Tarih, Manifesto'nun 160. yılında bize bir kez daha hem Avrupa'nın hem dünyanın üzerinde bir büyük hayaletin dolaştığını ve kapitalistlerin bir kez daha korku ve kaygı ile "sola kaymak zorunda kalmaya ikna olma sürecine" girdiğini gösteriyor. Balon iktisadi veriler gerçek hayat ile karşılaştığında yol ayrımı da daha keskinleşecek: Ya ücret gelirlerinde iyileştirme ya da ücret gelirlerini daha da düşürme… Önümüzdeki on yıl, yol ayrımında verilecek kararın yönünü bize gösterecek, kuşkusuz devrimci olanaklar yaratma kavgası verenler ile sosyal demokrasi adına düzeni tahkim etme çabaları içinde bulunanların içtenliğini de…

Ya bir daha 1945-1975 dönemi kapitalizmi, ya bir daha 1917 Ekim Devrimi… Vatandaşlık geliri, temel gelir tartışması bir parça da bu istek üzerinde olacak… Zaman en büyük öğretmen olarak yarın tarihe şerhini de düşecek…

Saldırı yasaları kadın işçileri vuruyor!

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı yolda. Hükümetin zaman kaybetmeden sabırsızlıkla hayata geçimek istediği yasa, sağlığı hak olmaktan çıkartarak "prim" ve "katılım payı" gibi yeni uygulamalarla parayla alınıp satılan hizmet haline getiriyor. Bununla birlikte sigortalılar aleyhine de bir dizi yeni düzenleme getiriyor. "Sosyal güvenlik reformu" aldatmacasıyla sağlıkta yenilik yapacağını söyleyen sermaye hükümeti milyonlarca işçi ve emekçinin geleceği ile oynuyor. Kuşkusuz işçilerden kamu emekçilerine kadar toplumun tümünü ilgilendiren bu sosyal yıkım saldırısı her zaman olduğu gibi bir kez daha işçi ve emekçi kadınları da hedefliyor.

5510 Sayılı Kanun'un 16. maddesi işte bu saldırının somut maddelerinden biri. Sigortalı kadın veya sigortalı olmayan karısının doğum yapması nedeniyle sigortalı erkeğe doğumdan sonraki altı ay süresince her ay doğum tarihinde geçerli olan asgari ücretin üçte biri tutarında (aylık 195 YTL) emzirme ödeneği verilmesi ön görülmüşken bu hüküm daha uygulanmadan ortadan kaldırıldı. Hükümet önce bu miktarı asgari ücretin onda birine indirmek istedi. Son olarak ise tasarıda emzirme ödeneğinden yararlanmak için son bir yıl içinde en az 120 gün prim ödeme koşulu getirildi ve altı ay yerine bir defaya mahsus olmak üzere 195 YTL emzirme yardımı verilmesini kararlaştırdı.

Sağlığı alınır satılır bir hale getiren yasa, doğacak çocukların da kazanılmış haklarını gaspediyor. Asgari ücretle çalışan, açlık sınırı altında yaşayan yığınları ölümün kucağına bırakan yasa, sermayedarların ağzını sulandırıyor, cebini dolduruyor.

Genel Sağlık Sigortası, sağlık hizmetlerinden ve diğer haklardan yararlanmayı bir hak olarak tanımlıyor ise de sigortalının "prim" ve "katılım payı" adı altında alınacak bir bedel karşılığında sağlık hizmetlerinden yararlanılmasını içeriyor. Genel Sağlık Sigortası, GSS finansmanın asgari ücretin 1/3'ünün altında geliri olanlar dışında çalışanlardan alınacak primlerle karşılanmasını öngörüyor. Yani, herhangi bir nedenle yoksul (!) kategorisine girmeyen fakat prim de ödememiş olanlar, sağlık hizmetlerinden yoksun kalabilecek. Sağlık sigortası için yoksulluk sınırı bugünkü haliyle 139.60 olarak belirlenmiştir. Aylık geliri bu miktarın üzerinde olanlar her ay 73 ile 475 YTL arasında genel sağlık sigortası primi ödemek zorunda kalacaklardır. Sağlık harcamalarını karşılamaya yönelik olarak ücretler veya kazançlardan kesilen primler ancak ücret ve kazancın kayıtlı olduğu ve tutarının bilindiği durumlarda doğru bir şekilde toplanabilir. Türkiye'de olduğu gibi, işgücünün sadece küçük bir kısmının kayıtlı olarak çalıştığı, birçoğunun aldığı ücretin doğru olarak beyan edilmediği bir durumda kesinti olarak prim almanın ne kadar zor olacağı açıktır. Prim ödemeyenlerin de sağlık hizmetlerinden yararlanamayacağı gerçeği de orta yerde durmakta.

Çalışan kadınlar, bu yasadaki uygulamalardan daha fazla zarar görecek. Çünkü Türkiye'de farklı sektörlerde çalışan milyonlarca kadın işçinin sigortasız, güvencesiz ve kayıtdışı çalıştığı bilinmektedir. Sermaye iktidarı için kadın ikinci cinstir. Erkeğin ve evin kölesidir ya da patronun. Ucuz iş gücüdür. Bu nedenle yasalarda bile ikinci konumdadır, hakları gaspedilir, kayıtdışı çalıştırılır...

İşçi ve emekçiler bugüne kadar haklarını mücadelelerle kazandılar/korudular. Mücadelenin gücüyle elde edilen kazanımlar bugün sermaye iktidarı tarafından pervazsızca gaspedilmeye çalışılıyor. Kazanılmış hakların korunması ve geliştirilmesi ancak ve ancak mücadele ederek gerçekleşecektir. Bu mücadelede kadın işçi ve emekçilerin omuzlarındaki sorumluluk büyük. Çünkü onlar sömürüyü ve eşitsizliği katmerleşmiş bir şekilde yaşıyorlar. Yaşamın yarısı olanlar, kavganın yarısı da olmak zorunda! Özgürlük ve eşitlik mücadelesinde bir adım ileri çıkarak geleceği için mücadele etmek zorunda!

İş Yasası'nda kadın işçiler

Toplumsal yaşamda süregiden adaletsizlik ve eşitsizliklerin tümü hukuk alanına da yansımaktadır. Kölelik Yasası olarak da nitelendirilen İş Yasası'nda kadın işçiler açısından düşük ücret, iş güvencesinden ve sosyal güvenlikten yoksunluk, hamilelik-doğum ve çocuk bakımının sadece kadını sorunu olarak görülmesi vb. sorunlar halen devam etmektedir.

İş Yasası'nda kadın işçilere yönelik saldırı niteliğindeki maddeleri özetlersek:

* Kadın işçiler evlendikten sonra bir yıl içinde işten ayrılmak isterse kıdem tazminatı alabilmektedir. Her ne kadar bu düzenleme kadınlar lehine görülse de, kadınların çalışma yaşamından çekilmesini özendirebilecek ve kadının eve hapsolmasına yol açacak bir maddedir burada sözkonusu olan.

* İş Yasası patrona, doğum yapan kadını işten çıkarma hakkını yasal olarak vermiştir. Böylelikle doğum yapan kadın işçi kendini her an kapı önünde bulabilecektir.

* Ücretli hamilelik ve doğum izni doğumdan önce 8, doğumdan sonra 8 haftadır. Çoğul gebeliklerde ise doğumdan önce 10 haftadır. Sağlık durumu uygun olduğu takdirde doktorun onayı ile kadın işçi doğumdan önceki 3 haftaya kadar çalışmaya devam edebilir. Bu durumda doğumdan önceki çalışılan süreler doğumdan sonraki süreye eklenir. Bu haliyle yasa, patronlara hamileliğin ilerleyen günlerine kadar kadın işçileri çalıştırma hakkı vermektedir.

* İş Yasası'nda 150 kadın işçiden az kadın işçinin çalıştırıldığı yerlerinde kreş açma zorunluluğu yoktur. İş Yasası'nda kreş açılması o işyerinde çalışan kadın işçi sayısına bağlanmıştır. Yasanın bu maddesi bugün birçok açıdan işlevsizleşmiştir. Kadınların büyük çoğunluğu küçük işletmelerde çalışmakta ve yasanın "150" şartı bu hakkı doğrudan elinden almaktadır. Aynı zamanda günümüzde 150'den fazla kadının çalıştığı yerlerde yasanın bu maddesi dikkate bile alınmamaktadır.

Sermaye sınıfı, yasanın son derece güdük olan bu maddesine bile göz dikmiş durumdadır. 2008'in ilk aylarında çıkartılması planlanan "isdihdamın üzerindeki yüklerin kaldırılması" programına göre, işçi ve emekçilerin bir dizi hakkı elinden alınmaktadır. Bu kapsamda kreş ve emzirme odası açma zorunluluğu da ortadan kaldırılmaktadır. İşin özüne baktığımızda isdihdamın üzerindeki yüklerin kaldırılmasından kasıt, sermayenin üzerindeki yüklerin kaldırılmasıdır. Çalışan kadınların çocuklarının bakımını sağlaması gereken kreşler ve buralara ayrılan kaynaklar, yük olarak görülmekte ve kaldırılmak istenmektedir. Ancak bu yapılırken yaşanacak bir başka sonuç ise, kadının çalışma yaşamında "isdihdamının" sınırlandırılması olacaktır.

* Kadın işçiler gece vardiyasında 7.5 saatten fazla çalıştırılamazlar. Gece çalıştırılan kadın işçilerden sağlık raporu alınması ve her 6 ayda bir muayene edilmesi zorunludur. Hamile kadınlar doğuma kadar, emziren kadınlar ise doğumdan itibaren 6 ay süre ile gece vardiyasında çalıştırılamazlar.

Bu madde ile kadınlar gece çalışmasına zorlanmakta ve kadının analık koşulları dikkate alınmamaktadır.

* Ev hizmetlerinde ve ev eksenli çalışan kadınlar İş Yasası kapsamı dışındadır. Ancak ev hizmetinde ücretli ve sürekli çalışanlar İş Yasası kapsamında tutulmuşlardır.

Yukarıda da görüldüğü gibi iş yaşamında işçi kadınlar sermayenin saldırıları altındadır. Kadın işçiler, iş yasasının kapsamının genişletilmesi, eşit işe eşit ücret, tüm kadınların iş güvencesinden yararlanabilmesi, gebelik ve doğum izninin uzatılması, anne yanında babanın da izin kullanabilmesi, çocuk bakımının çalışan kadının değil, toplumun sorunu olduğunun kabul edilmesi ve kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş açılması vb. talepleri konusunda mücadelelerine devam etmelidirler. Hukuksal kazanımlar da ancak dişe diş mücadeleler sonucunda elde edilebilecektir.

Kurultay sonrasında mücadelenin ve örgütlenmenin yeni bir dönemine doğr

Hedef tersaneleri sınıf hareketinin örgüt

İki ay süren yoğun ve etkin bir çalışmanın ardından **2. Tersane İşçileri Kurultayı** 9 Aralık 2007 tarihinde başarıyla gerçekleştirildi. Kurultayın başarısı çalışmanın kapsamı, boyutları ve gücü ile havzaya etkisi, kurultayın iç niteliği ve somut kararları üzerinden değerlendirilmelidir.

Tersanelerde toplam olarak üç yıl, ancak daha etkin olarak da son bir yıl içerisinde mücadeleye önderlik eden, cehennem koşulları altında inim inim inleyen işçilerin öfkesini açığa çıkararak eylemsel bir kanala akıtan ve azımsanmayacak düzeyde bir hareket ve birikim yaratan **Tersane İşçileri Birliği**'nin çabası, enerjisi, sabrı ve soluğu, havzada belli bir mücadele düzeyi yaratmış ve bu en bariz şekliyle kurultayda açığa çıkmıştır.

Kullanılan araçlar, dernek, semt, kahve ve bekâr evlerinde yapılan toplantılar, propaganda araçlarının zenginliği, en ücra tersanelere kadar taşınan çalışma ve bu çalışmanın içeriğinin tersane işçileriyle birlikte tartışılması, çizilmek istenen tablonun (çizgilerindeki bazı yetersizliklere rağmen) büyük ölçüde şekillendiğinin verilerini sunuyor. Burada sözkonusu olan, kurultayın da ana fikri olan "örgütsel/bilinçsel sıçrama" ile "tersane grevi" fikirlerinin asgari düzeyde de olsa tartışılmış ve bu konularda düşünsel bir düzlem oluşturulmuş olmasıdır. Bundan sonraki adım bunu daha derinlerde hissettirmek ve bir hareket noktası yakalamaktır.

Mevcut tablonun toplamı, çok yönlü bir ön hazırlık sürecinin belli bir başarı ile örgütlendiğini ve bu çalışmanın kurultaya yansıdığını gösteriyor. Kurultay öncesi yaygın olarak yürütülen pratik faaliyet ile ona eşlik eden iç tartışma süreçleri, çetin koşullarda dişe diş bir şekilde yürüyen mücadeleye soluk kazandıran bir niteliktedir. Sigortasız, iş güvencesiz ve her türlü haktan yoksun olarak çalıştırılan tersane işçilerinin mücadelesi bugüne kadar önemli mesafeler katetti. Ancak örgütlenmeyle ilgili sorunlar halen olduğu yerde duruyor. Mevcut örgütsüzlüğü aşabilmek ve örgütlülüğü üst noktaya sıçratabilmek, kalıcı mücadele mevzileri yaratmak gibi temelli görevlerimiz var. Nitekim 2. Tersane İşçileri Kurultayı da böyle bir ihtiyacın ürünü olarak açığa çıktı.

Tersanelerde örgütlenmenin sorunları

Tersaneler cehennemi 25 bin işçiyi barındırmaktadır. Yan sanayiyle birlikte toplam 50 bin çalışanı olan bu işçi yatağının işçileri henüz hak arama mücadelesi noktasında oldukça geri bir bilince sahip. İşçi kimliği gelişmemiş ve kır yaşantısından kopamamış büyük bir kitlenin kendini bir sınıf olarak algılaması kuşkusuz zaman sorunudur ve önemli ölçüde öncü devrimci güçlerin etkin müdahalesiyle gerçekleşebilecek bir süreçtir.

Bugün mevcut yasal haklardan bihaber olan bir işçi kitlesinden bahsediyoruz. Üstelik üretim yapısı 2000'e varan taşeronlarla paramparça olan bir kitledir bu. Çoğu işçilikten doğma ve büyük firmaların küçük olanları yutma gerçekliğine karşın her geçen gün mantar gibi türeyen taşeron firmalar, havzada örgütlenmenin önündeki en büyük engeldir. Bizzat tersane patronları örgütü tarafından önü açılan taşeronluğun patronlara bir dizi getirisi olmaktadır. Üretimi parçalara ayırarak daha hızlı gemi üretip daha fazla kâr elde eden tersane patronlarının taşeronluk sisteminden elde ettiği asıl kâr ve kazanç, işçilerin parçalı ve dağınık durmasıdır. 25 bin kişilik işçi kitlesini binlerce parçaya ayırarak minimize eden tersane kapitalistleri, böylelikle havzada sigortasızlığın, ücret gasplarının, düşük ücretlerin ve bu kuralsızlığın en uç noktası olan iş cinayetlerinin doğmasına neden olmaktadır.

25 bin kişilik koca bir ordudan ayrılarak 20'şer 30'ar kişilik gruplar halinde küçük dünyalara zincirlenen işçiler, zamanla toplamın bir parçası olma gerçekliğinden uzak bir şekilde cehennemi yaşamaya devam etmektedir. İşçilerin bilincini bulandıran yine havzada çok rahat taşeron olabilme hayalidir. Patronlar tarafından oluşturulan "çok çalış, çok kazan, sen de patron ol!" bilinci geniş işçi yığınlarının sınıf atlama hayallerini beslemekte, bu da sınıf bilincinin oluşmasına ket vurmaktadır. Bu parçalanmışlık ve darmadağın edilmiş tablo içerisinde zamanla işçiler içten içe birbirlerine yabancılaşmış, rakip hale getirilmiş, birbirine güvensizleştirilmiştir. Ortak sorunlara ortak refleksin gelişememesinin en önemli nedeni budur. Üretim sürecindeki yapılan işlerin (montaj, kaynak, taş) nitelik farkından kaynaklı da bir bölünmüşlük sözkonusudur.

İşçilerin parçalanmasındaki bir diğer faktör, çalışılan işyerlerinde öne çıkan etnik köken, yöre ve bölge ayrımcılığının körüklenmesidir. Bu olgu bizzat tersane patronları ve taşeronlar tarafından birbirlerine düşmanlık beslenecek tarzda kışkırtılmaktadır. Geçici işçilik ve işçi sirkülasyonu (işe geçici gözüyle bakıldığı için) işçi tarafından hak alma mücadelesini tali plana itmektedir.

Buradan bakıldığında, bu cehennemde bir çalışma yürütmenin, işçi yığınlarını mücadeleye sevk etmenin zorlukları anlaşılır. Ancak her şeye rağmen mevcut sorunları bu işçi kitlesiyle çözeceğimiz gerçeği duruyor karşımızda. Öyleyse görev, **Tersane İşçileri Birliği**'nin bir an önce daha etkin bir çalışma ve mücadele inisiyatifi ile işçilerin karşısına çıkmayı başarmasıdır. Çok yönlü bir plan çerçevesinde ve kararlı bir tutumla mücadeleyi toparlamak, örgütlemek, geliştirip yaymak onun görevidir.

Üç yıllık süre içerisinde binlerce işçiyle muhatap olundu. Başta ücret alacakları olmak üzere barınma, ulaşım ve cinayetlerle ilgili kuvvetli tepkiler örgütlendi. Binlerce işçi tanındı. Ancak tanınan ve sorunu çözülen bu işçilerle güçlü ve kalıcı bir politik bağ kurulamadı. Şimdi bu bağı kurmanın, güçlendirmenin ve kalıcılaştırmanın ertelenemez bir görev olduğu ortadadır. "Sınıfa karşı sınıf!" şiarı ile asıl anlatılmak istenen bu olmalıdır. GİSBİR kapitalistleriyle tersane işçileri arasındaki silikleşmiş sınıfsal olgu değiştirilmeli, bu iki sınıf arasındaki ayırım kalın çizgilerle belirginleştirilmelidir.

Ötesinde, sınıfın ekonomik sorunları dışında siyasal sorunları olduğunu, mücadelede başarılı olabilmek için de sınıflar mücadelesinin bu asıl düzlemine geçmek gerektiğini tersane işçilerine anlatabilmek gerekmektedir. Temel siyasal hak ve özgürlüklerden yoksunluk, tırmandırılan şovenizm, sınırötesi operasyonlar, emperyalist barbarlığın Ortadoğu katliamları işçilerin gündemine sokulmalıdır. ABD destekli siyonist katillerin Lübnan ve Filistin'e dönük saldırganlığı tırmandırdığı süreçte, **Tersane İşçileri Birliği**'nin "Bir gün Filistin için çalışıyoruz, bir yevmiyemizi Filistin'e gönderiyoruz" kampanyası bu açıdan iyi bir örnektir. Bu örnekler

u...

lü militan bir mevzisi haline getirmektir!

çoğaltılmalı, işçiler bu noktalarda da seferber edilmelidir. Kısacası işçiler ekonomik, siyasal ve sosyal gelişmelerle ilgili düzenli ve sürekli bir eğitimden geçirilmelidir.

2. Tersane İşçileri Kurultayı vesilesiyle semtlerde ve bazı tersanelerde kurulan komiteler, bu çerçevede bundan sonraki süreçte kesin olarak şekillenmeli, kalıcı hale getirilmelidir. Tersane grevini bir takım kazanımlarla sonuçlandırmanın ve dolayısıyla sınırları aşan ve sınıfın hareket kabiliyetini ve refleksini güçlendiren mekanizmaların bu tür araç ve mevzilerin yaratılmasıyla güvence altına alınabileceği bilince çıkarılmalıdır.

Çalışma daha vurucu noktalara kaymalıdır!

Bugüne kadar TİB çevresinde şekillenen ve her şeye rağmen patronların karşısına dikilen çalışmanın ve mücadelenin ağırlık noktası gurbetçi işçiler oldu. Sayısı 5 bine varan ve tersaneler cehenneminde taş, cugul, temizlik gibi tali işleri yapan bu işçiler üretimin asıl bileşenlerinden bir parça olsalar bile, vurucu güç montaj, boru, kaynak gibi temel işleri yapan işçilerdir. Kaldı ki bu işçiler diğer tali iş yapan işçilere oranla havzada daha kalıcı bir konumdadır. Örgütlenmenin yeni dönemde kilitlenmesi gereken hedef kitle, GİSBİR'in ve dolayısıyla üretimin işte bu şah damarıdır. Olası bir tersane grevini başarıya götürecek motor güç de budur.

TİB, kalenin en üstünde dalgalanan kızıl bayraktır. Alta doğru komiteleşmeler de hareketin atardamarı olmalıdır. TİB ile komiteler, birbirine kan taşıyan, birbirini besleyen bir işlev görmelidir.

2. Tersane İşçileri Kurultayı vesilesiyle işyerlerinde ve semtlerde komiteler kuruldu. Ancak bu komitelerin kurultay sürecinde çalışmaya seferber edilmesi noktasında ciddi eksiklikler yaşandı. Bekar Evleri Komitesi görece daha işlevli bir halde değerlendirilirken, diğer komiteler bir takım sınırlı işleri dışta tutarsak pek işlevsel olamadılar. Kurultay çalışmasının asli zayıflığını işin bu yönü oluşturuyordu. Grev sürecinin yaslanacağı güç bu komiteler olacaktır. Bu dönem içerisinde 2. Kurultay'da kurulan ancak yeterli bir işlevselliğe kavuşmayan komiteleri yaymalı ve politik planda güçlendirmeliyiz. Çalışma havzadaki sorunlarla sınırlı tutulmamalı, genel politik gündem ve siyasal sorunlarla ustaca birleştirilmelidir.

Komitelerle grev hedefine!

Tersane işçisinin alttan doğru enerjisini, öfkesini, mücadele azmi ve kararlılığını açığa çıkarabilecek etkili araçlardır komiteler. Tek tek tersanelerde sirkülasyona bağlı kalıcı komitelerin kurulmasının zorluğu bilinmektedir. Ancak her şeye rağmen tek bir tersanede bulunulan süre içerisinde bir komiteyi etkili kullanabilmek ve oradan doğru müdahale edebilmek, çalışmanın ve mücadelenin olmazsa olmazlarındandır.

Herhangi bir iş cinayeti ya da yaşanan özgün bir sorun karşısında refleks eylemler gerçekleştirmek, deneyimlerin de gösterdiği gibi harekete adım attırmaktır. Örneğin yaşanan bir iş cinayetinde yemek boykotu ya da kısa süreli iş bırakmak (ki bu yaşanmış bir deneyimdir) ya da daha etkili eylemler gerçekleştirmek ancak bu komitelerin işlevli olmasıyla gerçekleşebilir.

Ötesinde, 52 tersanenin "tek bir fabrika" olarak algılanışı, hiçbir biçimde tek tek tersanelerde örgütlenmenin ve mücadelenin önemini karartmamalıdır. Kısa vadede tek bir tersanede de "grev" hedeflenmelidir. Birkaç yıl önce gerçekleşen Yonca Tekmik Tersanesi grevi buna iyi bir örnektir. Bu grevle kısmi kazanımlar elde edilmiştir; bu kazanımlar daha sonra da gaspedilmiş olabilir, ancak havzadaki mücadeleye zengin deneyimler bırakmıştır.

Biz daha güçlüsünü yaratabilmeliyiz. Büyük tersanelerden biri ya da birkaçı hedef tahtasına çakılmalıdır. Bu, makro "fiili grev" hedefinin provası olabilmelidir.

Bir bardak temiz su için bile GREV!

Yeni dönemde önümüzde ikili bir görev durmaktadır. Birincisi örgütlenme noktasında güçlü bir ileri sıçrayışı yaşamak, yaşatmaktır. İkincisi "fiili grev"dir. Birinci aşama tamamlanmadan "grev" düşüncesi heyecan verici bir söylem olarak kalacaktır. Birinci aşamanın tamamlanmasının koşulu da, öncelikle 2. İşçi Kurultayı'nda alınan kararların güçlü bir şekilde yaşama geçirilmesidir. Sigortasız çalışma, ücret gaspları, düşük ücretler, taşeronlaştırma, iş cinayetleri gibi genel sorunlara karşı mücadelede alınan kurultay kararları kesin olarak grev hedefiyle buluşmalıdır.

Öte yandan "1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkma" ya da bir takım semtlerde işçi lokallerinin kurulması gibi alınan somut kararlar çoğaltılmalı, etkili eylemlerle GİSBİR'in kabuk bağlamış yaraları kanatılmalıdır. Dahası havzada yaşanan genel sorunlara paralel olarak daha özgün sorunlar da işlenebilmeli, özgün sorunlar da grev hedefine bağlanmalıdır. Örneğin öğle arası verilen bir saatlik zaman diliminin yemek kuyruklarında geçmesi ya da temiz su verilmemesi ile bir su bardağından onlarca işçinin faydalanması gibi özgün sorunlar grev talepleri içinde yer almalıdır.

Tersanelerde yaşanan genel sorunlara hapsolmak ve bu doğrultuda çalışma yürütmek mekanik bir çalışma tarzıdır. Bu tarz mutlaka aşılmalı, her gün çalıştığımız işyerinde "grev"i nasıl işleyebiliriz bilinci hakim olmalıdır. Daha özgün sorunlar üzerinden yeni biçim ve yöntemler bulmalı, özgün ve yaratıcı bir çalışma tarzı geliştirmek kaygısı içinde olmalıyız. Örneğin soyunma konteynırlarının pislikten geçilmemesi ya da tuvaletlere gidişin sınırlandırılması bile "grev" ile ilişkilendirilmelidir.

Tüm bunların yanısıra, tersanelerde bir takım özgün sorunlara karşı yapılacak müdahaleler, sorunu çözdüğü ya da bir nebze olsun hafiflettiği her durumda, işçi kitlelerinde BİRLİK'e karşı giderek büyüyen bir güven de geliştirecektir. Geçmiş yıllarda Çiçek Tersanesi'nde sabunluğun olmaması sorunu üzerinden yapılan müdahale ve bu müdahale sonucunda sorunun çözüme kavuşması, bu konuda önemli bir somut deneyimdir. Bu tip özgün sorunlara çözücü bir müdahale biçimi yaygınlaşmalıdır.

Semtlerde kurulacak işçi lokalleri yerinde kullanılabilirse örgütlülüğü güçlendiren bir işlev görecektir. Bu aynı zamanda tersane işçilerini semtlerden de kuşatabilmenin bir olanağıdır. Ancak semtlerde kurulacak işçi lokalleri çalışmasının, çalışmayı semt eksenli haline getirme tehlikesi de vardır. Bu hatalı tutuma düşmekten kaçınmak gerekir. Çalışma üretimin kalbinden doğru şekillenmeli, semt çalışması da buradan doğru kurgulanmalı, bunu besleyecek ve tamamlayacak biçimde ele alınmalıdır.

Ayrıca Tersane İşçileri Birliği lokali bir takım eğitim seminerlerinin, kursların, sosyal ve kültürel aktivitelerin gerçekleştirilebileceği bir düzenleme içerisine girmelidir. TİB-DER yönetimi aylık periyodlarla bu tür etkinlikleri programlamalı, sosyal-kültürel etkinliklerin yanısıra işçilere hukuksal yardım sağlayabilecek bir mekanizma olmalıdır.

"Tersanelerde bir dönem sona erdi... Şimdi daha ileri hedeflere!.."

1872'de Kasımpaşa Tersanesi işçileri 11 aylık ücretlerini alamadıkları için greve gittiler. Bu, Türkiye işçi sınıfı hareketinin tarihindeki ilk grev olarak bilinmektedir. İşçi ve emekçilere baskıların en yoğun olduğu dönemde, 1920'lerde, yüzlerce tersane işçisi 1 Mayıs'ta kızıl bayraklarla alanlara çıktı. '60'lı ve '70'li yılların sınıf mücadeleleri içinde tersane işçileri de layıkı ile yerlerini almışlardı. Ve nihayet, '89 yılının sarsıcı "bahar eylemleri" sürecinde Tersane işçileri de etkin biçimde yer aldılar, Haliç tersaneleri üzerinden zaman zaman sürükleyici roller de üstlendiler.

Tersane işçileri bugün de bu potansiyeli taşımakta, cehennemi aratmayan çalışma koşullarına karşı zaman zaman ortaya koydukları çıkışlarla bunu somut olarak da göstermektedirler.

Bugün bu bayrağı daha ileriye taşımanın öncü sorumluluğu ise tersaneler cephesinde çalışan sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Bunun gerekleri mutlaka yapılacak, bu sorumluluğun hakkı mutlaka gereğince verilecektir. Tersane işçileri Türkiye işçi sınıfının en militan bölüklerinden biri olarak örgütlenecek ve seferber edilecektir. Bu sınıfa olduğu kadar tarihe karşı da borcumuzdur.

Komünist Tersane İşçileri

İşçi ve emekçi hareketinden...

Güven Elektrik'te yeniden kıyım!

Son iki hafta içerisinde 3 işçinin daha atılmasının yanısıra çalışan işçilere dönük baskıların artırıldığı fabrikada, 27 Aralık sabah saatlerinde bir işçi daha işten çıkartıldı. Gerekçe olarak bir önceki akşam paydos saatinde servislere binilirken yapılan eylem sırasında bahçe kapısını açması gösterildi.

26 Aralık akşamı gerçekleşen eylemde işçiler paydos saatinden sonra sloganlarla servislere binmiş ve toplu olarak da bahçe kapısını açmışlardı. İşçilerin örgütlü duruşları karşısında ne yapacağını şaşıran Recep Kaba, işten çıkarmalar için türlü bahaneler uydurmakta sınır tanımıyor. Hatta fabrikanın çevresini dikenli tellerle donatan, kameralar yerleştiren Recep Kaba, 27 Aralık günü 12.30 eylemi sırasında da pervasızca odasının penceresinden kamerayla çekim yaptı. İşçiler de her gün attıkları sloganların yanısıra eylem boyunca "Hırsız müdür istemiyoruz!", "Yeşilçam'a kameraman aranıyor!", "Atılmaktan korkmuyoruz. Hepimizi at!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber, ya hiçbirimiz!", "Yönetim istifa!" sloganlarını attılar. Recep Kaba eylem sırasında sık sık yuhalandı. Kapıya sivil korumalarını göndererek, eylemi dizginleyebileceğini sanan Recep Kaba, işçiler tarafından istifaya çağrıldı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı dışarıda gerçekleştirilen eyleme, BMİS Çorlu Şubesi de destek verdi.

Güven Elektrik'te sertleşen süreçte, sınıf kininin ve öfkesinin bilendiği eylemde, mücadele kararlılığı işçilerin gözlerinden ve yumruklarından okunuyordu. İşten atılan işçi de diğer işçi arkadaşlarının yanında yerini alarak, fabrika önündeki mücadelesini 27 Aralık itibariyle başlattı.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Güven Elektrik'le dayanışmaya!

Yaklaşık bir yıl önce 460 işçinin Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmesinden bu yana işçiler patronun çok yönlü saldırısına maruz kaldılar. Güven Elektrik patronu sendikayı tanımıyor, "İşyerine sendika sokmam" diyor.

Güven Elektrik patronu işkolu itirazında bulunarak sendikanın yetkisine itiraz etti. Bunun üzerine mahkeme elektrikli ev aletleri üretimi yapan işyerini plastik işkoluna dönüştürdü. İşçi düşmanı patron şimdi ise işçilere baskı yapıyor, tehditler yağdırıyor, "sendikadan istifa edeceksiniz, yoksa hepinizi kapı dışarı edeceğim" diyor.

Geçtiğimiz hafta tehditler eşliğinde toplam 8 işçinin işine son verildi. Atılan işçiler fabrika önünde yağmur, soğuk demeden gün boyu direnişi sürdürüyorlar. İçerdeki işçiler ise her gün 12.30-15.30 saatleri arasında yürüyüşe geçerek sınıf kardeşleriyle dayanışma içerisinde oluyorlar. İşyerine sendika girene kadar işçilerin eylemi sürecek.

Güven elektrik işçileri çeşitli taleplerle direnişlerini sürdürüyorlar.

Güven Elektrik işçilerinin talepleri şunlar:

* İşten atılan arkadaşlarımız işe geri alınsın! İş güvencesi istiyoruz!

* Asgari ücret karşılığında kölece çalışıyoruz. Artık köle olmayacağız. İnsanca yaşayacağımız hakkımız olan ücret ile sosyal haklar istiyoruz!

* Sendikalı olmak hakkımız. İşveren sendikayı tanısın. Sendikayla TİS (toplu iş sözleşmesi) masasına otursun!

* İşverenin keyfi baskı vb. uygulamaları son bulsun. Sağlıklı çalışma koşulları sağlansın!

İşçiler, emekçiler! Güven Elektrik işçileri onurları için, insanca yaşam için kölece çalışma koşullarına karşı direniyor. Güven Elektrik işçisiyle dayanışma içerisinde olalım. Ziyaretler gerçekleştirelim. Yemekhanede, servislerde, işyerinde dayanışma için girişimlerde bulunalım. Çünkü atılan işçiler fabrika önünde hepimiz için direniyor.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Yer: Çınar Yolu Mega Trans tır garajı karşısı/Sefaköy

Küçükçekmece İşçi Platformu

BDSP'den Güven Elektrik'e ziyaret

BDSP, 27 Aralık günü gerçekleştirdiği ziyarette Güven Elektrik'in hemen yanında bulunan ve geçtiğimiz aylar içerisinde örgütlenme mücadelesini ilerleten Oktaş Oluklu Mukavva Fabrikası önünden Güven Elektrik Fabrikası'nın girişine kadar yürüdü. Bu esnada **"Güven Elektrik işçilerinin mücadelesinin yanındayız! Yaşasın sınıf dayanışması!/BDSP"** pankartını açıldı. Gür bir şekilde atılan sloganlarla Güven Elektrik işçileri selamlandı.

BDSP'lileri fabrika önünde işten atılan ve vardiya değiştirecek işçiler karşıladılar.

BDSP'liler yürüyüş boyunca "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Güven Elektrik işçisi direnişin simgesi!", "Yaşasın işçilerin birliği, hakların kardeşliği!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Güven Elektrik işçisi yalnız değildir!" dövizlerini taşıdılar.

Fabrika önünde BDSP adına yapılan konuşmada en küçük bir hak alma mücadelesinin işçi sınıfı mücadelesi için tuttuğu yere değinildi ve Güven Elektrik işçilerinin sürdürdüğü kararlı mücadelenin sonuna kadar yanında olacakları belirtildi.

Yapılan konuşmanın ardından saat 15.30'da işten çıkan vardiyanın işçileri BDSP'lileri "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganıyla karşıladılar, alkışlarla selamlayarak servislerine bindiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana'da ulaşım zamları protestosu...

"Ulaşım zamları geri çekilsin!"

Adana Büyükşehir Belediyesi yeni yılın yaklaşmasıyla beraber ulaşıma yapılan zamları açıkladı ve uygulamaya başladı. Dolmuşlar ve belediye otobüslerine yapılan zam rakamları birçok kişi ve kurum tarafından tepkiyle karşılandı. Geçmişte 75 Ykr olan öğrenci ücreti 1 YTL'ye, 90 Ykr olan tam ücret ise 1.2 YTL'ye çıkartıldı. Belkartlar ise geçmişte halk otobüslerinde kullanılan Kentkart'larla değiştirildi ve belediye otobüslerinde yolculukların bu kartla yapılması koşulu konuldu. Kentkar tarifesi öğrenciler için 50 Ykr'den 60 Ykr'ye çıkarken, tam 75 Ykr oldu. Ayrıca geçmişte varolan memur ve emekli indirimi kaldırıldı.

30 Aralık günü zamları protesto etmek ve geri çekilmesini talep etmek için, KESK, DİSK Bölge, TTB, İHD, Alevi Bektaşi Birlikleri, ÇHKM, EMEP, DTP, ÖDP tarafından Belediye Tiyatrosu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde yapılan açıklamada, son dönemde kamu emekçilerine verilen ücrete değinildi ve elektriğe, suya yapılan zamlar teşhir edildi. Basın açıklaması, sloganlar eşliğinde yapılan beş dakikalık oturma eyleminin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

OSİM-DER referanduma çağırıyor!

İşçi sınıfına ve emekçilere karşı başlatılan sosyal yıkım saldırılarının bugün en önemlilerinden birini SSGSS Yasa Tasarısı oluşturuyor. Tasarının kapsamı ortaya çıktıkça işçi ve emekçilerin haklı tepkisi daha da yoğunlaşıyor, emek örgütleri de yasa karşıtı muhalefeti güçlendirmek için çeşitli adımlar atıyorlar.

OSB-İMES İşçileri Derneği de bir yandan İstanbul'da oluşturulan "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu"nun bir parçası olurken, bir yandan da faaliyet yürüttüğü Ümraniye sanayi havzasında SSGSS karşıtı çalışmasını sürdürüyor.

Aralık ayında gerçekleştirdiği genel üye toplantısında SSGSS'nin işçi sınıfı açısından önemini tartışan OSİM-DER'liler, bu toplantıda yasa tasarısına karşı etkin bir çalışma örgütleyerek yasaya karşı bir referandum gerçekleştirme kararı aldı. Referandum hazırlıklarını sürdüren OSİM-DER'liler, çalışma boyunca sanayi bölgesinde, işçi ve emekçilerin yoğun olarak bulunduğu merkez ve semtlerde aydınlatma faaliyeti yürütüyorlar. Bu çalışmanın ardından yasa ile ilgili referandum gerçekleştirilecek.

"Sağlıkta yıkıma, mezarda emekliliğe geçit yok!" şiarı ile çalışmalarını sürdüren OSİM-DER'liler, çalışmada bildiriler, afişler, duvar gazeteleri gibi birçok araç ile işçi ve emekçilere seslenecekler. Kampanya şiarının yer aldığı afişlerle çalışmayı başlatan OSİM-DER üyesi işçiler, 1 Ocak günü Ümraniye-Çamlık hattı ile Dudullu OSB'yi afişlerle donattılar. Dudullu OSB'de özel güvenliklerin ve polisin taciz ve saldırısı ile karşılaştılar. OSB güvenliği önce çalışmayı engellemeye çalıştı, ardından polis çağırarak saldırgan tutumunu sürdürdü. Polisin gelmesi ile cesaretlenen özel güvenlikçilerin yapılan afişlerin sökülmesini dayatması da OSİM-DER'lilerin kararlı duruşu ile boşa çıkarıldı.

5 Ocak günü asgari ücret ve SSGSS gündemli bir panel gerçekleştirecek olan OSİM-DER'liler, önümüzdeki günlerde hem kendi çalışmalarını hem de "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu"nun çalışmalarını kesintisiz bir şekilde sürdürecekler.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

OLEYİS üyesi işçilerin grevi 4. gününde...

DİSK'e bağlı Otel Lokanta ve Eğlence Yerleri İşçileri Sendikası (OLEYİS) üyesi işçiler Kocaeli'nde yeni yıla grevle merhaba dediler.

31 Aralık 2007 tarihinde Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü'nde yapılan eylemle greve başlayan işçiler, grevde dördüncü günü geride bıraktılar.

2007 yılının Şubat ayında OLEYİS'te örgütlenen 82 işçiden 75'nin işine son verildi. Kocaeli Üniversitesi Rektörlüğü ile yapılan görüşmeler ise sonuçsuz kaldı. 13 Aralık 2007 tarihinde alınan grev kararının ardından 31 Aralık'ta Kocaeli Üniversitesi'ne ait toplam 90 işçinin çalıştığı Derbent Uygulama Oteli, İktisat Fakültesi Kantini, Öğrenci Evi Kantini, Öğretim Üyeleri Restoranı, Tıp Fakültesi Hastanesi Kantini ve Tıp Fakültesi Öğrenci Kantini'ne grev pankartı asıldı. OLEYİS üyelerinin grevi sürüyor.

Kızıl Bayrak/İstanbul

DİMES işçileri kazandı!

18 DİMES işçisi, Tek Gıda İş Sendikası'na üye oldukları için Tokat'tan CHP milletvekili olan patron Orhan Diren tarafından işten çıkartılmışlardı. Bunun üzerine işten çıkartılan DİMES işçileri direnişe geçtiler. İşçilerin 38 gün boyunca sürdürdükleri direniş 27 Aralık'ta yapılan görüşmelerde CHP'li Orhan Diren'in geri adım atması ve işçileri sendikalı olarak işe geri alacağını söylemesi üzerine sonlandırıldı. DİMES işçileri önümüzdeki günlerde işlerine geri dönecekler.

Diri diri yaktılar!

Bütün emekçi kadınlar omuz omuza mücadeleye!

29 Aralık 2005'te Bursa'da bir fabrikada çıkan yangın sonucunda 5 işçi kadın diri diri yanarak can verdi. Gece mesaisine kalan kadınların ölüm sebebi basit bir iş kazasıymış gibi lanse edilmek istense de gerçekler apaçık ortaya çıkmıştı. İşçi kadınlar patronun kar hırsının kurbanı olmuştu. Çünkü kadınların emeği üzerinden zenginliğine zenginlik katan Özay Tekstil patronu, fabrikanın kapısını kadınların üzerine kilitlemişti.

Bursa'da gerçekleşen, biri hamile 5 kadının diri diri yandığı bu cinayetin üzerinden 2 yıl geçti. Hakkında göstermelik bir dava açılan Özay Tekstil patronu mahkeme tarafından adeta ödüllendirildi. Patrona 10 yıl hapis cezası verildi, ancak bu ceza paraya çevrildi. Mahkeme 5 işçi kadının ölümünün bedelini tayin etmek için toplanmıştı sanki. Patronlar için hiçbir değeri olmayan 5 işçiye düzenin mahkemesi tarafından da oldukça düşük bir değer biçildi.

Bursa'da diri diri yakılan sınıf kardeşlerimizin ölümünün 2. yılında onları bir kez daha saygıyla anıyoruz. Biz emekçi kadınların payına bu düzende hep diri diri yakılmak, katledilmek düşmüştür. 2005'teki katliamdan yüzyılı aşkın bir süre önce Amerika'da da kadın işçi kardeşlerimiz benzer bir katliamla yüzyüze kalmış, ama onlar ayaklanıp direnerek bütün dünya emekçi kadınlarının onuru olabilmişlerdir.

Bugün bizler de, 5 sınıf kardeşimizin ölümünün yıldönümü dolayısıyla bir kez daha ilan ediyoruz ki, onları yaşatacağız! Biz emekçi kadınlar, mücadelemizi büyüterek, başka kadınların fabrikalarda diri diri yanmalarının önüne geçerek, 5 işçi kardeşimizin kanını yerde bırakmayacağız! Çünkü onlar bu ülkenin patronlarının sömürü politikalarının kurbanı oldular. Çünkü bizler de, henüz yanmasak da, hayatta kalsak da aynı sömürü politikalarının kurbanıyız!

Öyleyse bütün emekçi kadınlar omuz omuza mücadeleye! Benzer katliamlar yaşanmasın diye tüm kadınlar mücadelede bir adım ileriye!

Emekçi Kadın Komisyonları

Emekçi kadınlara sesleniyorum...

Gelin Emekçi Kadın Kurultayı'nda ellerimizi birleştirelim!

Bir kadın işçi olarak yazma ihtiyacı duydum. Biz kadınlar evde, işyerinde, sokakta haksızlık, hakaret ve tacize maruz kalıyoruz. Kendimden örnek vermek istiyorum. Kadınların evde harcadığı emek görülmüyor. İşçi ya da emekçi kadınlar işten eve geldiklerinde hemen yemek yapmak ve bulaşık yıkamak zorunda kalıyorlar. Fakat her şey paylaşılmalı. Ben sofrayı kuruyorsam, o da toplamalı. Hem kadın hem de erkek çalışıyorsa birbirlerine daha çok yardımcı olmalı.

Televizyonları izlediğimizde hep aynı sorunları karşılaştığımızı görüyorum. Parasızlık, işsizlik, gelecek güvencesinden yoksunluk. Bu sorunlar evlerde tartışmalara yolaçıyor. Zaten ücretler, imkanlar daha iyi olsa bu sorunlar da yaşanmaz. Kavga da, anlaşmazlık da bu sistemin bizlere dayattığı sorunların sonucunda yaşanmaktadır. Asgari ücretle çalışan bir işçi bunalıma giriyor. En ağır koşullarda çalışmasına rağmen düşük ücret alıyor. İşte bu sonuç her kavganın sebebi, ailenin bunalımıdır.

Bir başka sorun da şu. Biz kadınlar haklarımızı ne kadar biliyoruz? Birçok kadın çalışıyor. Üstüne üstlük eve geldikten sonra evin işleri ile boğuşuyor, evde eziliyor. Birçok kadın da çalışmak istiyor. Eşleri tarafından engelleniyor. "Hayır sen eksik eteksin, otur oturduğun yerde! Senin işin ev işi, çocuk yapmak" diyorlar. Birçok kadın da küçük çocukları olduğu için çalışamıyor. Her bölgede ya da her fabrikada kreş olmadığı için kadınlar eve bağlı kalıyor.

Biz emekçi kadınlar haklarımızı öğrenmeli, örgütlenip haklarımıza sahip çıkmalıyız. İşçi Kültür Evleri Emekçi Kadın Komisyonları'ndan, işçi derneklerinden yardım almalıyız. Emekçi kadınlar bu toplumda eziliyor, ikinci cins olarak görülüyor.

Ben diyorum ki, biz emekçi kadınlar haklarımızı bilmiyoruz. Hepimiz yaşadığımız sorunları çözmek için örgütlenip mücadele etmiyoruz. Fabrikalarda, atölyelerde baskı altına alınıp eziliyoruz, kreş hakkımız tanınmıyor, sigorta hakkımız gaspediliyor. İşten ilk olarak bizler çıkarılıyoruz.

Ben 10 Şubat günü İstanbul'da gerçekleştirilecek Emekçi Kadın Kurultayı'na tüm işçi kadınların, emekçi kadınların katılmasını istiyorum. Kurultayı kendi sorunlarımızı tartışmanın ve bu sorunları çözmenin yol, yöntem ve araçlarının yaratıldığı bir zeminine çevirmeyiz.

Sefaköy'den bir tekstil işçisi

Emekçi Kadın Komisyonları 10 Şubat'a hazırlanıyor...

"Özgürlük ve eşitlik için Emekçi Kadın Kurultayı'nda buluşalım!"

Kadıköy ve Bakırköy'de Kurultay çağrısı!

Emekçi Kadın Komisyonları olarak 10 Şubat'ta İstanbul'da örgütleyeceğimiz *Emekçi Kadın Kurultayı*'nın hazırlık çalışmalarına başlamış bulunuyoruz.

Kurultay faaliyetleri kapsamında 29 Aralık günü, Bakırköy Meydanı'nda ve Kadıköy iskelesinde bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Emekçi kadınları bildirilerimizle ve sesli ajitasyonlarımızla özgürlük ve eşitlik mücadelesine çağırdık.

Üzerlerinde *"Özgürlük ve eşitlik için Emekçi Kadın Kurultayı'nda buluşalım!"* şiarının yazılı olduğu önlükler ile gerçekleştirilen dağıtımlar, emekçi kadınlar tarafından ilgiyle karşılandı. Yaklaşık bir saat süren dağıtımlar boyunca kadınları sorunlarına karşı mücadele etmeye ve Emekçi Kadın Kurultayı'na katılmaya çağıran ajitasyon konuşmaları yapıldı, yüzlerce bildiri dağıtıldı.

Çalışmalarımız önümüzdeki günlerde emekçi semtlerinde ve fabrikalarda sürecek.

Emekçi Kadın Komisyonları

Anadolu Yakası kurultay afişleri ile donatıldı!

Kartal-Maltepe-Pendik Emekçi Kadın Komisyonu olarak kurultay hazırlık çalışmalarımız devam ediyor. Son olarak Emekçi kadın Kurultayı'na çağrı yapan *"Emekçi kadınlar 10 Şubat'ta toplanıyor!/Özgürlük ve eşitlik için bir adım ileri!"* şiarlı afişlerimizi Kartal merkez ve Kartal'ı çevreleyen işçi ve emekçi semtlerine yaptık. Ayrıca Kartal sanayi servis güzergâhlarına ve kadın işçilerin yoğun olarak çalıştığı fabrikaların çevresinde de afişlerimizi kullandık. Afişlerimiz işçi ve emekçilerin ilgisine konu oldu ve canlılığı ile dikkat çekti. Bir yandan da kadın işçilere yönelik anket çalışmalarımızı hızlandırıyoruz. 6 Ocak günü kurultay tanıtım toplantısı gerçekleştirecek ve "Şimdi emekçi kadınlar konuşacak" diyeceğiz.

Kartal-Maltepe-Pendik Emekçi Kadın Komisyonu

Sesimiz emekçi kadınlarla buluşuyor!

OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER) Kadın İşçi Komisyonu olarak 10 Şubat 2008 tarihinde gerçekleştirilecek Emekçi Kadın Kurultayı'nın hazırlık çalışmalarını hızlandırdık.

Haftalardır anket vb. araçlarla fabrikalarda, emekçi semtlerinde kurultay çalışmasını yürüten komisyonumuz afiş ve bildiri çalışmasını da başlattı.

Kurultay çağrı afişlerimiz öncelikli olarak Ümraniye-Çamlık hattında ve Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nin (OSB) içinde yaygın olarak (250 adet) yaptık. Bildirilerimizi de Dudullu ve Sarıgazi semt pazarında önlüklerle ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıttık. Pazarlarda gerçekleştirilen dağıtımlarda emekçi kadınlar özgürlük ve eşitlik için mücadeleye çağrıldı. Etkin dağıtım sırasında birçok emekçi kadın kurultay çalışmasına ilgi gösterdi.

Fabrikalar bölgesinde kadın işçilerin yoğun olarak çalıştıkları alanlarda anket çalışması ve 6 Ocak'ta gerçekleştireceğimiz kurultay tanıtım toplantısına yönelik hazırlıklarımız devam ediyor.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu

Emekçi kadınlara çağrı: Bir adım ileri!

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde umut ve inanç dolu bir yıla merhaba derken, '07 yılın son günlerde Emekçi Kadın Kurultayı'nın hazırlıklarıyla geçirmiş bulunuyoruz. İki gündür sürdürdüğümüz afiş çalışması ile Sefaköy, İnönü Mahallesi, Beşyol otobüs hatları ve işçi-emekçilerin yoğun geçiş güzergahlarını afişleyerek çağrımızı başlatmış olduk.

Bildiri ve afişleri önümüzdeki günlerde fabrika havzalarında yaygın olarak kullanacağız. Kurultay tanıtım bildirilerimizle emekçi kadınları mücadeleye ve kendi sorunlarına sahip çıkmaya devam edeceğiz.

Kadın işçilere yönelik hazırladığımız anketi daha da yaygınlaştıracak, 6 Ocak tarihinde gerçekleştireceğimiz emekçi kadın buluşmasında emekçi kadınlara kurultayı anlatacak ve bir adım ileriye çıkmaya çağıracağız.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

GOP'ta kurultay hazırlıkları başladı!

Bir süredir hazırlıkları süren ve GOP-DER Emekçi Kadın Komisyonu'nun da örgütleyicisi olduğu İstanbul Emekçi Kadın Kurultayı hazırlık çalışmalarımıza devam ediyoruz.

30 Aralık günü işçi-emekçi kadınları mücadeleye çağıran Emekçi Kadın Komisyonları imzalı afişlerimizi Elmabahçesi ile çevresine ve Gazi Mahallesi'ne yaptık. Önümüzdeki günlerde ise GOP merkez, Rami, Bereç, Topçular'da fabrikaların bulunduğu alanlar ile işçilerin geçiş güzergahlarına afişlerimizi yapacağız.

Yine işçi ve ev kadınlarıyla ilgili hazırladığımız anket çalışmamızı sürdüreceğiz. Dağıtımına başladığımız kurultay çağrı bildirilerimizi de fabrika çıkışlarında ve emekçi semtlerinde yaygınca kullanacağız.

GOP Emekçi Kadın Komisyonu

İzmir Kadın Kurultayı 17 Şubat'ta...

İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu olarak uzun süredir düzenli bir şekilde çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Biraraya gelerek çeşitli etkinlikler ve eğitim çalışmaları yapan komisyonumuz, gelinen aşamada önüne bir emekçi kadın kurultayı yapma hedefi koydu. Kadın komisyonumuz 17 Şubat'ta yapmayı planladığı kurultay için bir çalışma takvimi çıkardı. İlk olarak imza kampanyası, basın açıklaması, bildiri dağıtımı, afiş çalışması ve ev toplantıları gerçekleştirilmesi planlandı.

Çalışma takvimi çerçevesinde faaliyetlerimize başladık. İlk olarak *"Çiğli Organize'de ücretsiz, nitelikli kreş istiyoruz!"* talebiyle imza kampanyamızı başlattık. İmza kampanyası için Çiğli Belediyesi önünde imza standı açtık. Standımız işçi ve emekilerin ilgisini çekti. Burada kampanyamızı ve düzenleyeceğimiz kadın kurultayını anlatan bildirilerimizin dağıtımını gerçekleştirdik. Bu vesileyle birçok kadınla kreş sorununu konuşma fırsatımız oldu.

İmza kampanyamızı ilerleyen günlerde fabrikalara ve emekçi semtlerine taşıyarak yaygın bir çalışma yürüteceğiz. Fabrikalarda ve emekçi semtlerinde kadınları özgürlük ve eşitlik için bir adım öne çıkmaya, bu mücadelede yerlerini almaya çağırmaya devam edeceğiz.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu çalışanları

Gençlik hareketinden...

İstanbul Üniversitesi'nde saldırı ve polis terörü

25 Aralık günü İstanbul Üniversitesi'nde bildiri dağıtan TKP'li öğrencilere gerici öğrenciler müdahale ederek bildirileri yırtmışlar, ayrıca Eczacılık Fakültesi'nde TKP'li öğrencilere saldırmışlardı. 26 Aralık günü ise çevik kuvvet ve sivil polisler ortak bir saldırı gerçekleştirdiler.

Edebiyat kantininde toplanan TKP'li öğrenciler bir gün önce yaşanan olayları ve yeni YÖK başkanının ABD uşağı olduğunu teşhir eden bir konuşma yaptılar. Ardından "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganlarıyla Hergele Meydanı'na yürüdüler ve bildirilerini dağıttılar.

TKP'li öğrenciler birkaç dakika slogan attıktan sonra gericilerin sopalı ve soda şişeli saldırısına maruz kaldılar. Arkasından çevik kuvvet ve sivil polisler de saldırıya geçerek terör estirdi. Gaz bombaları ve coplarla solcu öğrencilere saldıran polis, birçok öğrenciyi gözaltına aldı. Saldırı sonucu yaralanan 2 öğrenci hastaneye kaldırıldı. Saldırı esnasında ve sonrasında 30 öğrenci gözaltına alındı.

İstanbul Üniversitesi/Ekim Gençliği

İÜ'deki saldırılar ve gözaltılar protesto edildi

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde 26 Aralık günü gericiler ve polis tarafından gerçekleştirilen saldırıyı protesto etmek için basın açıklaması gerçekleştirildi.

Edebiyat ve Merkez kampüslerde saldırıyı anlatan bildiri dağıtımı gerçekleştirdik ve basın açıklamasına çağrıda bulunduk. Merkez Kampüs önünde basın açıklamasını yapmak üzere toplandık. "Katil polis üniversiteden defol!", "Üniversitelerde gericiliğe geçit yok!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Yeni YÖK başkanının özgürlük anlayışı: 30 gözaltı, 3 yaralı!", "Yasaklar kalktı! Copla, biber gazıyla, sopayla ifade özgürlüğü!" yazılı dövizler taşındı. Açıklamada saldırı anlatıldı, her türlü gerici ideolojiye karşı mücadele kararlılığı dile getirildi.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı basın açıklamasında "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Katil polis üniversiteden defol!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Gericiler dışarı, üniversiteler bizimdir!" sloganları atıldı.

İstanbul Üniversitesi/Ekim Gençliği

TKP'li öğrencilerden saldırıya tepki

İÜ Edebiyat Fakültesi'nde bildiri dağıtan TKP'li öğrencilere gericiler satırlarla saldırmış, ardından polis müdahale ederek birçok kişiyi gözaltına almıştı.TKP'li öğrenciler 27 Aralık günü Beyazıt Meydanı'nda yaptıkları basın açıklamasıyla saldırıyı protesto ettiler. "Emperyalizme ve gericiliğe geçit yok!" pankartının açıldığı eyleme 100'ü aşkın kişi katıldı. "Yobazların ipleri ABD'nin elinde!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganlarının atıldığı eylemde emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EÜ'de anmada çatışma!

1997 yılında Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde asılı olarak bulunan, ancak polisler tarafından katledilen Ali Serkan Eroğlu, 27 Aralık günü gerçekleştirilen bir eylemle anıldı. Eylem öncesinde "Üniversite öğrencileri" imzalı afiş ve Ali

Serkan Eroğlu'nun ağzından yazılmış bildiriler yaygın olarak kullanıldı.

Yurt önünde toplanan 80 kişilik kitle "Yeni Serkan'ların katledilmesine izin verme, polis-idare işbirliğine son!" pankartı açarak öğrenci çarşısı boyunca yürüdü. Edebiyat Fakültesi'ne gelinerek bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada Eroğlu'nun katledilişi anlatıldı, devletin katliamcı geleneği teşhir edildi.

Basın açıklamasının ardından kitle Edebiyat Fakültesi çimlerinde beklerken, 15-20 kişi "Allahü Ekber" nidalarıyla Edebiyat Fakültesi önünden geçerek Gıda Cafe'ye yöneldi. Bunun üzerine toplanan kitle "Faşizme karşı omuz omuza!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Ali Serkan Eroğlu ölümsüzdür!" sloganlarıyla yürüyüşe geçti. Cafenin içinden çıkan eli sopalı grup kitleye saldırdı ve kısa süreli bir çatışma yaşandı. Faşistlerin kaçmasının ardından kitle sloganlarla Edebiyat Fakültesi'ne geri döndü.

Ege Üniversitesi/Ekim Gençliği

EÜ: Baskılar bizi yıldıramaz!

27 Aralık günü yapılan Ali Serkan Eroğlu anmasının ardından faşistlerle Gıda Cafe'de bir çatışma çıkmış ve bir faşist cezalandırılmıştı. Daha sonra gerginlik sürmeye devam etmişti.

Aynı gün akşam saatlerinde Mühendislik Cafe'de oturan bir arkadaşımız, 20 kişilik bir sivil polis grubu zorla gözaltına aldı. Gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması için Bornova merkeze giden bir grup karakolun karşısında bekleyen 50 kişilik faşist grubun saldırısına uğradı. Saldırıda bir bayan arkadaşın bacağı kırıldı. Bununla yetinmeyen faşistler Küçük Park'a inerek Leman Cafe'ye saldırdı. Burada da bir arkadaşımız gözaltına alındı, bir diğer arkadaşımız faşistlerin saldırısına maruz kaldı.

28 Aralık günü Edebiyat Fakültesi'nde toplanan devrimci ve demokrat öğrenciler saldırıları teşhir eden bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasının ardından Konak Kemeraltı'nda "üniversite öğrencileri" olarak bir basın açıklaması gerçekleştirilerek, polislerin estirdiği teröre ve ırkçı saldırganlığa geçit verilmeyeceği ifade edildi. Açıklamaya 40 kişi katıldı.

Ege Üniversitesi/Ekim Gençliği

OGÜ'de ulaşım zammına tepki

Ulaşım ücretleri üzerinden Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde başlatmış olduğumuz imza kampanyasını fakülte kantinlerini ve cafeleri dolaşarak sürdürmeye devam ediyoruz.

26 Aralık günü mühendislik, eğitim, fen fakültelerini dolaşarak ulaşım ücretlerinin kaldırılması için imza istedik. İmzaların rektörlüğe verileceği 28 Aralık günkü eyleme çağrı yapan bildirileri dağıttık, imza toplamaya devam ettik ve yaygın pullama yaptık.

28 Aralık günü, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde, otobüslerin polikliniklerden Mühendislik Fakültesine gidişlerde paralı hale getirilmesine karşı bir eylem gerçekleştirdik.

Mühendislik Fakültesi'nden sloganlarla rektörlüğe yürüdük. Rektörlüğün önünde basın açıklaması okundu. Daha sonra evrak-kayıt bölümüne gidip imzaları vererek eylemi sonlandırdık. DPG, DGH, Ekim Gençliği, SDG ve ÖDP Gençliği'nin örgütlediği eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı.

Osmangazi Üniversitesi/Ekim Gençliği

Kamp-Üs'ün 2. sayısı...

"Toplama kampı, sermaye üssü üniversite istemiyoruz!" şiarıyla çıkardığımız İstanbul Üniversitesi yerel yayını Kamp-Üs çalışmalarımıza devam ediyoruz. 1 Ocak'tan itibaren ikinci sayısını çıkaracağımız Kamp-Üs'le yeni döneme yeni hedeflerle merhaba diyoruz.

Kamp-Üs'ü çıkarırken amacımız sadece bir dergi çıkarmak değil, çeşitli etkinliklerle kendi kampüsümüzde öğrencilere seslenmekti. 2. sayımızla birlikte etkinliklerimize başlamayı planlıyoruz. Geçtiğimiz hafta 2. sayımızın son toplantısıyla birlikte bu seslenişi nasıl gerçekleştireceğimizi ve bu çerçevede yapacağımız etkinlikleri tartıştık. Toplantının sonunda önümüze yeni hedefler koyduk.

İlk olarak toplu şekilde dağıtım gerçekleştireceğiz. İlk sayımızda Yabancı Diller, Fen-Edebiyat ve Merkez'de 400'den fazla dergiyi öğrencilere ulaştırmıştık. Bu sayıyı daha da arttırmayı planlıyoruz. İkinci olarak Yabancı Diller ve Edebiyat Fakültesi'nde birer hafta arayla film gösterimleri yapacağız. Ayrıca "Kamp-Üs Tartışma Günleri" başlığıyla çeşitli tartışmalar gerçekleştireceğiz. İlk olarak "Halkların kardeşliği" konusunu tartışacağız.

İstanbul Üniversitesi/Ekim Gençliği

OGÜ'de belge-evrak eylemi

27 Aralık günü Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde, paralı hale getirilen öğrenci belgesi, transkript, kimlik vb.'ni protesto eden bir eylem gerçekleştirildi. Eylem, Merkez Kantinin önünden rektörlüğe kadar sürdü. Rektörlük önünde bir basın açıklaması okunarak toplanan dilekçeler rektörlüğe verildi. Yürüyüş boyunca "Müşteri değil öğrenciyiz!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Eşit, parasız, bilimsel eğitim istiyoruz!" sloganları atıldı. Emek Gençliği, TKP, İMO-Genç ve Öğrenci Kulüpleri'nin örgütlediği eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Osmangazi Üniversitesi/Ekim Gençliği

Genç-Sen'den otobüs eylemi

Genç-Sen Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde ulaşım ücretlerini protesto etti. 27 Aralık günü 8.30, 12.30 ve 14.30'da Polikliniklerden Mühendislik Fakültesi'ne öğrenciler toplu bir biçimde yürüyüşe geçtiler. Özellikle 12.30'daki yürüyüş, o sırada belge evrak ücretlerini protesto etmek için eyleme geçen öğrencilerin alkışlı desteğini almasıyla daha canlıydı. Yürüyüşe yaklaşık 70 kişiyle başlandı. Yürüyüş sırasında "Müşteri değil öğrenciyiz!", "Ulaşım hakkımız engellenemez!" sloganları atıldı.

Osmangazi Üniversitesi/Ekim Gençliği

Toplumcu Mühendislik–Mimarlık Öğrencileri çalışması üzerine

Geçtiğimiz yıl Toplumcu Mühendislik-Mimarlık Öğrencileri (TMMÖ) açısından oldukça hareketli ve üretken bir yıldı. Yerellerde yürüttüğümüz onlarca bağımsız faaliyetimizin dışında yetkin mühendislik tartışmalarıyla somutlanan meslek ve alanlarda yaşanan dönüşümler sorununu merkezi bir kampanya olarak ele almıştık. Konuyu mühendislik ve mimarlık öğrencilerinin gündemine taşımayı başarmış ve İstanbul'da örgütleyicisi olduğumuz "GATS ve AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye?" sempozyumu ile süreci sonlandırmıştık.

Bu yıla girerken ise merkezi bir kampanya örgütleyebilmenin somut olanaklarından yoksun bir tabloyla karşı karşıyayız. Gerek mesleki yeterlilik tartışmalarının, nükleer yasası, çevre sorunu vb. gündemlerin merkezi bir kampanya olarak örgütleyebilecek içerik ve olanaklardan şu an için yoksun olması; gerekse çalışmamızın istenilen ölçülerde alanlara yayılmış, yerelleşebilmiş işleyiş mekanizmalarına tam olarak kavuşamamış olması ve bundan kaynaklı sorunlar, ortaya üniversiteler ve alanlar içerisinde propagandaya dayalı tekil çalışma pratikleri çıkartmış oldu.

Yerel-özgün çalışmaların önemi

Ancak TMMÖ çalışmasının varlığı merkezi kampanya örgütleme süreçlerine indirgenemez ve yalnızca buradan tanımlanamaz. Aksine bu dönemde ortaya konulacak yerel-özgün çalışma pratikleri tercihi yönelimler olabilmelidir.

Varolan tüm olanaksızlıklara rağmen en baştan beri ortaya koyduğumuz "taraflaştırma" iddiamız güncelliğini korumaktadır ve tüm çalışma alanlarımız için de aynı güncelliği koruyabilmelidir:

"Mühendislik ve mimarlık eğitiminde de, diğer eğitim alanlarında olduğu gibi, temel kaygı sermaye ihtiyaçlarıdır; tüm yapılandırma buna göre yapılmaktadır. Bu noktada mühendis ve mimarların konumlanışı, ya var olan çelişkilerin gerçekte bir 'çelişki' olmadığı, emekle sermayenin çıkarlarının uyum içerisinde birlikte var olabileceği yönünde olacaktır; ya da var olan temel çelişkiyi göz önünde bulundurarak emek ile sermaye arasındaki çelişkinin, sermaye ile emekçi mühendis/ emekten yana mühendis arasında da var olduğu yönünde olacaktır. Mühendislik ve mimarlık üzerinden yapacağımız her türlü politik müdahale de, bizim cephemizden her zaman bir tarafı, yani emek tarafını ifade edecektir. Çalışmamızın isminin önüne koyduğu "toplumculuk" sıfatı bu çerçevede hayat bulacaktır..."

Yaratmaya çalıştığımız bu taraflaşmanın doğal bir sonucu olarak yerellerimizde onlarca sorunla ilgili çalışmalar yürüttük ve bir sonraki dönem başıyla birlikte de yürütebilmeliyiz.

Kaz Dağları'nda yaşanan çevre katliamı, iş güvenliği önemlerinin yetersizliği ve denetimsizlikten kaynaklı bir mühendisin yaşamını yitirmesi, nükleer yasasının yürürlüğe girmesi vb. sorunları sene başından beri mühendislik ve mimarlık öğrencilerinin gündemine taşımaya çalışıyoruz. Ayrıca olanaklarımızın olduğu oda öğrenci komisyonlarında aktif olarak yer alıyoruz. Yani varlık nedenimiz olan "emekten yana", "toplumcu" taraflaşmayı tüm yaşam alanlarımıza taşıyoruz ve taşımaya da devam edeceğiz.

Bu perspektifle önümüze etkili çalışma pratikleri koyabilmek, genel sorunları alanın tüm özgünlükleriyle birlikte işleyebilmek, TMMOB ve ona bağlı öğrenci komisyonları içerisinde aktif, etkin ve belirleyici roller alabilmek yükümlülüğü ile karşı karşıyayız.

Çalışmayı bütünselleştirecek sistematik bir yayın faaliyeti

Böyle bir tabloda TMMÖ çalışmalarını bütünlüklü bir çerçevede sunabilmek, parçalı bir biçimde devam eden propaganda çalışmalarımızı belirli bir eksende odaklayabilmek, üretimlerimizi ortaklaştırarak tüm çalışma alanlarımıza yayabilmek amacıyla çıkartacağımız merkezi yayın faaliyetimiz daha da önem kazanmaktadır.

Bu doğrultuda *Toplumcu Mühendislik Mimarlık Öğrencileri* Gazetesi'nin yeni sayısını çıkartmış bulunuyoruz. Ne zaman çıkartıldığı bilinmeyen, dönemsel bildiri metinlerinden öte bir anlam taşımayan yayın pratiğinden uzaklaşmak, sistematik bir çalışmayı bu temel aracı da içine katarak gerçekleştirmek durumundayız. Ayrıca yayının çıkartılma sürecinde de azami bir kolektif çaba içinde bulunabilmek, düşünsel ve pratik ön sürece azami bir biçimde katılıp çevremizdekileri katabilmek zorundayız.

Yanı sıra hazırlıklarını sürdürdüğümüz ve dönem başında hayata geçireceğimiz internet ve forum sitesiyle birlikte çalışmamıza yeni olanaklar katmaya da çalışacağız. Bu araçları da diğer örgütlenme araç ve alanlarına benzer bir biçimde tanımlamak, bu doğrultuda çalışmayı besleyen ve oradan beslenen bir tarzda ele almak durumundayız.

Geniş katılımlı daha etkin bir örgütlenme

TMMÖ çalışmamız önüne koymuş olduğu çalışma hattıyla birlikte hızlı bir biçimde propaganda ve örgütlenme sürecine girebilme, bunu yaparken de örgütlenme alanının özgünlüklerini ve daha esnek yanlarını, ayrıca öncesinde yaratılmış olan çalışma deneyimlerini etkili bir olanağa çevirebilmelidir.

Gerek öğrenci komisyonları içinde yapılacak çalışmalarda, gerek üniversite içerisinde yürütülecek faaliyetlerde özneler pratik faaliyetin içine katılabilmeli, bunu koşullayıp güvence altına alacak biçimde düşünsel süreç azami bir biçimde kolektifleştirilebilmelidir.

Geçtiğimiz dönemlerde yürüttüğümüz çalışmalarla birlikte biriktirdiğimiz deneyim ve olanakları daha örgütlü bir güce çevirebilme sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Önümüzdeki süreci bu doğrultuda değerlendirerek, hem öğrenciler hem de mühendis ve mimarlar içerisinde toplumcu-emekten yana taraflaşmayı daha da etkin kılmaya çalışacağız.

Toplumcu Mühendislik-Mimarlık Öğrencileri

Eskişehir'de linç girişimi: "Baskılar bizi yıldıramaz!"

28 Aralık günü Hamam yolunda, 19 Aralık cezaevi katliamını konu alan panelin çağrı bildirilerini dağıtan devrimci ve ilerici güçlere polisin yönlendirmesiyle linç girişimi gerçekleştirildi.

Polis bildirilerin izinsiz olunduğunu söyleyerek dağıtımı engellemeye çalışsa da dağıtıma devam edildi. Bunun üzerine polisin yönlendirmesiyle bir kişi "bunlar PKK'lı, burada sizi istemiyoruz. Ben bu vatana evlat verdim. Defolun gidin!" gibi sözlerle yoldan geçen insanları da galeyana getirdi. Toplanan güruh polislerin yönlendirmesiyle bildiri dağıtanlara saldırarak linç etmeye çalıştı. Ardından polis arkadaşlarımızı döverek, aralarında BDSP, Mücadele Birliği, DPG, DGH, ÖDP ve SDP'lilerin bulunduğu 10 kişiyi gözaltına alındı.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Linç girişimi 29 Aralık günü Adalar Migros önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla kınandı. Bu linç kültürünün bizzat devlet eliyle örgütlendiği belirtildi. Bu saldırılar karşısında sessiz kalınmayarak mücadelenin sonuna kadar sürdürüleceği belirtilerek basın açıklaması sonlandırıldı. Gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması istendi.

BDSP, DPG, DGH, Eskişehir Gençlik Derneği, Halkevleri, SDP, ÖDP, EMEP, TKP ve EHP'nin örgütlediği basın açıklamasına İHD, Mücadele Birliği ve ESP'de destek verdi. Basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı.

"Linç girişimi planlı"

31 Aralık günü İHD tarafından linç girişimine ilişkin bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Basın açıklamasına linç girişimine uğrayan ve ardından dövülerek gözaltına alınan 10 kişi de katıldı. Basın toplantısında, bu saldırının tekil bir saldırı olmadığı, birçok ilde tezgahlanan linç kültürünün bir ürünü olduğu belirtildi.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Benazir Butto'ya suikast!

Pakistan gerici güç odaklarının iktidar savaşı kıskancında!

Farklı kliklere bölünen egemenler arasında cereyan eden gerici iktidar çatışmalarının devam ettiği Pakistan'da eski başbakanlardan Benazir Butto'nun suikastla öldürülmesi, bu ülkedeki kaos ortamının daha da karmaşık bir hal almasına yolaçtı.

Diktatör Pervez Müşerref'le ABD güdümünde yürüttüğü pazarlıklardan sonra ülkeye dönen Butto, daha önce de bir suikasta maruz kalmış, ancak saldırıdan sağ kurtulmuştu. "Ordu kenti" Ravalpindi'de uğradığı ikinci saldırıdan kurtulmaya muvaffak olamayan Butto'nun öldürülmesinin, egemenler arası iktidar savaşlarının daha da alevlenmesine yol açacağı belirtiliyor. Nitekim saldırının hemen ardından değişik kentlerde yapılan gösterilerde çıkan çatışmalarda onlarca kişi öldürülürken, çok sayıda insan yaralandı. Cenaze töreni sırasında, kolluk kuvvetlerine "vur" emri veren Pakistan rejimi, biriken tepkiyi silah zoruyla dizginlemeye çalıştı.

Benazir Butto'nun öldürülmesinin hemen ardından ABD ve Batı Avrupa merkezli haber ajansları ve basınında, ortada hiçbir kanıt yokken, gerici dinci akımlar "fail" ilan edildi. Butto'nun son günlerde radikal dincileri hedef alan açıklamalarda bulunmuş olması bu kanıyı desteklese de, El Kaide'nin Pakistan'daki kolu ithamları reddetti.

Bu arada, Benazir Butto'nun saldırıdan kısa süre önce kaleme aldığı bir metinde, "bana bir şey olursa sorumlusu Pervez Müşerref"tir ifadelerinin yel aldığı açıklandı. Öldürülene kadar başında bulunduğu Pakistan Halk Partisi yetkilileri de, tehdit altında olmasına rağmen Butto'nun korunmadığını, suikastın Müşerref'e bağlı güçler tarafından gerçekleştirildiğini savunuyorlar. Öte yandan pek çok çevre, Pakistan'da iktidarı ipotek altına alan generallerin Benazir Butto'yu "tehdit" olarak algıladıkları konusunda birleşiyor.

Devlet başkanı Pervez Müşerref ülkede üç gün yas ilan ederken, suikasttan Müşerref yönetimini sorumlu tutan muhalefet ise, 8 Ocak'ta yapılması öngörülen seçimleri boykot etme kararı aldı.

Gerici klikler arasında iktidar savaşının cereyan ettiği Pakistan'da Butto'nun birden fazla düşmanı vardı. Gerici odaklar arası çatışmada her türlü kirli yöntemin mübah kabul edildiği göz önüne alındığında, bu tür suikastlar kaçınılmazdır. Pakistan söz konusu olduğunda hegemonya kuran ve Pervez Müşerref yönetiminde temsil edilen Amerikancı generallerin yanısıra, Butto'nun temsil ettiği burjuvazi, radikal dinci gericilik, eski başbakanlardan Nevaz Şerif'in partisi tarafından temsil edilen sağcı/dinci güç odakları öne çıkmaktadır.

Kuruluş yıllarından beri ABD emperyalizminin güdümünde olan gerici Pakistan rejimine damgasını vuran generaller, toplumsal muhalefetin cuntalarla bastırılmasından Taliban rejiminin Afgan haklarının başına musallat edilmesine, "teröre karşı savaş" planı çerçevesinde Taliban-El Kaide karşıtı savaştan Afganistan'ın işgaline kadar pek çok olayda Bush liderliğindeki savaş kundakçılarına hizmet etmiştir.

Diktatörler kuşağının son temsilcisi olan general Pervez Müşerref'in aşırı derecede yıpranması Washington'daki savaş kundakçılarını telaşlandırmış, diktatöre makyaj olsun diye Benazir Butto ile anlaşmasını sağlamıştır. Üniformasını çıkarmak koşuluyla diktatöre destek veren Butto'nun ise,

yargılandığı yolsuzluk ve rüşvet dosyaları hasıraltı edilmiştir.

Müşerref-Butto "ittifak"ını sağlamak kolay olmamıştı. İttifak, ancak ABD dışişleri bakanı Condoleezza Rice, yardımcısı eski istihbarat ve kirli savaş şefi John Negroponte vb. isimlerin dolaysız müdahale ve yönlendirmeleri ile sağlanabilmişti. Bu ittifak hem Müşerref-Butto ikilisinin hem Beyaz Saray'daki efendinin işine geliyor gibi görünüyordu ama kısa sürdü. Washington'dan emir alma konusunda birbiriyle yarışan bu gerici odaklar, iktidar parsasından daha büyük paya el koyma hırsından olsa gerek, kısa sürede yine birbirlerine rakip oldular.

Butto'nun öldürülmesi, ABD'nin Pakistan'la ilgili planlarının fiyaskoyla sonuçlanması anlamına da geliyor. Zira radikal dinci gericiliğin Pakistan istihbaratı ve ordusunda giderek güçlenmesi ve bu gerici akımların verili koşullarda ABD'nin doğrudan denetimi dışında olması, savaş çetesini rahatsız etmektedir. Dahası ABD sayesinde nükleer silah depolayan Pakistan rejiminin radikal dinci akımların denetimi altına girmesi kaygısı taşıyan Pentagon şeflerinin, Pakistan'a askeri müdahale seçeneği üzerinde de çalıştığı bildirilmektedir.

ABD'nin gerici Pakistan rejimi üzerindeki hegemonyası devam ederken, gerici güç odakları arasındaki iktidar paylaşımı çatışmaları ülkedeki kaosu daha derinleştirmektedir.

Gerici kutuplar arsındaki çatışmalar yazık ki, bu ülke halklarını da etkisi altına almıştır. Bazı aşiretler Usame Bin Ladin ve adamlarının hamiliğini, Peştunlar ise Taliban artıklarına ev sahipliği yapmaktadır. Belucistan'da milliyetçi hareket güçlenirken, bazı bölgelerde Şii-Sünni çatışması kışkırtılmaktadır. Emperyalist planlar ve gerici odakları arası çatışmaları tamamlayan bu tablo, Pakistan'daki durumu daha ağırlaştırmaktadır.

Pakistan'da işçi sınıfı, kır emekçileri ve öğrenci gençlik 1968-69 yıllarında kitlesel direnişleriyle askeri cuntayı devirebilmişlerdi. Verili koşullarda çelişkilerin o yıllardan daha derin, toplumsal dinamiklerin daha güçlü olduğu kesindir. Ancak Pakistan'da ilerici devrimci akımların ve sınıf-kitle hareketinin zayıflığı, diğer etkenlerle birlikte bu ülkedeki toplumsal dinamiklerin amacından sapmasına zemin hazırlamıştır. Pakistan'ın bu kaostan kurtulması ancak toplumsal dinamiklerin ilerici-devrimci rolünü oynamasıyla mümkün olacaktır.

Dünya'dan...

Dünya jandarmasının arsızlığı!

Rice, ABD'nin Irak ve Afganistan işgalini kastederek, bu işgaller sayesinde 50 milyon insanın hayatını kurtardıklarını iddia etti. Kendini dünyanın jandarması ilan eden bir ülkenin Dışişleri Bakanı sıfatı taşıyan Rice, bu jandarmalık sıfatını öylesine içselleştirmiş ki, kendisini, *"Biz El Kaide'nin yasadışı nükleer pazar ağını çökerttik, Libya'nın atom programına son verdik. Kore'yi nükleer silahlardan arındırmak için kuzey doğu Asya ülkelerini biraraya getirdik. Müttefiklerimizle birlikte Balkanlar'daki sorunları ve Kosova sorununu çözüyoruz. Uluslararası topluluğu İran'ın atom programına karşı biraraya getirdik. Ve daha birçok şey yaptık..."* demekten alıkoyamıyor! Bu sözler, Alman gazetesi *Die Zeit*'e verilen bir demeçte geçiyor.

Rice'ın özellikle son cümlesini biraz açmakta fayda var! Gerçekten ABD bütün dünya devletlerinin işine burnunu sokmakla kalmadı, dünya halklarını saldırgan işgal politikaları ile her gün bombaların patladığı, her gün onlarca insanın öldüğü bir yaşama mahkum etti. Ortadoğu'da, Balkanlar'da, elini attığı hemen her coğrafyada açlık ve sefaleti derinleştirdi. Onbinlerce insanı işkencehanelerden geçirdi. Ve gerçekten de ABD "daha birçok şey yaptı!"...

Ürdün'de tekstil işçilerinin grevi

Ürdün'de 10 Aralık'ta 3 bin tekstil işçisinin başlattığı grev sürüyor. Tekstil işçileri Wall-Mart, Gloria Vanderbilt ve GAP için üretiyorlar. Grevci işçilerin büyük çoğunluğunu Sri Lanka, Bangladeş ve Hindistan'lı kadınlar oluşturuyor. Grevci kadınlar asgari ücret taleplerinin yanında çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyorlar. Ürdün'de tekstilci işçilerin normal haftalık çalışma saati 78.

Polonya'da madencilerin protestoları

Polonya'da maden işçilerinin Noel öncesi başlattıkları ve daha fazla ücret talebi için yürüttükleri mücadele sürüyor. Madenciler Sendikası 7 Ocak 2008 günü tüm ocaklarda grev çağrısı yaptı.

Doğanın yıkımının nedeni kapitalizmin kâr hırsıdır!..

Sorunun kaynağı olanlar çözümün parçası olamazlar!

Çevresel sorunlar, etkilerini her geçen gün giderek artan bir hızla hissettirerek gezegenimizin geleceğini tehdit etmektedir. Bugün çevresel sorunların kaynağının kapitalizm olduğu çoğu kesim tarafından da kabul edilmektedir. Kapitalistler de, etkisini giderek daha fazla hissettiren bu sorunlar karşısında artık görmezden gelme tavrını bırakmakta, sorunu kabul etmek zorunda kalmaktadırlar. Tabii bu kabul ediş, sorunu sadece "insan" etkisi ile sınırlandırarak, esas kaynağın üstünü örtmekten ibarettir.

Kapitalizmin gelişimine paralel olarak hava, su ve topraktaki kirlenme artmakta, doğa ciddi bir yıkıma uğramaktadır. Kapitalistler, kâr hırsı nedeniyle, alınabilecek kimi basit önlemleri bile almamaktadır. Çoğu durumda, kirletici etkileri fazla olan maddeler ucuz oldukları için üretimde tercih edilmektedir. Bunun dışında kapitalist yaşam tarzının "ihtiyaçları" çevresel sorunları daha da katmerleştirmektedir. Tüketim üzerine kurulu bir yaşam tarzı, doğayı sonuna kadar sömürülecek bir kaynak olarak görmekte, doğal kaynaklar hoyratça kullanılarak dengesi bozulmaktadır. Lüks tüketim için canlı yaşam her geçen gün tüketilirken, bu sektörlerin yolaçtığı kirlilik sonucu doğada geri dönülemez tahribatlar oluşmaktadır.

Çevre katliamının sorumluları emperyalist-kapitalist sistemin efendileri olmasına rağmen, bu sorundan en çok etkilenenler bağımlı ve yoksul ülkelerin ezilenleri olmaktadır. Örneğin Afrika emperyalist-kapitalist sistem tarafından tüketilmiştir. Kendi kaderine terkedilmiş bu kıtanın insanları uzun süredir çeşitli çevresel sorunlar yaşamaktadırlar. BM'nin verilerine göre, iklim değişiminin bedelini dünyayı en az kirleten Afrika ülkeleri ödemektedir. Afrika' da yaklaşık 1 milyar kişi su baskınları, bulaşıcı hastalıklar ve açlık tehlikesiyle karşı karşıyadır. Afrika kıtasında üretilen CO2 (karbondioksit) miktarını sadece tek başına ABD'nin Texas eyaleti üretmektedir. CO2 bilindiği gibi sera etkisine yolaçan bir gazdır. Dünyadaki kirletici gazların atmosfere salınım oranlarına bakıldığında, ABD'nin birinci sırada yeraldığı görülmektedir.

Çevresel sorunlar ve buna bağlı iklim değişimleri bahsettiğimiz çeşitli sorunlara yolaçtığı gibi, kapitalistlerin de kar oranlarını etkilemektedir. Kamuoyunda gelişen tepkilerde çözüm konusunda emperyalist ülkeler üzerinde basınç oluşturmaktadır. Son yıllarda çeşitli girişimlerde bulunan bazı emperyalist ülkeler, bu amaçla bundan 10 yıl önce Japonya' nın Kyoto kentinde bir araya gelerek Kyoto Protokolü'nü imzalamışlardı. Çevresel sorunlara kısmi çözüm bile üretemeyen bu protokol, emisyonların durdurulmasıyla ilgili kuralları, uzun görüşmeler sonucu netleştirebildiği için ancak 2005 yılında uygulanmaya başlanabilmişti. Bu protokolün kısmi gereklerine bile uymayı reddeden ülkelerin başında ise ABD gelmektedir. Protokolü imzalamayan diğer ülke ise Türkiye' dir. Türkiye de Amerika gibi ekonomik çıkarlarını önde tutarak protokolü imzalamayacağını açıklamaktadır. Avusturalya ise imza konusunda uzun süre direnmiş, ancak geçtiğimiz günlerde imzalamıştır.

Emperyalizmin çevre sorunlarını tartıştığı son toplantı 3-15 Aralık'ta Bali'de yapılan İklim Konferansı oldu. BM tarafından toplanan bu konferansta çevresel sorunlara, iklim değişimlerine dair çözümler tartışıldı. Konferansın temel gündemlerinden biri de Kyoto Protokolü'ydü. Konferansa katılan 190 ülkenin temsilcisi, Kyoto Protokolü'nün yerini alacak "iklim değişikliğiyle mücadelede yeni BM anlaşması" görüşmelerinin bir yıl içinde başlatılmasını kabul etti. Anlaşma, sera etkisi yaratarak iklim değişikliğine yol açan gazların salımının kontrol altına alınmasında yükümlülüklerin yerine getirilmesini ve yeni bir mücadele stratejisi belirlenmesini amaçlıyor. Yaşanan sorunlara kısmi bir çözüm bile getirmeyen bu anlaşmaya bile ancak uzun tartışmalar sonucu varılmıştır.

ABD her zaman olduğu gibi ekonomik çıkarları gereği ayak diretmiş, sonunda bu iğreti anlaşmayı kabul edebileceğini ifade etmiştir. Sermaye medyasında bu konferansla küresel ısınmaya bağlı iklim değişimleri sonucu yaşanan sorunlara karşı çözüm bulunacağı gibi bir yanılsama yaratmak için çok uğraşılmıştır. Ancak tartışılan konuların hiçbirinde çözüm elde edilememiştir. Sonuçta varılan anlaşma, emperyalist ülkelerin çözümünün tam bir fiyasko olduğunu göstermektedir.

Konferansta tartışmalar genelde ABD'nin anlaşmaya yanaşmadığı üzerinedir. Kendini dünyanın efendisi olarak gören ABD'nin bu tavrı zaten kimseyi şaşırtmamaktadır. Ama bu sayede diğer emperyalist ülkeler tam bir ikiyüzlülükle sanki çevre için çabalıyormuş görüntüsü yayma imkanı bulabilmektedir. Emperyalistlerin çevreciliğinin sınırları özetlemesi açısından şu örnek bile yeterlidir. Çevreyle ilgili tartışmaların yapıldığı günlerde *The Independent* gazetesinde şu haber yeralmaktadır: *"İngiltere Kyoto Protokolü'nü imzalamıştır. Ama, İngilizler'e ait petrol devi BP daha temiz enerji yollarını arayacağını açıklamasına rağmen 1.5 milyar sterlinlik bir yatırımla Kanada'nın el değmemiş doğasından petrol çıkarmaya hazırlanmaktadır."*

Küresel ısınma ve buna bağlı oluşan iklim değişimleri son derece yaşamsal sorunlara yolaçmaktadır.

Çözüm için örgütlü mücadeleden başka bir seçenek yoktur. Ne Kyoto Protokolü ne de Bali Konferansı'nda alınan kararlar hiçbir şekilde bu sorunlara çözüm olamaz. Buna rağmen, dünyanın pek çok yerinde çevre duyarlılığıyla alanlara çıkan kitleler taleplerini "Kyoto Protokolü imzalanması" ile sınırlandırmaktadır. Böylece, sorunun kaynağına yönelmek yerine sorunun sebebi olan emperyalistlerin çizdiği sınırlarda bir çevre mücadelesi verilmeye çalışılmaktadır.

Çevre mücadelesi hedefine emperyalist-kapitalist sistemi koymak zorundadır. Sorunun kaynağı olanların onun çözümünün bir parçası olamayacakları gerçeği emekçi kitlelere anlatılmalı, doğanın yıkımına karşı timsah gözyaşları dökenlerin maskeleri düşürülmelidir.

D. Ümit

Sınır ötesi operasyona hayır!

28 Aralık günü saat 18.30'da Yüksel Caddesi'nde Alınteri, BDSP, DHP, EHP, ESP, Kaldıraç, HÖC ve Partizan tarafından bir eylem düzenlendi.

Okunan basın açıklamasında, AKP'siyle Genelkurmayı'yla tüm düzen kurumlarının halka karşı saldırıda aynı safta olduklarına, operasyonun, Amerika'nın yönlendirilmesi ve denetiminde sürdürüldüğüne dikkat çekildi. Saldırılara karşı birleşik mücadele çağrısı yapılmasıyla basın açıklaması son buldu.

Açıklamaya 100 kişi katılırken düzenin kolluk güçlerinin eylemden duyduğu rahatsızlık somut bir şekilde gözlemleniyordu. Basın açıklamasını izlemek için duran insanlara müdahale ederken, kendilerinden başka hiç kimsenin basın açıklamasını izlememesi için çaba harcadılar. Uğraşıları sonuç vermezken birçok insan polislere karşı tavır aldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

İHD: "Öldürmeyin-öldürtmeyin!"

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi 29 Aralık'ta Taksim Gezi Parkı'nda sınırötesi operasyon konulu bir basın açıklaması yaptı. "Öldürmeyin-öldürtmeyin!" pankartını açan İHD üyeleri sınırötesi operasyonların durdurulmasını talep ettiler.

İHD adına basın açıklamasını okuyan yönetim kurulu üyesi Yusuf Çetin; "şehit" ve "operasyonların başarısı" üzerinden propaganda yapan düzen cephesine karşı farklı soruların sorularak düşünülmesi gerektiğini dile getirdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

4 Ocak '96 / Ümraniye: Devrimci tutsaklar saldırıyı tok bir direniş şiarı ile karşıladılar...

"Ölmeye de, öldürmeye de hazırız!"

Düzen ve devrimin dolaysızca karşı karşıya geldiği yerler olan faşist zindanlarda Eylül '95, yeni bir saldırı dalgasını haber veriyordu. Haklarının gaspedilmesine karşı sayım vermeme eylemi yapan Buca zindanındaki devrimci tutsaklar, 21 Eylül gecesi saldırıya uğradılar. Jandarma ve çevik kuvvet ekiplerinin sis bombaları eşliğinde plastik mermi, zincir ve demir sopalarla gerçekleştirdiği saldırıyı barikatlar kurarak ve kararlılıkla direnerek karşılayan tutsaklar, devlet terörüne teslim olmadılar ve bu direnişte üç devrimciyi şehit verdiler.

Devletin bu planlı katliamı gerek zindanlarda, gerekse sokakta direnişle yanıtlandı. Katliamı takip eden günler sayısız eyleme tanık olurken, ülkenin dört bir yanındaki "özgür tutsaklar" saldırıya karşı net bir direnme çizgisi geliştirdiler: 1300 devrimci tutsak açlık grevine başladı. Yaratılan kamuoyu tepkisinin ve kararlı direnişin sonuçları hızla kendini gösterdi ve tutsakların talepleri sermaye devleti tarafından kabul edilmek zorunda kalındı. Fakat faşist iktidarın zindanlar üzerinde hakimiyet kurma planı daha yeni uygulamaya konulmuştu.

Devlet tarafından kabul edilen şartlar hiçbir cezaevinde tam olarak yerine getirilmedi ve devlet terörü artarak sürdü. Konya, Bursa, Erzurum ve Malatya cezaevlerinde yeni saldırılar gerçekleştirildi. Sevkler esnasında yaşanan saldırı ve tacizler arttı. Saldırılar ve devletin kabul ettiği şartları yerine getirmemesi bir kez daha devrimci tutsakların direnişi ile yanıtlandı.

Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar görüş haklarının gaspedilmesine karşı direnişe geçtiler. Bu direnişi bahane eden kolluk güçleri 13 Aralık akşamı polis ve jandarma ekipleriyle kanlı bir operasyon düzenlediler. 4'ü ağır olmak üzere 100'ü aşkın tutuklunun yaralandığı saldırı devrimcilerin kararlı tutumu sayesinde bir kez daha püskürtüldü. Azgınca saldıran kolluk güçleri tüm çabalarına rağmen devrimcilerin yemekhane girişinde kurdukları barikatı aşamadılar.

Düzen cephesi aldığı bu peşpeşe yenilgilerin hesabını sormak için çok yönlü bir karalama kampanyası başlattı ve cezaevlerinin "terör yuvası" olduğu, örgütlerin içerden yönetildiği demagojilerine sarıldı. Düzen sözcüleri tarafından gerek Ulucanlar katliamı sonrasında, gerek 2000 Zindan Direnişi sırasında sayısız kere tekrar edilecek olan bu sözler, dönemin İstanbul Emniyet Müdürü ve tescilli işkencecilerden olan Orhan Taşanlar'ın ağzından gazete manşetlerinde yer almaya başladı. Sermaye basını bir gün "Cezaevleri terör yuvası" sözünü manşet yaparken bir başka gün Taşanlar'ı *"Göreve geldiği günden itibaren, terör örgütlerine büyük darbe indiren"* türünden güzellemelerle sunuyordu. Ve sermaye devleti yeni yıla katliamlarla dolu tarihine bir yenisini ekleyerek girdi.

Tarihler 4 Ocak 1996'yı gösterdiğinde, mahkumların halen direnişte olduğunu söyleyen devlet güçleri Ümraniye zindanına yeni bir operasyon gerçekleştirdiler. Polis, jandarma, özel tim ve gardiyanlar ellerinde demir sopalarla mahkumlara saldırdılar. Olayın tanıkları, ellerinde fotoğraflar olan katil sürüsünün hedef gözeterek saldırdığını anlatacaklardı o güne dair... Saldırı yine direniş ile karşılandı, barikatlar kuruldu ve devrimci tutsaklar katillerin karşısına insanlık onurunu kuşanarak çıktılar. Yaşanan saldırıda DHKP/C davası tutsaklarından Rıza Boybaş, Orhan Özen, Abdülmecit

Umraniye Cezaevi'ne saldırı

Ümraniye Cezaevindeki Katliam Girişimi

GÖZYAŞARTICI BOMBA ATILDI

Seçkin, Gültekin Beyhan katledildiler.

Gerçekleştirilen katliam düzen cephesinde coşkuyla karşılandı. Öyle ki Adalet Bakanlığı ve Emniyet Müdürlüğü katliamın planlı olduğunu sık sık ifade ederek, bu operasyonu düzenlemiş olmaktan duydukları "gururu" dile getiriyorlardı. Katliamı yakından izleyen bir gazeteci ***"Taşanlar hedef gösterdi, asker öldürdü"*** diye yazacak ve şöyle ekleyecekti: *"Ümraniye'de bulunan Üsküdar E Tipi Ceza ve Tutukevi'nde beklenen katliam sonunda gerçekleşti. 13 Aralık'ta provası yapılan ancak, tutukluların yoğun direnişiyle karşılanan prova dün gerçekleşti ve ilk belirlemelere göre beş tutuklu öldü, onlarcası da yaralandı..."* Satırların yazarı hiç kuşkusuz o sırada ölü sayısının 4 olduğundan ve katledilen beşinci kişinin kendisi olacağından habersizdi... Saldırının şiddeti düzen cephesinden bile dile getirilmiş, Ceza ve Tevkif Evleri Müdürü Zeki Güngör "Askerler aşırıya kaçtı" sözlerini sarfetmek zorunda kalmıştı.

Saldırıya karşı duyulan öfke kısa sürede faşizmin zindanlarına yayıldı ve onlarca cezaevi katliamı lanetlemek için direnişe geçti. Buca, Bayrampaşa, Ulucanlar, Bartın cezaevlerinde müdür ve gardiyanlar rehin alındı, Bursa, İskenderun, Kayseri, Ceyhan, Çanakkale, Malatya cezaevlerinde açlık grevleri ve çeşitli protesto eylemleri gerçekleştirildi.

Saldırı yalnızca cezaevi ile sınırlı kalmadı, saldırının duyulması ile birlikte cezaevi önünde toplanan tutsak aileleri ile devrimci, demokrat güçler, kolluk kuvvetlerinin şiddetinden nasiplerini aldılar. Ailelere azgınca saldıran polis birçok kişiyi gözaltına aldı. Terör dalgası cenazeler sırasında da hız kesmedi. Cenazelerin devrimci bir atmosferde defnedilmesinden derin bir korku duyan faşist katiller cenaze törenini gerçekleştirileceği Alibeyköy'ü abluka altına aldılar. Gün boyunca cenazeye katılmak için Alibeyköy'e gelen binlerce kişi gözaltına alınarak Eyüp Spor Salonu'da götürüldü. Adeta Şili cuntasının stadyumlarını aratmayacak bir işkencehaneye dönüştürülen stadyumda bulunanlar gün boyu coplarla, kalaslarla dövüldüler.

Alibeyköy'e girmeye çalışan *Evrensel* muhabiri Metin Göktepe'de "sarı basın kartı" olmadığı gerekçesiyle gözaltına alındı ve polisler tarafından dövülerek katledildi. Göktepe'nin ölümü üzerine savcılık tarafından sandalyeden düşüp öldü açıklaması yapılırken, ortaya çıkan tepkiye karşı Orhan Taşanlar *"gazeteciymiş, sarı basın kartı nerde? Biz onun nasıl gazeteci olduğunu biliyoruz!"* diyerek Göktepe'nin katledilmesini açıkça savunmaktan çekinmedi.

Uyguladığı terörle katliama duyulan tepkiyi eksizleştirmeyi ve muhalif güçleri susturmayı hedefleyen devlete yanıt bu kez Metin Göktepe'nin cenazesinde verildi. Ümraniye'de ve Alibeyköy'de gerçekleştirilen katliamları lanetlemek için toplanan onbini aşkın kişi kürsüden dile getirilen geri platforma ve katliamın "gazetecinin öldürülmesi"ne sıkıştırılması çabalarına rağmen devrimcileri ileri bir düzeyde sahiplendi. Yenibosna'dan Esenler'e gerçekleştirilen ve 7 saat süren yürüyüş boyunca "Katil polis, katil devlet!" sloganı yankılandı İstanbul'un sokaklarında ve katiller sürüsü cenaze törenini ancak uzaktan izlemekle yetinebildiler.

Ulucanlar ve 19 Aralık gibi katliamların adeta bir saldırı provası olan katliam, mücadele günlüğümüze yeni bir not düşerek tarihteki yerini aldı. Ümraniye katliamı ile ortaya konulan direniş çizgisi ise devrimci tutsakların, üzerlerine saldıran çapulcu sürüsüne karşı haykırdıkları şiarda kendisini ortaya koyuyordu: **"Ölmeye de öldürmeye de hazırız!"**

Ortaya konulan bu kararlılık ve inanç, '96 ve 2000 Ölüm Oruçları'nda direnenlerin, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta kurşunların üzerine sloganlarla yürüyenlerin gösterdikleri direniş çizgisinin ta kendisidir.

Bir rahibin bedeninde şan–şöhret aramak...

A. Eylül

Katilleri kahraman ilan etmekte usta olan sermaye düzeni şimdi trajikomik bir biçimde kendi ektiğini biçiyor. 19 yaşında bir inşaat işçisi ünlü bir kahraman olmak isteği ile Kurtlar Vadisi'nden öğrendiği derslere çalışarak acemi bir rahip bıçaklama girişiminde bulunuyor ve hemen akabinde teslim oluyor. Yıllar yılı empoze edilen "bu vatan için ölen de öldüren de kahramandır" önermesine Samast'a serilen kırmızı halılarla cila çeken düzen, sınıfın gencecik neferlerini kahramancıklar listesine ekleyip kelepçeledikten sonra rahata ererek arkasına yaslanıyor.

Bu sefer ne "milliyetçi hassasiyetler" ne "dinsel değerler"... Yani bu genç ne Hristiyanlık'tan "intikam alıyor", ne misyonerliğe karşı "mücadele ediyor". Ne "yiğit" bir Malatya katliamı zanlısı, ne bir ülkücü fenomen... Bu sefer Kurtlar Vadisi ve Samsun Emniyeti'nden armağan Ogün Samast posterlerinin sosuna bulanmış bir popstar vakası ile karşı karşıyayız. Yani, bizlere RB olarak kodlanan bu genç, bir rahibin bedeninde yüzünü aydınlatacak flaşlar, yoluna serilecek halılar, adına yazılacak saçma sapan şarkılar ve kendisine alkış tutacak milyonlar arıyor! Bu arayışı doğuran da, besleyen de, esirgeyen ve bağışlayan da, kapitalizmin karanlığından başkası değil!

Sermaye devletinin kahramancıkları...

Sermaye devletinin kahramanlığın tanımı hiç değişmemiştir. "Bu vatan için ölen de öldüren de kahramandır" cümlesi ile özetlenebilecek olan bu tanıma dikkat edildiğinde, sermaye düzeni açısından kahramanlıkla tetikçiliğin aynı anlama geldiği görülecektir. Bu kahramanca ölmek ve kahramanca öldürmek meselesi ilk olarak ilkokul sıralarında tarih kitaplarında öğretilir. En kahraman Osmanlı padişahı en işgalci olandır. Bu önerme '70'lerle birlikte komünist avcılarına alkış tutulması kapsamını kazanmış, Mustafa Suphi'nin katillerinin torunları, öldürdükleri her solcu gencin ardından daha da kahramanlaşmıştır. Bu yıllar aynı zamanda kahramanlığın toplumsal bir taban kazanması için özel çabasının harcandığı yıllardır. Bu dönemde Mehmet Ağar, Abdullah Çatlı, Alaaddin Çakıcı, Mehmet Ali Ağcalar yaratılmış ve bunların bir kısmı milletvekilliğine kadar terfi ettirilerek, düzen tarafından tetikçi olarak kullanılan yüzlerce gencin "gelecek umudu" olmaları sağlanmıştır. Kürt halkına dönük kirli savaşın derinleştiği yıllar kahramanlık fenomeninin ikinci kez toplumsal tabana yayılmasını zorunlu kılmıştır. Ve bu kez binlerce işçi-emekçi genci "kelle avcısına" dönüştürülmek üzere "kahraman mehmetçik" afyonu ile uyuşturulmaya çalışılmıştır.

Son kertede bütün bunlara 4 yıldır televizyon aracılığıyla toplumsal bilinci sistematik saldırılarla karşı karşıya bırakan Kurtlar Vadisi ekolü eklenerek, sanal katil Polat Alemdar'a alkış tutan bir nesil yaratılmaya çalışılmaktadır. Ogün Samast, Yasin Hayal, Emre Günaydın vb.'leri, yeni jenerasyon Çatlı, Ağca ve Ağar olup, Kurtlar Vadisi'nin ilk meyveleridir... RB ise hiçbir zaman diğer akranları kadar şanslı olamamış bir inşaat işçisi, Kurtlar Vadisi düzeninin "elinden kaçırdığı bir fırsat" ve bu yüzden de bir anlamda üretim hatasından ibarettir...

Kendi katili için çalışmak / kendi geleceğini kurşunlamak...

Kapitalizm geniş gençlik kesimlerinin gelecek sorunun bizzat kaynağını oluşturmaktadır. İşçi-emekçi sınıflara mensup gençlik kesimlerinin bugün gelecekten hemen hemen hiçbir elle tutulur beklentisi kalmamıştır. Son yılların popüler katilleri de dahil olmak üzere, başarısız cinayet girişimcilerini, lise önlerinde birbirlerini kesenleri şöyle bir gözümüzün önünden geçirdiğimizde ise karşımıza hep aynı karanlık geleceğe hapsolmuş sınıfsal bir gerçeklik çıkacaktır. Bu gençlerin hemen her biri katil olmadan önce bir sınıfa kader olarak dayatılan gelecek kurgusunun bizzat parçasıydılar.

Sermaye düzeninin katili olması gereken bu gençleri, kendi katillerinin tetikçisi yapan ise açık ki onların önüne konulan umuda bulanmış, kahramanlıkla süslenmiş bir gelecek fotoğrafından ibaret. Kafaları yıllar yılı gerici ideoloji ile doldurulmuş gençlerin yaşadıkları koşullara duyacakları isyanın karşısına Polat Alemdarlar eliyle dinsel, ulusal afyonlar çıkartılıyor. Ve bu afyon sonunda gençleri kendi geleceklerini kurşunlamanın eşiğine getiriyor...

Cinayete teşebbüs eden kişiyi doğru kodlamak...

İzmir'de yaşanan bu son olayda cinayete teşebbüs edeni doğru kodlamak gerekiyor. Öncelikle burjuva medyanın tabiriyle RB'yi akıllardan silmek şart! Bir inşaat işçisi... Öyle bir inşaat işçisi ki önce kiliseyi yakmaya karar verip bir şişe benzin alıyor, benzin çalınınca yenisini alacak parası yok. Öyle bir inşaat işçisi ki inşaatta yatıyor. Öyle bir inşaat işçisi ki teslim olduğunda üzerinde yalnızca 2 YTL parası var... Ve 19 yaşında...

Bir bıçaklama vakasını aklamak mıdır bunlar?! Hayır! Gerçek suçlunun üzerinin örtülmesine engel olmaya çalışmaktır. Kimse sivil faşist bir örgütlenmenin doğrudan/tanımlı bir üyesi olmayan 19 yaşındaki bir inşaat işçisinin suçlu olduğunu iddia edemez! Suçlu çok açık bir biçimde geleceksizliği yaratan, gelecek arayışlarını kirleten, toplumsal bilincimizi Polat Alemdarlar'ın arpa boyunu aşmayacak bilinci ile sınırlamaya çalışan bu düzenin kendisidir.

Kısacası isteyerek ya da değil ama bu cinayet girişiminin ardında da devlet vardır ve bıçağı tutan genç teslim olduğunda yaptığı bir ihbardan ibarettir!

Bursa Kadın Platformu'ndan etkinlik...

29 Aralık 2005 yılında, Bursa'da Özay Tekstil Fabrikası'nda çıkan yangında 5 kadın işçi yakılarak katledilmişti. Kadın işçileri anmak için, 30 Aralık günü Orhangazi Parkı'nda, "Bursa Kadın Platformu" tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamanın ardından sloganlar eşliğinde Eğitim Araçları Salonu'nun önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş sırasında *"1857 Newyork'da 150 kadın işçi, 2005 Bursa'da 5 kadın işçi yakılarak öldürüldü. Yanmak değil, yaşamak istiyoruz!"* yazılı bir pankart taşındı. "Katil patron hesap verecek!", "Yanmak değil, yaşamak istiyoruz!", "Kadınlar susmadı, susmayacak!", " İş kazası değil iş cinayeti!" sloganları atıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı yürüyüşün ardından platformun düzenlediği "Çalışma Yaşamı ve Kadın" konulu panel gerçekleştirildi.

Yanan kadın işçiler anısına saygı duruşunun ardından panelin ilk sunumunu Petrol-İş Kadın Birimi Sorumlusu ve Kadın Dergisi Yayın Yönetmeni Necla Akgökçe yaptı. Akgökçe konuşmasında serbest bölgelerin ve Novemed fabrikasının yapısı ile işçilerin durumunu ve fabrikadaki direnişinin öyküsünü anlattı.

Ardından Marmara Üniversitesi Çalışma Ekonomisi Öğretim Görevlisi Yrd. Doç. Dr. Şule Necef Daldal bir sunum yaptı. Son olarak, Av. Ayşe Batumlu, konu üzerindeki yasal düzenlemeleri anlattı ve SSGSS Yasa Tasarısı üzerine kısa bir konuşma yaptı.

Soru-cevap bölümünün ardından panel sona erdi.

Kızıl Bayrak/Bursa

Eskişehir'de 19 Aralık paneli

29 Aralık günü Eskişehir'de 19 Aralık katliamıyla ilgili bir panel gerçekleştirildi. Panele ölüm orucu gazisi ve 19 Aralık direnişine bizzat tanıklık etmiş olan Nihat Göktaş ve Vefa Serdar konuşmacı olarak katıldılar. Nihat Göktaş konuşmasında devletin hücre sistemine geçişindeki amacından ve 19 Aralık'ta yaşananlardan bahsetti. Devletin "cezaevleri kontrol altına alınmazsa, dışarıyı alamayız" diyerek cezaevlerini teslim almaya çalıştığını vurgulayan Göktaş, 20 yıllık süre içinde 500 tutuklu ve mahkumun cezaevlerinde yaşamını yitirdiğini aktardı.

Ardından söz alan Vefa Serdar da devletin zindan politikalarından ve katliamlarından bahsetti. Soru-cevap şeklinde kısa bir tartışmanın ardından panel sona erdi. BDSP, DGH, DPG, ESP, ÖDP, SDP, EHP, İHD ve Mücadele Birliği'nin örgütlediği panele yaklaşık 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Yeni bir yıla girerken...

M. Can Yüce

Öncelikle halkımızın, halklarımızın ve dünya halklarının yeni yılı kutlu olsun!

Bu, sadece bir âdetin yerine getirilmesi değil, sadece bir "dilek ve temenni" de değil. Bunların ötesinde umuda, geleceğe dair büyük hayallere bir vurgu, bir hatırlatmadır!

Umutsuz olmak, birey için de, toplumlar için de ölüm değilse nedir? Birey ve toplum geleceğe dair hayalleri olmadan gelişebilirler mi, dahası yaşayabilirler mi? Anlamlı yaşamdan söz ediyoruz. Büyük hayallere sahip olmak büyük yüreklere, büyük mücadele ve büyük yaşam sevinçlerine sahip olmak demektir...

Umut, yaşama ve geleceğe dair büyük, güzel ve iyi hayaller demektir. Böyle olduğu için umut, yaşamın en büyük dinamiği, kamçılayıcısı, yaşam kaynağıdır; hatta umut yaşamın kendisidir dersek bu, çok büyük bir abartı olmaz!

Büyük umutlar, büyük hayaller bir yaşam ve gelecek tasavvuruna, eylem programına dönüşmese de bu, yine böyledir! Ama hiç kuşku yok, belli bir yaşam tasavvuruna ve eylem programına dayanan büyük hayaller, büyük umutlar, artık söz ve duygu aşamasından eylem aşamasına geçmişlerdir ve yaşamın somut yol gösterici planları haline gelmişlerdir!

Umut, karanlıktakiler için bir ışık, tutkun bir sevgi için buluşma özlemi, tutsak için özgürlük düşüdür! Peki, ışıksız, özlemsiz ve özgürlük düşü olmayan biri için yaşamın bir anlamı, tadı var mı?

Işık, buluşma özlemi, özgürlük düşü, yaşamın vazgeçilmez bir ihtiyacı ise, düşünce ve ruhsal dünyamızı, günlük yaşamımızı ve yürüyüşümüzü bunların umuduyla her an yeniden üretmekten öte bir şansımız var mı?

Umutlu olmak, bir tercih değil, bir yaşam ve geleceğe yürüyebilme zorunluluğu... Yani anlamlı yaşamla etle tırnak gibi bir şey...

O nedenle her başlangıç, her "yeni" olana adım atmak, bir umudu anlatıyor ve hemen öncesinde "iyi dileklere", "güzel temennilere" konu olması, kesinlikle boşuna değildir. Süreç içinde bu dileklerin içi boşaltılsa da, esas anlamından uzaklaştırılsa da kaynağında, "yeni" ile umut arasındaki şaşmaz ilişki vardır!

Her türlü olumsuzluğa ve umutsuzluğu besleyen koşulların varlığına, bunların önümüzdeki dönemde daha da ağırlaşma olasılığının büyük olmasına rağmen yeni yıla umutla girmek, yeni yılda umudu daha da büyütmek, umudun temellerini güçlendirmek, yaşama ve geleceğe dair beslediğimiz ve uğruna her şeyi vermekten çekinmediğimiz gelecek ideallerimizin büyüklüğü ve derinliğinden kaynaklanmaktadır!

Her yeni güne umutla başlamak, her yeni yıla yeni başlangıçlar yapabilmek bireyler için olduğu kadar halklar ve ezilen sınıflar için de geçerlidir. Yaşam bitmez tükenmez bir kavga, biçim ve düzeyi değişse de kavga ve yaşam, bir bütünü ifade etmektedir. Her yeni kavga da güzele, geleceğe ve özgürlüğe dair umudun gerçekleştirilmesi serüveni değilse nedir?

Halkımız, Kürt halkı, özellikle Kuzey Kürdistan halkı, yeni yıla, çok zor koşullar altında, sömürgeci güçlerin ateş çemberi içinden geçerek "Merhaba" demeye hazırlanıyor... Yeni yıla umutla bakmak, yeni yıla özgürlük düşleriyle girmek hem hakkı, hem de kaçınılmaz bir zorunluluğudur! Bu ne kadar doğruysa umudunu kararan, gelecek düşlerini gölgeleyen gerçeklerin varlığı da bir o kadar doğrudur!

Bunun anlamı şudur: TC açısından çözüm tartışmasız bir biçimde tektir! Bu da "En iyi Kürt ölü Kürt'tür" sloganında ifadesini bulmaktadır. İnkâr ve imha ya da bağımsızlık ve onun türevleri, bu ikisinin dışında başka bir seçenek yok! TC'nin var oluş ve temel nitelikleri bakımından Kürtler açısından karşı karşıya kalınan katı gerçeklik budur!

Umutla bakmak ile gerçeklerin bilinci arasındaki ilişki etle tırnak gibidir! Bundan dolayı, Kürt halkı, özellikle emekçiler, onların en temiz devrimci yurtsever duygularını taşıyan evlatları, dört bir yandan kuşatıldıkları gerçekleri yeniden yeniden sorgulamak zorundadırlar! Bu "zorunluluk" vurgusunu, bir çağrı, bir "Yeni yıl mesajı" olarak da okuyabilirler! Aslında öyle okumalarını ve algılamalarını "can u gönülden" isteriz!

Şu anda egemen olan iki temel "gerçek" var. Bir: "Düşman gerçekliği". İki: "Kendi gerçekliğimiz"! Önce düşman gerçekliği hakkında birkaç söz:

Biliniyor, yıllardır "barış", "siyasal çözüm" kavramlarının enflasyonuyla karşı karşıyayız. Sanılır ki bu sihirli kavramlar, bir sihir gösterisiyle kendilerine yüklenilen misyonu yerine getirir! Oysa ortada büyük bir aldatmaca, büyük bir yanılsama var! Bu kavramlara yüklenilen anlam, aslında, "düşman" tarafından kabul edilmektir! Ama aldıkları yanıt, her defasından aşağılanmak ve terslenmek olmuştur! Peki, bu, neden böyle oluyor?

TC'den istenen af edilmek, düzenlerine kabul edilmek ve bunu da bir iki kırıntıyla perdelemektir!

Uzaktan bakıldığında bir devlet için büyük bir sorundan ve yükten kurtulmak için bundan daha iyi ve makul bir "fırsat" ve "olanak" düşünülemez! Bağımsızlık, federasyon, özerklik gibi istemler yerine, af, düzene kabul ve içi boş birkaç kültürel kırıntı programı, yani "onurlu teslimiyet" yaklaşımı, neden devlet tarafından bir "kurtuluş" vesilesi yapılmak istenmemektedir. Bu karşı duruş, salt güncel iktidarla, hükümet ve devlet bürokrasisiyle, onun anlamsız direnişiyle açıklanabilir mi?

Öyle yapanlar var, ama bu, gerçeğin bir açıklaması olsa da bu, tümden ve doğru bir açıklaması değildir. Devleti yönetenler, özel aygıt dahil, hükümet ve bürokrasi Kürt sorunu konusunda sözcüğün tam anlamıyla "tutsaktır", TC'nin varoluş özellikleri ve bunun somut ifadesi olan resmi çizginin tutsağıdır; tutsaklığın hareket sınırları, çok katı ve net olarak çizilen çizgilerle çerçevelenmiştir! TC'nin, aynı anlama gelmek üzere resmi çizgi ve siyaset kültürünün Kürdistan sorunu konusunda iki tane "çözümü" vardır! Bu iki "çözüm" arasında bir ara "çözüm" kesinlikle mümkün değildir! Kısaca özetlemek gerekirse;

Resmi çizgideki Kürtlerin inkâr ve imhası üzerinde şekillenen sömürgeci sistem, herhangi bir sömürge sistemi değildir! Kürtlerin inkârı ve imhası, aynı zamanda TC'nin, Türk ulus-devletin (daha doğrusu devlet-ulus) var oluş gerekçesi ve özelliği olarak kurgulanmış ve kurumlaştırılmıştır. Bu, bir var oluş ideolojisi, bir varlık-yokluk siyaset çizgisi ve kültürü yaratmıştır. Kaçınılmaz olarak bu da, kendi kadrosunu yetiştirmiştir. Bu birbirini karşılıklı etkileyen katı ideolojik, hukuksal, siyasal, kurumsal-kadrosal ve kültürel yapı, esneme yeteneğine ve özelliklerine sahip değildir. Kürt kimliğinin en geri ve reformist tarzda kabulü bile, TC için, Türk ulus-devleti için ve bunların yarattığı katı sistem için ölüm sürecinin, yok oluş sürecinin başlangıcı olarak algılanmaktadır. Kürtlerin varlığının kabulünü, kendi devlet ve ulus varlıklarının yok oluş sürecinin başlangıcı olarak algılayan bu çizgi ve temsilcileri, bundan dolayı en geri bir kabul edişe rıza göstermemektedirler.

Şöyle düşünüyorlar: *"Türk ulus tanımının tartışma konusu olması, Kürtlerin alt-kimlik varlıklarının kabulü, yok oluşa giden çözülmenin başlangıcıdır; bu durumda her şey çorap söküğü gibi sonuna kadar gider; sonuçta özerklik, federasyon, hatta bağımsızlık da gelir. Böyle bir şey ise Osmanlı Devleti gibi tarihin karanlıklarına gömülmekten başka bir şey değildir! Bu temel nedenden dolayı bu konu en sıradan bir tavize bile gelmez, taviz, yok oluşu getirecek gediğin kendisi olacaktı!"*

Böyle düşündükleri için en sıradan bir esnemeye gelmeleri, en sıradan bir tavize yanaşmaları mümkün değildir. Bundan dolayı inkâr ve imha çizgisini çeşitli yöntem ve taktiklerle zenginleştirmekten, iç ve dış politikalarını, bütün varlık ve kaynaklarını kullanarak sürdürmekten öte bir yol ve politika düşünmemektedirler! TC tarihi ve özellikle 1999'dan bu yana İmralı'da kendisine sunulan teslimiyet ve tasfiye platformuna gösterdiği yaklaşım ve pratiğin kendisi, bunun en somut ve dolaysız kanıtıdır! Bastırma, bitirme ve nihai olarak tarihe gömme, resmi çizgiyi mantıki sonucuna götürme çizgisi, aslında devletin iktidarını ve kadrolarını teslim almıştır. Bu teslim alınışın bir sonucu olarak taviz ve uzlaşmaya dayalı bir siyasetin uç vermesi mümkün değildir! Dolayısıyla inkâr ve imhanın dışında düşünülecek bir çözüm, eşit egemenlik haklarına sahip federal veya konfederal ya da bağımsızlık çözümü olabilir ki, bu, TC'nin ölümünden başka bir şey değildir. "İki çözüm" derken, aslında bunu anlatmak istedik. Bunun anlamı şudur: TC açısından çözüm tartışmasız bir biçimde tektir! Bu da "En iyi Kürt ölü Kürt'tür" sloganında ifadesini bulmaktadır. İnkâr ve imha ya da bağımsızlık ve onun türevleri, bu ikisinin dışında başka bir seçenek yok! TC'nin var oluş ve temel nitelikleri bakımından Kürtler açısından karşı karşıya kalınan katı gerçeklik budur! Bu gerçekliğin çok net ve tartışmasız diğer bir anlamı da şudur: Kürtler ve en sıradan ulusal talepleri bu düzene sığmaz! Bunları bu düzene sığdırma girişimleri sonuçsuz kalmaya mahkûmdur!

"Kürdistan sorunu bir devrim sorunudur" derken, keyfi bir duruşu, herhangi bir tercihi değil, kaçınılmaz bir zorunluluğu anlatmaya çalışıyoruz!

Bu düşman gerçekliği kavranmadan düzen ve devlet sınırları içinde kimlik ve kültürel haklara dair taleplerde bulunmak, en iyimser yorumla kendisini ve milyonları kandırmaktır! Tabii bu taleplerin "iyimser yorumların" ötesinde bir anlamı vardır. Umutsuz teslimiyet ve af edilme boş hayalinin daha derin temelleri vardır, ama bu, şimdilik bu yazının konusu değildir!

Düşman gerçekliği çok açık ve net! Peki, ya bunun bilinci? Evet, bir zamanlar öyleydi, PKK'nin başardığı en önemli şeylerden biri, bu bilinci çok net bir biçimde ortaya koymak ve bilinçlere taşımaya çalışmaktır. Ama öncesinden başlasa da esas olarak İmralı süreciyle birlikte bu bilinç bulanmaya, çarpıtılmaya ve

katledilme sürecine alındı. Bu da "Devlete hizmetin" en "mümtaz örneği" olarak algılanmalıdır!

Şimdi yapılması gereken en temel görev, yurtseverliğin en öncelikli görevi, düşman kavramı ve bilincini yeniden ayakları üzerinde oturtmak, bunu da bilinç katline karşı mücadele bağlamında ele almaktır! Bu yapılmadan özgürlük ve bağımsızlık düşlerini yeniden somut bir gerçekliğe ve yürüyen bir harekete dönüştürmek mümkün değildir!

Bu, aynı zamanda, "kendi gerçekliğimizin" bilincini yeniden kazanmak ve ayakları üzerine oturtmak demektir de! Ne yazık, halkımız ve en temiz duygulara sahip gençlerimiz, mücadelenin yükünü taşıyanlar, "kendi gerçekliğimizin" tam bilincinde değillerdir; bu konuda derin ve koyu bir yanılsama içindedirler... Öyle olmasa kendi bilinçlerini doğrayan, en temel ulusal ve toplumsal istemlerini afedilme hayaliyle trampa eden, on yılların değerlerini düşmana altın tepside sunanları ve onların sistemlerini başlarının üstünde taşımaya devam ederler miydi? Kuşkusuz bu yanılsamanın derin ve çok boyutlu nedenleri var, ama öyle de olsa içinde bulunulan durumun vahameti ortadadır!

Belli ki, Kürdistan ulusal dinamiklerini denetleyen ve kişi kültüne dayalı iktidar sisteminin bir mucize ile kendini aşması mümkün değildir. TC'nin tavrı ve çizgisi çok nettir. Peki, ona yalvarmanın, ondan medet ve af dilemenin, aşağılanma ve terslenme dışında bir anlamı var mı? Bunu, "gerilla savaşı veriyoruz" laflarıyla gizlemenin de bir olanağı olabilir mi? Bugün için belki de öyle, ama ya yarın için? PKK / KCK yöneticileri verdikleri demeçlerde başarı ve zaferden bol bol dem vurmaktadırlar. Bunu yaparlarken halkımızı ve dünyayı aptal yerine koymaktadırlar. "Hangi başarı ve zafer" diye sorulduğunda bunların vereceği somut bir yanıt olabilir mi? Tabii demagojiden başka!

Kısacası, yeni yıla girerken halkımız ve onun yurtsever kesimleri kendi, dost ve düşman gerçekliğini yeniden sorgulamak, bunu devrimci ve özgürlük umutlarını büyütmek için yapmak durumundadırlar. Yoksa bilinç katliamı ve derin yanılsama ortamı devam eder ve kaybeden "biz" oluruz!

Özetlemeye çalıştığımız tablonun iç açıcı olmadığını biliyoruz. Tam da bu iç açıcı olmayan tablodan çıkış umudunu taşımak, bu umudu büyütmek, salt bugün için değil, gelecek için de paha biçilmez değerdedir!

Değerlerimize sahip çıkmak ve özgürlük düşlerimizi gerçek haline getirmek umuduyla halkımızın, yoldaşlarımızın, dostlarımızın yeni yılını kutluyoruz.

Özgürlüklerde buluşmak umuduyla nice mücadele yıllarına!

30 Aralık 2007

Köln'de ortak panel ve 19 Aralık anması

Avrupa Demokratik Kitle Örgütleri Platformu'nun (DEKÖP-A) örgütlediği ortak etkinlikler devam ediyor. Bu çerçevede, daha önce Almanya ve Avrupa'nın diğer başka şehirlerinde düzenlenen panellerden biri de 26 Aralık günü Köln'de gerçekleştirildi.

Önce 19 Aralık anmasına yapıldı. Salona, üzerinde "19 Aralık ve ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür!" yazılı bir pankart asılmış ve bir şehitler köşesi oluşturulmuştu. Anma saygı duruşuyla başladı. Ardından, DEKÖP-A imzalı ortak metin okundu. Bunu, Salkımsöğüt Şiir grubundan üç genç yoldaşın güne ilişkin olarak hazırladıkları kısa bir şiir dinletisi izledi. Dinleti katılımcılara oldukça duygulu anlar yaşattı. Anma, hep beraber atılan "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganıyla sona erdirildi.

Panele DEKÖP-A bileşenlerinin yanısıra (ATİK, ADHK, AvEG-Kon, Bir-Kar ve Yaşanacak Dünya Gazetesi) Yek-Kom da katıldı. Panelin ilk bölümde panelistler, içinde bulunduğumuz süreçte sermaye devletinin, başta Kürt özgürlük mücadelesi olmak üzere ilerici ve devrimci güçlere yönelik artan saldırılarına, bu saldırının niteliği, kapsamı ve hedeflerine yönelik görüşlerini ortaya koydular. Saldırıların tüm devrimci, demokratik ve ilerici güçleri hedeflediği, bu topyekûn saldırılara karşı topyekûn bir karşı duruşun gerekli olduğu ve devrimci bir eksende devrimci dayanışmanın ve halkların kardeşliğini geliştirmenin her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğu yönünde ortak görüşler dile getirdiler.

Panelin ikinci bölümünde dinleyicilere söz hakkı verildi. Bu bölümde sözalanlar hem konuya ilişkin görüşlerini belirttiler ve hem de panelistlere çeşitli sorular yönelttiler. Bu ikinci turda panelistler, sürecin dayattığı devrimci görev ve sorumluluklar, Kürt sorununun çözümü konusundaki görüşler ile geliştirilmesi gereken somut ve güncel politikaları konusunda görüşlerini dile getirdiler.

Panelin toplamından dışa yansıyanlar şöyle özetlenebilir:

1- Sermaye devletinin Kürt sorununu çözme gücü ve iradesinden yoksun olduğunu, Kürt ulusal haraketi de anlamış görünüyor. Panel boyunca barıştan ve ateşkesten eskisi gibi rahat ve tok biçimde sözedemediler.

2- Türkiyeli devrimci hareketi, Kürt halkına dönük saldırganlık karşısında devrimci bir tutum almıştır. Fakat, Kürt özgürlük hareketini desteklemenin, Kürt halkının dostları derneği gibi davranmakla olmayacağını kavradıkları söylenemez. Kürt sorununun kalıcı ve kesin çözümünün, her şeyden önce, devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçtiğini anlamaktan ise tamamen uzaktırlar. Öne sürdükleri çözümler, sınıfdışı popülist çözümler olmanın ötesine geçmemektedir.

3- Kürt ulusal sorunu konusunda tek tutarlı tutum ve politikanın sahibi sınıf devrimcileridir. Nitekim, panelin en dikkate değer konuşması Bir-Kar temsilcisi tarafından yapıldı. Bu nedenle konuşma oldukça ilgiyle dinlendi, coşkuyla karşılandı ve zaman zaman alkışlarla kesildi.

Yaklaşık 120 kişinin katıldığı panel, işçilerin birliği halkların kardeşliği ekseninde bir birleşik devrimci mücadele ihtiyacı ve çağrısı ile sona erdi.

BİR-KAR/Köln

Kitaplarımızdan...

Eksen Yayıncılık

Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 / **İstanbul**
Tel: 0 (212) 621 74 52 * Fax: 0 (212) 534 95 90

Yeni yıla emeğin hakkıyla

Ardımızda bıraktığımız yılın dökümünü yapıyoruz hep birlikte. Bu takvim bize bir kez daha bir milat hissi tattırıyor işte. İnananın da inanmayanın da iyi dilekler, yeminler, kararlar, büyülü başlangıçlara yönelik sinsi umutlar.

Bu yıla girerken benim dileğim, isteğim, talebim de çok. Yepyeni dilekler, talepler değil üstelik. Ama özellikle yılın son ayında kazanılmış bir hakla başlamak istiyorum. Ölümlerle kızıştırılmış, canımızı yaktıkça yakmış en az bir önceki kadar uğursuz, en az bir sonraki kadar kutlu bir yılın ardından katılanlara-kazananlara bir tebrik kartı, katılmamışlara-işitmemişlere kutlu bir haber.

Gaziantep Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Ankas Mühendislik işyerinde çalışan işçiler adına Birleşik Metal İş Sendikası (Birleşik Metal İş) toplu iş sözleşmesini imzaladı. İşçiler 1 Mayıs'ta da ücretli izin yapacaklar.

Sendika "Bu toplu iş sözleşmesi, uzun yıllardır sendikasız ve toplu iş sözleşmesiz çalışmaya mahkûm edilen Gaziantep ve çevre illerdeki metal işçileri açısından önemli bir adım" diyor.

BİA Haber Merkezi'nden Emin Özcan, Gaziantep'ten bildiriyor: 50 çalışanlı işyerine dair sendikanın verdiği bilgiye göre Ankas işçileri toplu iş sözleşmesi aracılığıyla Eylül 2007 tarihinden itibaren ücretlerine yüzde 7 oranında ücret zammı aldılar. İmzalanan toplu iş sözleşmesi hükümlerine göre 2008 Ocak ayında ise ücretlerine ortalama yüzde 11 oranında ikinci bir zam daha alacaklar. Toplu iş sözleşmesinin ikinci yılında ise, gerçekleşen yıllık enflasyon oranının 3 puan üzerinde bir ücret zammı daha alınacak. Ayrıca önümüzdeki Kurban Bayramı'nda işçilere net 75,00.- YTL ödeme yapılacak. 7 Aralık'ta imzalanan toplu iş sözleşmesi ile Ankas işçileri ikramiye, bayram, izin, yakacak, ayakkabı parası gibi tüm işçilere ödenecek yan ödemelere ek olarak, evlenme, doğum, ölüm, çocuk, öğrenim, yemek, vasıta, askerlik gibi sosyal hakları da kazandılar.

Toplu iş sözleşmesi, Ankas işçilerinin sosyal sigorta haklarında da önemli kazanımlar içeriyor. Ankas işçilerinin vizitede geçen sürelerinin ücretleri ve Sosyal Sigortalar Kurumu'nun ödemediği ilk iki günün ücretleri işveren tarafından ödenecek.

Birleşik Metal-İş Anadolu Şube Başkanı Seyfettin Gülengül, bütün işçileri sendikalarda örgütlenmeye çağırıyor: "Bu toplu iş sözleşmesi üzere tüm işçiler için, çıkış yolunun nerede olduğunu göstermektedir."

İstatistik adlı ağabey

Türkiye İstatistik Kurumu işbaşında. AKP'nin sendika ve emekçi düşmanlığı bütün gücüyle şişinirken ülkenin dört bir yanından emekçilerin direniş sesleri geliyor. TÜİK ise, 2006 yılının resmini "hem olası hem de zorunlu" iyimserlik rehberine göre çıkarmış. TÜİK'e göre 2006'da yoksulluk sınırının altında kalan insan sayısı önceki yıla göre bir milyon 750 bin kişi azalmış. Dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 205, gıda ve yoksulluk sınırını da 549 YTL olarak açıklanıyor. 539 bin kişi de açlık sınırının altında yaşamış.

Birkaç gün önce açıklanan 2006 Yoksulluk Araştırması'nda yer alan verilerin özeti şu: Kırsal bölgelerde yoksulluk oranı kentlerin yaklaşık üç katı. Kalabalık aileler daha yoksul. En yüksek yoksulluk oranı tarım çalışanları arasında. Ücretli çalışanların yüzde 6'sı, yevmiyeli çalışanların yüzde 28,63'ü, işverenlerin yüzde 3,75'i yoksulluk sınırının altında. Okur-yazar olmayanlarda yoksulluk oranı yüzde 33,71.

Yüksekokul ve üstü mezunlarında yüzde 1,01. Günlük 1 doların altında yaşayan hiç kimse kalmadı.

Burada, AKP'nin vahşi ve geleceği karanlık ekonomi politikalarının aklanmasına yönelik bir gayret görmemek mümkün değil. TÜİK'in araştırmasının, Dünya Bankası'ndan (DB) 2001'de alınan krediye yürütülen Sosyal Riski Azaltma Projesi çerçevesinde gerçekleştirildiğini hatırlatmak şimdilik yeterli olacaktır. Nitekim ekonomist Mustafa Sönmez, çalışmanın Dünya Bankası kriterleriyle gerçekleştirildiğini ve belirlenen yoksulluk ve açlık sınırlarının gerçekçi olmadığını açıkça belirtmişti. Sözgelimi, Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (Türk-İş) Aralık 2006 verilerine göre, o dönem dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 615, yoksulluk sınırı da 2 bin 4 YTL'ydi.

Marmara Üniversitesi'nden Prof. Dr. Fuat Ercan, istatistikler üstüne son sözü söylüyor: "İstatistik iktidarın en etkili kontrol ettiği alanlardan biri. Uluslararasılaşma sürecinde yerel iktidarın yanı sıra uluslararası kurumlar da uygun istatistik veri istiyor. Türkiye İstatistik Enstitüsü'nün (TÜİK) yoksulluk araştırması da bu bağlamda değerlendirilmeli." Ercan, hükümetin yoksulluğu -aynı işsizlik gibi- "emeğini satmaktan başka şansı olmayan kesimleri kontrol aracına dönüştürdüğünü" söylüyor. "Başbakan çalışanların hak taleplerini 'bu kadar yoksulluk varken siz ne istiyorsunuz' diye geri çeviriyor. İnsanlar işsizlik korkusuyla taleplerini dillendirmekten geri duruyor." Ercan, aynı şekilde bu toplumsal sorunun kapitalist dönüşüme meşruiyet kazandırmak için kullanıldığının altını da çiziyor: "Mesela en yoksulların eğitimsizler olduğu verisi. Buna bakıp, 'sorun bir eğitim problemi' diyorlar. Ya da tarım sektöründe yoksulluğun yüksek olmasını tarımdaki neo-liberal dönüşüme bahane ediyorlar."

İnancı bütün muhafazakâr hükümet ölümü gösterip sıtmaya razı olmasını istiyor emekçiden.

Fuat Ercan bu uyarılarına rağmen eldeki verilerin anlamlı bir fotoğraf ortaya çıkardığını söylüyor: "Tarımda yoksulluğun yükseldiğini, iş bulmaktan umudunu kesenlerin arttığını görüyoruz. Buna karşılık hükümet bugüne kadar 'sadaka ekonomisi' denilen şekilde idare ettiği sorunu, piyasa mekanizması içine çekerek kullanmaya çalışacak. Mikro kredi gibi eskiden sosyal demokratların kullandığı devlet üzerinden yürüyen paylaşımcı politikalarla iktidar kendi meşruiyetini sağlamaya çalışacak."

Binlerce emekçi direniyor

Yıl sona ererken özelleştirmeye direnen Tokat Tekel Sigara Fabrikası işçilerinin üstüne polis ve özel tim saldırdı. Aynı saldırı ertesi gün Samsun'da direnen Tekel işçilerine yönelik de tekrarlanacaktı.

Bu arada Diyarbakır'da Akyıl Tekstil işçilerinin mücadelesi 400. günü geçti.

Susurluk'ta Yörsan Fabrikası işçilerinin direnişi 20. gününe geçti.

Mersin Tarsus'ta Rus asıllı Alman bir işveren tarafından Türkiye'nin köle işçi cenneti olduğu düşüncesiyle kurulmuş olan SCT Turbo Fabrikası işçilerinin direnişi 660. gününü doldurdu.

Dimes işçilerinin sendika mücadelesi ikinci ayına girdi. Akdeniz Kargo işçilerinin direnişi 4. ayında. Gaziantep'te Kevser Turizm işçileri de aylardır eşleri ve çocuklarıyla eylem halinde.

Sermayenin İslami olanı ile laik olanı arasında vahşilik konusunda en ufak bir fark olmadığı apaçık ortada.

400 Yörsan işçisinin sendikalaştığı için işten atılması da bunun bir göstergesi.

Hükümetin ve delikanlı başbakanın emekçi hakları konusundaki umursamaz tutumu, önümüzdeki yıl epeyi başlarını ağrıtacak. 2008 yılının en önemli çatışma alanının toplumsal haklar mücadelesi olacağı çok açık.

Sendikal hakları için direnen işçiler hepimize hükümet partisinin ak mı kara mı olduğunu gösteriyor. Önümüzdeki yıl da gösterecek.

Yeni yıl, direnen direnemeyen bütün emekçilere, açlık sınırında istatistiklere yem olan halk kesimlerine kutlu olsun.

Yıldırım Türker
Radikal / 31 Aralık 2007

Mücadele dolu bir yılın ardından...

Yoğun bir mücadele ile geçen bir yılın ardından, 31 Aralık akşamı, geçen yılın bir değerlendirmesini yapmak ve yılın son saatlerini birlik ve beraberlik içinde sonlandırmak üzere Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde bir etkinlik gerçekleştirdik.

Saat 19.00 civarında kolektif bir emekle hazırladığımız sofraya yoldaşlarımız ve dostlarımızla beraber oturduk. İlk olarak bir yoldaşımız tarafından "2007 yılında dünya ve Türkiye" başlıklı bir değerlendirme yapıldı. Bu sunumun ardından yeni yılın kavga ve mücadele dolu bir yıl olması dilekleriyle etkinlik programımız başladı.

Bir yoldaşımız dünyadan ve Türkiye'den düşünürlerin sözlerini bir kutuya koyarak herkese dağıttı. Ardından bir yıl boyunca yaşanan siyasal gelişmelere, etkinliklere, sosyal ve kültürel faaliyetlere ve eylemliklere ait olan fotoğraflardan oluşan bir gösterim sunuldu. Alkışlarla karşılanan gösterimi bir yoldaşımızın söylediği türküler izledi. Halaylarla ve yöresel oyunlarla süren etkinlik, doğaçlama tiyatro oyunlarıyla son buldu.

10 Şubat tarihinde gerçekleşecek olan Emekçi Kadın Kurultayı'nın hazırlıkları çalışmaları ve Güven Elektrik işçilerinin onurlu mücadelesi ile yeni yıla "merhaba" diyen bölgemizden, yeni yılın kavga ve mücadele dolu bir yıl olması dilekleri dile getirildi.

Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanları

Köln'de onbinlerce Alevi ARD'yi protesto etti

Almanya'da bir devlet kanalı olan ARD'de yayınlanan "Tatort" adlı polisiye dizinin "Wem Ehre Gebürt" (Namusuna Layık Olmak) adıyla yayınlanan bölümünde, kızıyla cinsel ilişkiye giren Alevi bir baba ve kıza yardımcı olan bir Alman polisin hikayesi konu ediliyor. Dizide, tecavüze uğrayan kız hamile kalıyor. Sünni enistesinin yanına sığınan kız, başörtü takıp İslam'a yönelip olumsuz olarak gördüğü olaylardan kurtulmaya çalışıyor.

Bunun üzerine harekete geçen, başta Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu (AABF) olmak üzere çeşitli Alevi kurumları, ARD'den, alevilerden özür dilemesini ve diziyi yayından kaldırmasını talep etmişti. ARD'nin bu talebi dikkate almaması üzerine, AABF, 30 Aralık günü Almanya'nın Köln kentinde büyük bir miting organize etti.

Köln'ün ünlü Dom Kilisesi Meydanı'nda yapılan mitinge Almanya'nın değişik kentlerinden ve Avrupa'nın çeşiti ülkelerinden gelen, yaklaşık 50 bin Alevi emekçi katıldı.

Coşkulu geçen mitinge gençlerin yoğun katılımı dikkat çekerken, çeşitli kentlerdeki Alevi derneklerine ait yüzlerce pankartın yanısıra yüzlerce döviz taşındı. Mitinge genelde antifaşist bir atmosfer hakimdi. "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Kahrolsun faşizm!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Alevi'ye uzanan eller kırılsın!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları en sık atılan sloganlar oldu.

Mitingde yapılan konuşmalarda, Aleviler'in tarih boyunca hakim sınıflar tarafından maruz kaldıkları baskı, aşağılanma, inkar ve iftiralara değinilerek, bu örneklerden birinin de bir Alman devlet televizyonu tarafından yapılmasının oldukça düşündürücü olduğu belirtildi. ARD'nin tüm Aleviler'den özür dileyerek, programı derhal yayından kaldırması talep edildi. Yapılan konuşmaların ardından miting, Mikail Aslan, Ozan Emekçi ve Zele Mele gibi sanatçıların söyledikleri Kürtçe ve Türkçe türkülerle sona erdi.

Türkiyeli devrimci gruplar da çeşitli mücadele platformlarının pankartlarıyla katılarak mitinge destek verdiler. Bir-Kar olarak mitinge ''Faşist saldırganlığa ve şovenizme karşı yaşasın halkların kardeşliği!'' pankartı ile katıldık. Miting için çıkardığımız ''Baskıya, sömürüye, aşağılanmaya, horlanmaya ve ayrımcılığa karşı 'Gelin Canlar Bir Olalım'!/Bir-Kar'' imzalı bildirilerimizi yaygınca dağıttık. Kürt sorununu işleyen, ''Faşizme, şovenizme ve ırkçılığa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!' başlıklı broşürlerimizi de dağıttık.

Bir-Kar/Köln

İntifada'nın 20. yılı...

Filistin halkının siyonist İsrail işgaline karşı başlattığı İntifada 20. yılında. İntifada'nın 20. yılında Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, 29 Aralık günü Makina Mühendisleri Odası'nda bir etkinlik düzenledi.

FHDD Başkanı Füsun Bandır'ın açılış konuşmasıyla başlayan etkinlik, Filistin halkının İsrail siyonizmine karşı direnişinin tarihini anlatan sinevizyon gösterimiyle devam etti. Bandır yaptığı konuşmada Ocak-Haziran 2008 tarihleri arasında "Filistin halkını ne kadar tanıyoruz?", "İsrail siyonizmini ne kadar tanıyoruz?" başlıklı çalışmalar yürüteceklerini söyledi.

Etkinliğin ilk bölümünde Ayhan Erdem şiir dinletisi, Filistinli öğrenci Meysa Musleh ise müzik dinletisi sundu. Etkinliğin ikinci

bölümünde Haluk Gerger, Mete Çubukçu ve Filistinli öğrenci Meysa Musleh panel-söyleşi kısmına konuşmacı olarak katıldılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mamak İKE'den tiyatro gösterimi

Mamak İşçi Kültür Evi yeni bir yılı tiyatro ile karşıladı. Kültür Evi, hazırlamış olduğu Aralık ayı programının son etkinliği olan çocuk tiyatro topluluğunun hazırladığı doğaçlama çalışmasının sunumunu 29 Aralık günü gerçekleştirildi. Çocukların ailelerinin yoğun ilgisine konu olan gösterim büyük bir beğeniyle izlendi.

Çocuk tiyatro topluluğunun gösteriminden sonra "Büyük adam küçük aşk" adlı film gösterildi. Kürt halkına karşı savaş çığırtkanlığının yükseltildiği ve sesinin boğulmaya çalışıldığı bugünlerde böyle bir filmin gösterilmesi oldukça anlamlı oldu.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Sefaköy'de polis terörü!

Sefaköy'de 1 Ocak günü akşam saatlerinde, 10 Şubat 2008 tarihinde gerçekleştirilecek olan Emekçi Kadın Kurultayı çağrı afişlerini yaptıktan sonra yolda yürürken, 3 arkadaşımızın önü sivil polisler tarafından kesilmiştir. Afişlere ve kovalara el koymak isteyen polislere arkadaşlarımız karşı çıkınca sivil polisler Sefaköy Polis Karakolu'ndan takviye güç istemişlerdir. Kısa bir süre içinde bölgeye yığınak yapan kolluk güçleri bir arkadaşımızı "araması" olduğu gerekçesiyle karakola götürmek istemiş, arkadaşlarımızın karşı çıkması üzerine zor kullanmışlardır. Psikolojik baskı altına almak için sürekli üst araması dayatan saldırgan tutuma arkadaşlarımız tok bir yanıt verince polisler daha da saldırganlaşmışlardır. Bir arkadaşımızın ellerini zorla kelepçeleyip hücreye sokarak zorla üst araması yapmışlardır. Polisin saldırgan tutumunu protesto eden arkadaşımız "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Katil polis hesap verecek!" sloganlarını haykırmıştır.

Polisler "sizi terör örgütü propagandası yapmaktan ve dışarıda patlayan bombalama olaylarının faili olmaktan tutuklatacağız" diyerek arkadaşlarımızı sürekli tehdit etmişlerdir. Para cezası kesildikten sonra iki arkadaşımız serbest bırakılırken, bir arkadaşımız "araması" bahane edilerek sabaha kadar karakolda tutulmuştur.

Sabah saatlerinde vardiya değişimine gelen polisler ayakkabı bağlarını çözmesini istemiş, arkadaşımız bu talebi reddetmiştir. Bunun üzerine

polisler hücrenin içine biber gazı sıkarak arkadaşımızın boğazının ve yüzünün yanmasına neden olmuşlardır. Arkadaşımız bu saldırıları "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Katil polis hesap verecek!" sloganlarıyla yanıtlamıştır. Ayrıca arkadaşımız ifade vermek için zorlanmış, ancak net tavrı karşısında polis geri adım atmak zorunda kalmıştır. Arkadaşımız akşam saatlerinde savcılığa çıkarılarak serbest bırakılmıştır.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu çalışanları

Mücadele Postası

EMO'dan elektrik zammına tepki!

AKP hükümeti geçtiğimiz günlerde elektriğe %15 oranında zam yaptı. İMF'nin gelişi ile aynı günlere denk gelen elektrik zammı, emekçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Elektrik zammı %15 olarak ilan edilmesine rağmen, fon ve vergilerin artmasıyla birlikte faturalara %17 oranında yansıyacak.

Konu ile ilgili olarak **Elektrik Mühendisleri Odası** bir açıklama yaptı ve elektrik zammını AKP hükümetinin yurttaşlara yeni yıl armağanı olarak nitelendirdi. Aynı zamanda AKP hükümetinin dağıtım bölgelerinin özelleştirilmesi öncesinde elektriğe zam yaparak özel şirketlerin talebini yerine getirmiş olduğunu vurguladı.

EMO, Türkiye'deki elektriğin OECD ülkeleri içerisinde de daha pahalı olduğunu söyledi. OECD ülkelerindeki 2005 yılı dolar bazında konut elektrik fiyatları karşılaştırıldığında Türkiye'nin Yunanistan, Çek Cumhuriyeti, ABD, Kanada, Meksika, Kore ve Norveç'ten daha pahalı hizmet sunduğu görülüyor.

Elektrik Mühendisleri Odası, hükümeti bir an önce elektrik alanında sağlıklı değerlendirmeler yapmaya, tüm politikaları yeni baştan masaya yatırmaya, kamuya yatırım yapmaya ve pahalı elektrik alımına neden olan uygulamalara son vermeye çağırdı.

Sanat eğitiminin adı var kendi yok!

Eğitim-Sen burjuva basının gündemine giren "Fazıl Say" tartışmalarıyla beraber, Türkiye'de "Sanat Eğitimi" hakkında bir rapor hazırladı. Rapor 28 Aralık günü Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer tarafından, gerçekleştirilen basın açıklamasıyla sunuldu.

Sanat eğitimindeki eksikliklerin ve çarpıklığın istatistiklerle anlatıldığı araştırmada, alanla ilgili genel değerlendirme ve önerilere yer veriliyor. AKP'nin eğitim anlayışının sanat eğitimi yerine din eğitimi odaklı olduğu vurgulanıyor. Sanat eğitiminin önemine vurgu yapılarak, sanat eğitiminin amaç ve ilkelerinin nasıl olması gerektiği belirtiliyor ve sanat eğitiminin sorunları başlıklar halinde sıralanıyor.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde film gösterimi

Son süreçte daha bir azgınlaştırılan ırkçı-şovenist histeri sermaye devletinin sınırötesi operasyonlarıyla farklı boyutlara taşınıyor. Emekçi semtlerinde bu histerik milliyetçi dalgayı yayarak işçi ve emekçileri sersemletmeyi, kendi sınıf çıkarlarını dayatmaya çalışıyorlar. Bu yoğun bombardımana karşı aydınlatma çalışmalarımızı farklı araçlarla sürdürüyoruz. En son, her türden ırkçılığa, şovenizme karşı olmanın ve emperyalist odaklara değil kendi gücümüze güvenmenin önemini anlatan "Otel Ruanda" filmi gösterildi. Büyük bir ilgiyle izlenen filmin konusu kısaca şöyle:

Bir Hutu olan Paul Rusesabagina, Hôtel des Mille Collines'in müdürüdür ve Tutsi bir kadınla evlidir. Katliam başladığında öncelikle kendi ailesini kurtarmaya çalışsa da durumun farkına varınca kendi ailesinin yanı sıra kurtarabildiği tüm Tutsi ve Hutu mültecileri kurtarmaya çalışır. Komşularıyla birlikte ailesini otele götürmesinden sonra birçok Tutsi ve Hutu mülteciyi de otele alır. Otel neredeyse bir mülteci kampına dönerken, daha önceleri kurduğu ilişkilerini kullanarak oteldeki insanları korumaya çalışır ve sonuç olarak 1268 mültecinin hayatını kurtarır. Film oteldeki mülteciler ile birlikte Rusesabagina'nın ailesinin Tutsi isyancılarının hakim olduğu taraftaki bir mülteci kampına kaçması ve buradan Tanzanya'ya doğru hareket etmeleri ile son bulur.

Filmde ayrıca, Ruanda Katliamı'na dair birçok bilgi sunulmakta ve olaya uluslararası tepkinin çok düşük düzeyde kalması, BM ve Batılı güçlerin katliam karşısındaki tavırları büyük oranda eleştirilmektedir.

Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanları

Kartal İşçi Kültür Evi Ocak ayı etkinlik programı

Geçtiğimiz ay açılan Kartal İşçi Kültür Evi Derneği'nin Ocak ayı etkinlik programı belirlendi. Güney Kürdistan'a yönelik sınırötesi operasyon ve SSGSS Yasa Tasarısı'nın da gündeme alındığı program haftalık film gösterimleri ve SSGSS Yasa Tasarısı'nın tartışılacağı bir panelden oluşuyor. Ayrıca 5 Ocak günü dernekte bir tanışma yemeği düzenleniyor.

12 Ocak günü üniversiteye hazırlık kursuna katılacak öğrencilerin ve ders verecek eğitimcilerin katılacağı bir tanışma toplantısı düzenlenecek.

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği'nde düzenlenecek olan gitar, bağlama, keman, tiyatro, halkoyunları kurslarının kayıtları da Ocak ayı boyunca yapılacak. Kurslar Şubat'ta başlayacak.

Kartal İşçi Kültürevi çalışanları

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
.....
Tel : .....

6 Aylık	**Yurt içi**	**30.000 000 TL**	**Yurt dışı**	**100 Euro**
1 Yıllık	**Yurt içi**	**60.000 000 TL**	**Yurt dışı**	**200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
*** TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3**
*** Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094**
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Tekel işçisi özelleştirmeye ve fabrikalarının satışına karşı sözünü söyledi...

"Şalter inecek, bu iş bitecek!"